

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilán Soukup, dominikán.

A. G.

Od lidí a od Boha.

Do školy pospíchá Jiřinka malá,
aby se dobremu učiti dala.
V sotůrku tabulka, několik knížek —
Maminka dala jí na prsa křížek.
„Kde vzalas tabulku?“ táže se Frantík.
„Tabulku v obchodě koupili tatík“ —
„Kde vzalas knížku?“ se táže Oldinka.
„Knížku mně dovezla naše maminka.“
„A odkud rozum máš a chytrost, dítě?“
„Od Boha, Frantíku, Oldinko — víte?“

BOŘITA.

Před nejsv. Svátostí.

Slyšel jsem velkou chválu vypravovati o jednom knězi — však ještě žije. Když prý není v celém domě k nalezení, jistě ho hledající zastane před nejsv. Svátostí.

Zajisté : vy máte rádi P. Ježíše. Proto musíte rádi, často a nábožně u něho dlíti.

Máte k němu rádi choditi. Jest k tomu třeba zvláštních důvodů? P. Ježíš je přítelem dítek, tolik vás miluje a takovou radost z toho má, když ho dětičky přijdou navštívit. A vy, milé dítky, jistě též milujete božského Spasitele. Milujete-li však koho, rádi s ním mluvíte, rádi s ním dlíte. Proto musíte s radostí navštěvovati P. Ježíše v nejsv. Svátosti.

Často máte pozdraviti milého Ježíška. Chodíte snad nevšimavě kolem své matičky a svého tatíčka, anebo je pozdravíte a na ně se usmějete, kde můžete? A pro svého Spasitele neměli byste ani chvilky času, ani slůvka přívětivého? Proto, kdykoliv jdou dětičky kolem kostela, mají vždy P. Ježíše pozdraviti. Hoši smeknou čepici nebo klobouk a děvčátka pěkně skloní hlavu, pokřižují se. A potom pěkně zašeptejte: „Pochválen buď P. Ježíš Kristus“ nebo: „Pochválena a pozdravena budiž nejsv. Svátost oltářní!“ Máte-li však kdy, a okamžik máte asi vždycky — zajděte si na chvílku do kostela na několik otčenášků.

V kostele ale musíte se chovati zbožně. Jak jest to ošklivé, když dětičky v kostele mluví a smějí se. Mnohé se nikdy nepokleknou u dveří svěcenou vodou, nepokřižují se, a jestliže ano, pak jsou to spíše kouzelnické čáry-máry než znamení sv. kříže. A to pokleknutí mnohdy! Aby strážný andílek zplakal! První jejich starostí v kostele je, zda tu není známý, či, má-li někdo lepší šaty, (vy, vy, děvčátka!) Ale ani nepomyslí na to, aby pozdravili P. Ježíše v nejsv. Svátosti.

Tak se nechová hodné dítko, které si je vědomo velké lásky P. Ježíše k nám a které chce mu za to býti vděčným. Jak krásný příklad a dojemný podává takový malý andílek, jenž pěkně blízko oltáře na obou kolenou klečí, ručičky má zbožně sepjaty, očka upjata na oltář a srdíčko u Ježíška. Z takové dušinky má P. Ježíš velkou radost a velcí lidé se s úctou dívají na takové vzorné dítko a váží si ho, ač se třeba doma neumí ještě ani samo oblékat.

Jakými dítkami jste až dosud byly a jakými chcete býti? Těmi šuškačícími, neposednými malými čertíky, anebo skromným andělíčkem. To by bylo pěkné, aby měl strýček místo synovečků a neteříček jen samé diblíky. To by je nechtěl ani viděti.

Nuže, ať je z každého z vás malý, zbožný andílek.

M. ALFONSA.

Pomněnkový věneček.

Byl jednou jeden tatínek a maminka a měli hošíčka, říkali mu Jiříček. A ten měl tolik pěkných hraček, jakých nikdo z vás neviděl, opravdu neviděl. Koně, na jaké jen si pomyslí, malé ve vozičku zapřažené i houpací, vojny pěší, na stráži a v bitvě. Však měl pro ně pokojíček, tam si jenom hrával. Ale něco mu přece nemohli rodiče koupiti, a to bylo zdraví.

Stále byl u něho pan doktor, dával léky a radil k opatrnosti, jinak že by mohl hošík umřít. Rodiče se toho polekali, opatrovali hoča ještě pečlivěji, do školy ani neposílali, pan učitel jej naučil všemu z první, druhé a třetí třídy doma. Na procházky jezdil v kočáře, jídlo z nejlepší mouky, ale co to všechno platno bylo, když nic nepomohlo. Tvářičky bledly, ručky hubeněly, očka ztrácela lesk.

Zavolali jiného pana doktora, ten hoča chvíli prohlížel a potom řekl: „Pošlete ho na venkov, aspoň rok tam nechte ve společnosti rukou, potom uvidíte, jak bude!“

Tatíček se nad ním zamyslí. Neměl známých, komu by své dítě mohl svěřiti, kromě bratra, ten však měl na starosti velký statek a jeho žena několik dětí. Také tam u něho byla jeho stará maminka, u které s paní a dítětem ještě nikdy nebyl, neboť se na něho hněvala.

Víte proč? Když byl studentem, starala se o něho, jak mohla, aby se stal velkým pánem, dobře se měl. On však na ni zapomínal, nemodlil se, ztratil ze srdce sv. víru a nedovedl maminku mít tak rád, jako když doma byl. Potom, když se pánem stal, chtěl mít svatbu s jednou nevěstou, která měla moc a moc tisíc, ale ještě nebyla pokřtěna. On toho nedbal, ani když maminka psala, že nesmí. Odepsal, že víra nemá žádnou cenu, je také dobře bez ní, máme-li dost peněz, ona zas jemu psala, že jej s ní do kostela jíti nenechají a, kdyby jenom na úřadě svatbu měl, nikdy by jej znáti nechtěla jako syna.

Tedy se nechala nevěsta pokřtiti, ale maminku ráda neměla, ani tam nejela. Když se chtěla zotaviti, odjela jen do lázní, o venkov nestála. Kdyby tam nyní s Jiříčkem i chtěla jíti, nemohla, protože měla malou dcerušku v peřince. Teprve nyní se její manžel zamyslí, vzpomínal, jak mamince byl nevděčný za všechnu lásku a dobrotu. Najednou mu to přišlo líto, sedl a psal mamince na výměnek, jestli by mohla odpustit a vzít k sobě jeho drahé dítě, které skoro umírá.

Matčino srdce dovede odpustit jako žádné jiné. Hned mu odpověděla, aby přijeli, co se stalo, dávno její láska mateřská za-

pomněla a stále čeká, kdy ji navštíví, aby je mohla k srdci přivinout. Polekala se, když Jiříček stál potom vedle Jeníka, nejstaršího synka hospodáře. Bledé, vpadlé tvářičky podobny zvadlé květině vedle zrajeho, krásného květu.

Hned koupila kozu, postavila do chléva vedle svojí kravky, čerstvého mléka nadojila, dávala Jiříčkovi třikrát denně pít, místo cukru dala mu kus černého domácího chleba s máslem, někdy s medem. Sametové, drahé šaty uložila do truhly a půjčila mu Jeníkovy zalátané kalhoty a kabát, bylo-li teplo poslala bosého s ním pást na trávník za dědinou husy nebo v potůčku chytat raky. Ani se tatínka neptala, po prázdninách zavedla s Jeníkem do jedné třídy, panu učiteli řekla, že je to její vnouče, aby mu ničeho neodpustil, bude-li zlobit.

Tělíčko sílilo, uzdravovalo se, ale hodná stařenka nechtěla pouze o ně, ještě větší péči měla o duši. Když na začátku poznala, že dítě neví ničeho o dobrém Ježíškovi, nezná žádné modlitby k Němu ani Boží Matce, ani křížek na čele nedovede udělati, proplakala celou noc a umínla si, že dítě nedá dříve rodičům, dokud jeho dušičku nepřivede k Ježíškovi.

Na podzim se za ním přijel podívat tatínek, polekalo jej sdělení, že je ve škole, ale uklidnil se, když viděl Jiříka přicházet domů veselého, červeného. Podívil se, když ho asi za hodinu hledal a našel na jabloni, jak trhal s Jeníkem jablka. Spokojený odejel, nemaje tušení, že Jiříčkovo srdíčko počíná lnouti k Ježíškovi mnohem více než k pozemskému otci, matičce a že se učí ministrovat. Ano ministrovat!

Jednou ho Jeník vzal za oltář — než přišel pan farář a kostelník — v sakristii půjčil na chvíli šaty, také bílou rochetku přehodil a od té doby nedal pokoje, dokud ho Jeník nenaučil ministrovat. Velebný pán, když viděl, že je to nadaný a hodný chlapec, jenž chce mít Ježíška rád, všechno o něm vědět, učil jej zvláště, aby dohonil, co zameškal.

Před velikonoce přijel se za ním tatínek zase podívat a jelikož bylo pěkné, jarní ráno, šel polními pěšinkami pěšky. Došel ku statku, ale všechno všude bylo zavřeno, vzpomněl, že stařenka je asi v kostele, chodila denně na mši svatou, když nemohl nikdo jiný z domácích. Všichni byli na poli, dívky s nimi, chodil tedy kolem kostela, dovnitř jíti nechtěl, říkal, že víry nepotřebuje on ani jejich synek. Ale nedalo mu to, aspoň otevřenými dveřmi se podíval, jak dlouho již trvá mše svatá.

Právě ministranti, kterých z dálky poznati nemohl, dali znamení zvonkem, že se blíží sv. přijímání, kněz sv. Hostii vzhůru zvedá. Hned nato, jako když se stříbro rozlije — tak jasně a čistě ozvaly se dva hlásky a zněly:

1. „V tvé Srdce, Jezu ve Svátosti, s důvěrou vkládám duši svou, u Tebe, zdroji nábožnosti, nalézám sílu s útechou.
2. Ty jsi, o Jezu, růže štěstí rozestlal v cestu žití nám, proto jen tobě mají kvést, v Srdce je tvoje ukládám.
3. Duši-li svírá bolu tíže, odnáším též ji před Tebe, se Srdcem tvým mne v lásce svíže, zásluhou bude pro nebe.
4. V tvé Srdce, Jezu ve Svátosti, s důvěrou vkládám duši svou, chci míti zde i na věčnosti jeho jen lásku odměnou.

Nevěděl o tom, že vešel do chrámu, bohoslužbě jest přítomen, tak okouzlen byl zpěvem a zapomněl se zamračit, když poznal, že jeho synek ministruje s Jeníkem a zpívá a stařenka ve své lavici spokojeně se usmívá, slzy radosti si utírá.

Když se za chvíli vrátil ven, náboženská lhostejnost se opět vrátila, a jakmile stařenka k němu došla, vytýkal, proč tak jedná bez jeho dovolení. Zastavila se, zahleděla na něho a řekla: „Za to, že jsem zachránila tělo, aby neumřelo, mám právo na jeho duši, když vy jste na ni v bohatství zapomínali. Nebojím se tvých výtek a řeknu, co jsem právě napsati chtěla: že Jiříček půjde s Jeníkem v první neděli po velikonočních k prvnímu sv. přijímání, a bylo by dobře, kdybyste oba, jako jiní hodní rodiče přítomni byli, třebaže nevěříte.“

Mluvila tak jistě, že se ani neosmělil odmítnouti, a když synek vyběhl z kostela, zdravím kypící jej obejmul, poznal, že nesmí býti nevděčným k hodné mamince, která mu tolik odpustila, nyní zachránila dítě. Slíbil vše, co chtěla, a přijel se ženou i dceruškou malou již v sobotu. Mladá paní hleděla na vše zamyšleně, neboť v její víře nepřijímají Krista ve sv. Hostii a pokřtít se dala k vůli sňatku, povinností neplnila.

Teprve, když viděla svého synka v bílých šatech — s věnečkem z myrty a pomněnek na rameni — jak vroucně s Kristem spojuje nevinné srdcečko svoje, klaní se Mu s ostatními chlapci a družičkami — všichni měli v rukou hořící svíčky — pochopila krásu a vznešenost naší svaté víry.

Z kostela vyšli najednou a babička Jiříčka — držícího dosud svíci v rukou — vyzvala, aby políbil maminku, tatíčka, sestřičku a potom ji. Ptali se proč? Políbila jej na retv poslední, řkouc: „Protože jeho srdce stalo se této chvíli chrámem Božím, přebývá v něm Bůh! To ať také jemu připomíná stále pomněnkový věneček propletený myrtou: aby nikdy nezapomněl na Ježíška!“

Na cestě domů všichni mlčeli. Zvláštní klid a mír naplnil srdce všech po tom políbení dětských retů, jimiž před chvílí do duše sestoupil Kristus. Porozuměli si navzájem, přisvědčili, že poklady všeho světa ničím nejsou proti bohatství duše, kdo Ježíška má, že získal všechno.

Když došli domů, tatínek s matinkou stařence vděčně políbili ruce řkouce: „Jak se vám odměníme, že jste uzdravila tělo dítěte a nám nemocné duše, které nechtěly o Bohu ničeho slyšeti?“

Usmála se řkouc: „Nic, jenom nechte zašklíti tento pomněnkový věneček a zavěste nad Jiříkovo lůžko, až se po prázdninách domů navrátí. Ať nikdy nezapomene na první sv. přijímání!“

Splnili její přání, Jiřík již je pilným studentem, ale stále v blízkém kostele ministruje, a když jde ku sv. přijímání, vždy spěchá políbit matinku, která nyní chodí často do kostela, někdy s tatínkem.

Velkou rodinnou slavností je, když přijede stařenka. Tu hned po uvítání se ptá, má-li dosud uschovaný pomněnkový věneček.

„Ať je suchý, drobí se již, přece nám připomíná malý zá-
zrak, uzdravení chorých duší i těla,“ šeptá a chvějící rukou dělá
všem křížky na čelech.

Římaní.

Když před dávnými časy Husité pronásledovali a pobíjeli katolíky v naší vlasti, spílali katolíkům, že jsou „papeženci“. Proto jim tak spílali, že katolíci uznávali papeže za nástupce sv. Petra a zástupce Pána Ježíše. Za našich dnů zase chtějí spílati katolíkům a říkají nám „Římané“.

Děti milé, vždycky mám z toho upřímnou radost, když mi někdo řekne, že jsem „Říman“. Napíši vám tu zkrátka, co to znamená býti „Římanem“ — a doufám, že ani vy se nebudete rmoutiti, až vám řeknou, že jste „Říman“, nýbrž budete pyšnými na to, že jste „Římány“.

Proč nám říkají, že jsme „Říman“? Protože posloucháme papeže, jenž sídlí v Římě. Posloucháme papeže jako nejvyššího vládce v církvi svaté. Sv. Petrovi a všem jeho nástupcům Pán Ježíš dal nejvyšší moc v náboženství, které založil, totiž v našem katolickém náboženství. Řekl jemu, že on bude řídit osudy církve sv. na zemi, že má vše rozsuzovati a po-
učovati všechny věřící. V knihách dějepisných máme pak zaručeno, že náš papež Benedikt XV. jest správným dědicem moci sv. Petra. Je to tedy hanba, poslouchati papeže římského? Není to hanba, nýbrž chloubka naše je to: poslouchající římského papeže, máme jistotu, že posloucháme Pána Ježíše, On že je s námi.

Proč nám říkají, že jsme „Říman“? Protože jsme členy církve římsko-katolické. A církev římsko-katolická je obrovská a vznešená společnost. Kdyby všichni členové římsko-katolické církve měli přebývatí v jedné říši, kde by byli jen oni — bylo by k tomu třeba říše asi dvacetkrát větší než naše republika československá. Neboť římsko-katolická církev má tři sta milionů členů. Býti členem tak mohutné, obrovské společnosti, to přece není hanba; na to musí býti pyšný každý katolík, že je členem takové společnosti.

Církev římsko-katolická je vznešená společnost. Knihy dějepisné ukazují, jak ona svým náboženstvím vychovávala národy. Z divokých národů činila národy vzdělané, podporovala vždy a všude vědy, umění, štěstí a blahobyt národů. Má mezi svými členy miliony šlechtných a svatých lidí, jichž podivuhodným a velikým činům se podivuje každý,

kdo je poznal. Proto také dnes u národů nejvzdělanějších, ve Francii a v Anglii vracejí se do církve římsko - katolické všichni vzdělaní lidé, kteří dali si práci poznati dobře vznešenost a krásu této církve.

Ovšem, říkají nám, že tato církev je špatná, protože jsou v ní špatní lidé. Při tom jen si pomyslíme, že špatní lidé jsou a musí býti všude. Jsou špatní lidé v každém jiném náboženství — a je jich tam více, nežli v církvi římsko - katolické.

Víte, děti milé, co bychom mohli říci těm, kteří nám říkají, že jsme „Římané“? Mohli bychom jim říci: „Vy zase jste Němci — neboť ve vašem náboženství máte všechno vypůjčeno od německých protestantů, co jste si nevypůjčili od nás, římských katolíků.“ Ale my jim tak nebudeme říkati. My se jen útrpně usmějeme a pomyslíme si: „Chudinko, ty myslíš, že mi nějak nadáváš, když mi řekneš „Římane“. Ale vždyť na to já mohu býti pyšný, a jsem pyšný na to, že jsem členem tak mohutné a krásné společnosti, které žádná jiná církev se nevyrovná ani velikostí, ani vznešeností.

□ □ □

Kapka inkoustu.

„Maminko, opravdu nevím, proč mi nedovolíš hráti si se sousedovým Bohušem. Je pravda, často neposlechne své matky; také občas zakleje a někdy si zalže. Ale je to veselý kamarád, rád si s ním pohraji. Od tebe jsem se učil nenáviděti nezpůsoby, jistě se tedy nepokazím, když si s ním budu hrát!“

„Milé dítě, hleď, zde je sklenice čisté vody; kápni do ní kapičku inkoustu a potom mně ji ukaž . . .“

„Ach, jak se zakalila celá sklenice jedinou kapkou!“

„Přidej do ní kapku čisté vody a podívej se, bude-li voda zase jasná.“

„Ale, maminko, tropíš si ze mne žert; mohu dolévat, jak chci, inkoust ve sklenici zůstane.“

„Proto musím též bdíti pečlivě, aby žádná černá kapka nepotřísnila tvého srdce; kdyby se tak stalo, nedovedla bych ji odtud odstraniti, ji vymazati. Proto také nemohu ti dovoliti, aby sis hrál se zlým hochem.“

DÍTKO MARIÁNSKÉ Poslůvek dětských Družin

Družinská medajlka. Zbožné podání nám vypráví, že sv. kněžna Ludmila, když se stala křesťankou, dala si zhotoviti z roztavených svých bývalých model obrázků Marie Panny, který vroucně uctívala. Později jej dala jako drahocenný poklad svému milovanému vnukovi sv. Václavovi. Ten si ho nesmírně vážil a stále jej nosil na prsou jako záruku zvláštní přízně a milosti Marie Panny až do své mučednické smrti. Zkropil obrázek svou vlastní krví prolitou za horlivost ve svaté víře. Moji milí sodálové a sodálky! Každý z vás mi připadá jako náš svatý Václav. I vaši hrudí zdobí obrázek Marie Panny — vaše družinská medajlka. Buďte hrdí na svůj odznak! Buď vám vzpruhou, abyste byli neohroženými vyznavači sv. víry. Važte si ho nad zlato. Raději vše jiné ztratiti, než abyste se stali ~~něhodnými~~ jej nositi!

Družinské zprávy.

Družinský sjezd. Uplynulé prázdniny byly pro nás významné, že se v nich konal všeobecný sjezd Mariánských družin v Brně dne 14. a 15. srpna. Sjezd se velmi krásně vydařil. Na 4000 věrných dítek mariánských z celé naší republiky veřejně osvědčilo svou úctu a lásku k nebeské Královně a naší Matce. Ani zástupcové dětských družin nechyběli. Dvě malé sodálky z Chrastí u Chrudimě pronesly ve slavnostní schůzi nadšený a vroucí projev lásky a oddanosti děťat Matce Boží. Pravidly: „Téměř sto děťat čekalo nás s dychtivostí na okamžik, kdy Matičce Boží řekneme, že si ji volíme za svoji Matku, Paní a Přímlyvkyni. A od těch nejmladších sodálů a sodálek přinášíme slavnému sjezdu náš sice dětský, ale upřímně dětsky cítící pozdrav. Vloni, začátkem měsíce května, uvili jsme Panně Marii — naší Matičce — kolem jejího obrazu věnec z našich čistých duší a slíbili jsme Královně družin stálou lásku, úctu a poslušnost. A nedbáme ani posměchu našich spoludruhů, jen jedno přání máme, my české, mariánské děti: Chceme blahoslavené Panně z dětských srdcí zbudovati sloup a napravití potupu náměstí Staroměstského. Končíme náš pozdrav slavným slibem Královně družin: Budeme tak dobrými katolíky jako naše rodiče a od praporu P. Marie neodstoupíme.“ Málo, které oko zůstalo při pozdravu suché. Tak to přítomné dojalo. Na svátek Nanebevzetí P. Marie konal se průvod družin Brnem. Vpředu nesli studenti-sodálové krásný věnec a za nimi následovaly nepřehledné řady sodálů a sodálek pod vlajčími prapory družinskými. Průvod šel přes Náměstí svobody, kdež byl věnec zavěšen na soše Marie Panny jako zadostiučinění za všechny ty potupy, kterých se dostalo sochám a obrazům mariánským od svedených našich krajanů. — Na sjezdě se vřele doporučovalo zřizování dětských družin mariánských. Podle došlých zpráv bylo u nás doposud zřízeno přes 20 dětských družin a odborů, v nichž je okrouhle na 1200 malých sodálů a sodálek. Je to potěšitelné, ale to vše je málo. Modlete se často při schůzích i soukromě k Matce Boží, aby žehnala našim pracím pro zakládání nových dětských družin a sami plňte co nejsvědomitěji své sodálské povinnosti.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Tě odprošujem!

Již ze všad tebe vyhánějí
a tolik trpíš všude
snad ještě hůře bude
neb ještě víc tě zranit chtějí!

Velcí tě tolik zapírají,
kdo náhradu dá, Pane?
Slyš, Jezu, dítky milované,
ty k tobě vždy se znají.

Zapomeň, Pane, slyš nás malé!
Čím víc tě lidé rmoutí,
víc milovat tě chceme stále
a těšiti tě na tvé pouti.

Lampička lásky.

Lampička svítí, by lidé viděli na cestu. Lampička svým plamenem také zahřívá, co jest blízko plaménku. A když je to lampička lásky, ukazuje taková lampička cestu ku štěstí pravému, učí milovati šlechtnost.

Nyní vám ukáží dvě takové lampičky lásky a ještě něco přidám. V Holandsku jezdí jeden horlivý kněz po městech a vesnicích, aby naučil katolíky opravdově milovati Pána Ježíše. Ten píše o těchto obou lampičkách. První je hoch, mladičský student. Otec schválně dal jej do školy, kde se nevyučuje náboženství, ovšem ale náboženství kdekdo se posmívá. Hošík však miloval Pána Ježíše, miloval i své náboženství. Když jiní se posmívali a říkali, že náboženství není třeba, on poučoval své spolužáky. Za krátkou dobu přivedl jich 85 k první sv. zpovědi a k sv. přijímání — sám je po dvou, po třech připravil.

Studentík chodíval denně k sv. přijímání — ale za jakou cenu! Onen kněz vypravuje: „Ve tři čtvrtě na osm již měl býti ve škole. Denně ráno do jeho pokoje přicházela služka se snídaním; na noční stolek jeho postavila šálek čaje s koláčky a chléb s máslem. Sotva odešla vstal hoch, čaj vylil oknem, ostatní část snídaně schoval do kapsy a pak spěšně vyšel z domu. Já již na něho čekal za oltářem, abych mu podal sv. přijímání malým okénkem, což bylo vyhrazeno pouze několika osobám, jež měly na spěch. Po několika minutách vroucí modlitby hoch již zase odcházel. Cestou konal své modlitby díky po sv. přijímání. Čas měl již tak rozdělený, že části svého učení naučil se již předešlé noci a proto jak přišel do školy, první čtvrt hodinu svého studia ztrávil v sebranosti a v modlitbě, maje při tom ruce na obličeji. Každý myslil, že studuje. O 10. hodině snídal. Dítě to nezískalo oněch duší bez námahy, konalo velké kající skutky, ano, dokonce mne jednou prosil o dovolení, aby mohl poslední tři dny sv. týdne ztráviti bez jídla. Kdybych neměl jistých známek, že v dítěti působí Duch Boží, nikdy bych mu byl nedovolil cos podobného. Každého čtvrtka večer konával sv. hodinu, kleče před obrazem Srdce Páně. „Co Mu povídáš?“ ptal jsem se ho kdysi. „Že Ho miluji a chci, aby byl milován.“ „A potom?“ „Nic jiného, Otče, jen stále opakuji, že Ho miluji, a jen abych Mu to dokázal, proto jsem celou hodinu u Jeho nohou.“

Slyšte, co vypravuje zmíněný kněz o těch druhých lampičkách lásky: „Znám v Madridě mladé dívky, jež obětují své zábavy i svůj odpočinek, jen aby mohly poučovati lidi o náboženství v předměstích a v okolí. A tu často cesty bývají neschůdné. Opravdu nevím, jak to dělají, neb když jsem onou cestou kdysi šel, nemohl jsem ani přejíti. Bývá tam bláta na půl metru.“

Co přidám k těmto dojemným slovům? Buďte také lampičky lásky. Tyto děti nezalekly se, když jim pohaněl někdo jejich víru. Žily tak, jak je učí sv. náboženství katolické žítí. Svým příkladem a napomenutím také druhé vodily k Pánu Ježíši. Nedbejte, děti, nedbejte nikoho. Kdo haní naše sv. náboženství, ten je nezná, nezná ani Pána Ježíše.

Držte se pevně Pána Ježíše, važte si chrámu, mše sv., kde jest Pán přítomen v nejsvětější Svátosti. Buďte lampičkami, které naučí spolužáky milovati Pána Ježíše. Ježíš ve Svátosti oltářní je tak drahocenný poklad, že kdo jemu se vyhýbá, jest opravdu pošetilý. Ale za to: jak rád bude mít Pán své „lampičky lásky“!

Sv. Václav a sv. Ludmila při mši sv.

METOD.

Co zmůže modlitba dítěte . . .

Tichou lesní pěšinkou záhy z rána ubírá se malá Filuška. Vesele sráží bosýma nožkami třpytící se démanty rosy a svým dětským hláskem napodobuje dovedně hlásky ranních, lesních zpěváčků.

Chodí tudy každého dne, nosí snídaní tatínkovi do lomů asi čtvrt hodiny vzdálených a na zpáteční cestě uvije vždy věneček a pověsí na obraz Panny Marie.

Jde podél potůčku, jehož čistá vodička láká Filušku, trochu si nožky omočit. Než dívka nemůže zapomenouti rozkazu matčina, aby se nikde nezastavovala, aby snídaně nevychladla.

Filuška jest dítkem lesů. Jejich chudý domeček stojí u lesa, vzdálen od ostatních příbytků. Rodiče se živí výdělkem, otec v lomech, matka šitím.

Jaké to štěstí pro Filušku, když smí o prázdninách zastati matku a časně z rána jíti lesem do lomů!

Nejmilejšími družkami, s nimiž si hraje, jsou lesní květinčky, zpěváčkové a broučci. V jejich kruhu je tak šťastná.

Její dětská dušička rozumí jejich úsměvu, když z rána toužebně obrací své hlavičky k polibkům slunečních paprsků, rozumí jejich tajemnému šelestění při večerním vánku, když usínají.

Lidé říkají Filušce, že jest jedním z nejpečnějších lesních kvítků.

Rodiče mají z holčičky radost. Jest jejich potěšením v namáhavém životě. Těší se na ni otec, až přijde se snídaní, posadí si ji na klín, hladí její plavé vlásky a spolu jedí chudou snídani.

Matka ji zase netrpělivě očekává doma, neb ji potřebuje v domácnosti při šití; Filuška se musí přiučovati a činí tak ráda.

Přichází právě k obrázku. Již slyší rány dopadávajícího kladiva, již se těší na shledání s otcem.

Před obrázkem stojí dřevěné klekátko. Filuška sundala kytičku, již tam včera zavěsila, byla již uvadlá. Na zpáteční cestě ji nahradí novou

Podle zvyku pokleká a modlí se: „Zdravas Maria“. Z lomů vyšla rána. Poněkud se ulekla. „Pomodlí se za tatínka,“ napadlo jí . . . „Zdravas Královno, matko milosrdenství . . .“, šeptají vroucně její rtíky za tatínka .

Nová rána a slabý výkřik . . . Dívka sebou trhla.

„Matičko Boží, chraň mého otce . . .“ modlí se vroucněji. Již z dálky vidí sbíhati se spolupracovníky v lomech k místu neštěstí.

„Jen, aby to nebyl můj tatínek,“ myslí si, „ale není to možno, Panna Maria ho chrání,“ zapuzuje vtrající se myšlenku

Neštěstí nebylo veliké.

Filuščin otec spatřil dcerušku u kapličky, chtěl jí pokynouti, aby se na chvíli schovala, vyšel z úkrytu . . .

Právě vyšla rána. Místo kde byl otec ukryt, sesulo se. Menší kámen zasáhl ubohého do hlavy, takže s výkřikem padl do mdlob.

Než přišla dceruška, seděl již otec s obvázanou hlavou. Poranění nebylo těžké.

„Vaše hodná dceruška vás zachránila svou modlitbou,“ dosvědčovali dělníci, když slyšeli celý příběh.

Poděkovali vroucně Panně Marii za zachránění a od té doby Filuška tím horlivěji zdobí obrázek a modlí se za rodiče

M. ALFONSA.

Hvězdička.

Noční nebe poseto bylo hvězdami, z nichž každá podobala se hořícímu květu. Zvědavě k nim vzhůru hleděla očka dětiček, z nichž mnohé ještě před usnutím zahleděly se s postýlky z okna ven. Mnohé i ručky sepjaly a k Ježíškovi, ku Strážnému anděli se modlily. Velké, krásné, lepší světy než jsou v pohádkách o zámcích, o princeznách, připomínala jim světla hvězdiček.

Však i hvězdičky byly zvědavé, a nejvíce jedna. Líbily se jí zbožné dětičky, stále toužila pohlédnout si s nimi, ozářit je svým třpytem, odměnit je za vroucí zbožnost, při níž denně k Bohu duše svoje povznáší. Každou noc chtěla vybočiti s dráhy Bohem určené, ač sestry ji varovaly, že by mohla zbloudit . . .

Nebála se, viděla Měsíčka, když v úplňku byl a noc letní, teplá, vůně plná, že do zahrady ku květinám na besedu chodí a vypravuje jim pohádky o hodných dětech a potom, když znaveny usínají, do výšky se vznese.

Poslechla sester, klidně putovala dále, čekajíc, až k Měsíčku se více přiblíží, poprosí jej pěkně, aby vzal hvězdičku na zemi, kde tak hodné dítky se modlí. Když jednou opět šel ku květinám, stříbrným hláskem na něho zavolala. Ale Měsíček neslyšel, šel dále. Zesmutněla hvězdička a snad by i slzička její do kalíšků květných skanula, kdyby ve chvíli oné, ve tmě noci, tam v hluboku na zemi nezazářilo veliké, jasné světlo, jako slunce v polední době. A vábilo k sobě zvědavou hvězdičku tak, že na všechno zapoměla, ani paprskem, kterým ji sestřička zachytila, zdržeti se nedala a letěla, letěla dolů bez obavy, že se poraní nebo rozbije o skály a kameny.

Stále a stále sledovala onu zář, chvěla se, aby jí nezhasla, nezmizela. Když slétla k zemi níže, poznala, že ono světlo vychází z rukou člověka, který je v kněžské roucho oblečen. Ve schránce je Světlo světa, Pán Ježíš ve svaté Hostii.

Blížila se již půlnoc, když vesnicí tichou nesl kněz Pána nejsvětějšího lesem do hájovny. Vše spalo, broučci i ptactvo na větvích, jako dítky v postýlkách svých, ani květiny nevěděly, že mimo ně kráčí Svatý, v závoji chleba ukrytý. Ani ostatní hvězdičky tam ve vysoku netušily, že se zázrak děje. Rukou kněze nesen jsa, jde Bůh velkému hříšníku odpustit rouhání a urážky všechny. Do jeho srdce chce sestoupiti, posilou býti na cestu k věčnosti.

Na oltáři při mši svaté proměnil se chléb v tělo jeho a nyní chce posílit duši, které mnoho roků člověk nepopřál duševní stravy, spojení s Bohem.

Není to zázrak veliký?

A která květinka procitla a ptáček hlasem zvonku probuzen, musil víčka sklopit zas, neb nemohl snést záře hořící kolem Hostie bílé. Kněz měl hlavu až k hrudi skloněnou, modlil se za hříšníka, tak jako Pán snažil se zapomenouti na urážky a posměchy i jemu činěné.

Hvězdička teprve nyní pochopila nesmírnou lásku Kristovu k lidským duším. Když kající se vyznal z vin a přijal Tělo Páně a potom s úsměvem umíral, poznala, že Kristus ve Svátosti oltářní jest jedinou spásou a útěchou, světlem pro všechny, kteří v hříchu a tmě nevěry bloudí.

Umírající skonal ještě v přítomnosti kněze, jenom na smíření s Bohem čekal a již opustil svět. Jak litoval, že nemůže déle žít a napravit všechny urážky Bohu učiněné!

Kněz vrátil se domů s radostí v duši, že zachránil duši lidskou, Ukřížovaným vykoupenu. Hvězdička se také chtěla domů vrátit, ale nemohla cesty nalézt a bloudila a bloudila a cesty nenašla. Začala plakati a její trpytné slzy zachycovaly se v kalíšcích květin. Ale nepomohl nárek ani pláč, a ještě hůře bylo, když sestry její na obloze bledly, paprsek dne učinil je neviditelnými. Nevědouc kam letí, k zemi padla, pod lístky květinok skryla se.

Když nová nastala noc, zazářila hvězdička a když zvědavý Tulipánek pod lístky ji našel a chtěl se jí ozdobiti, řekla, jak sem přišla.

„A čekám na pana Měsíčka, přijde-li, abych se s ním vrátila na nebe blankytné a tam v nocích zářila.“

Však Měsíček ji viděl s vysoka. Ač má kolem sebe hvězdiček miliony, poznal, že jedna schází. Zahrozil, když Tulipánek v zahradě žaloval na ni všechno zlé.

„Víš, Hvězdičko, kdybych nevěděl, že tě k sobě tak vábilo světlo ze svatostánku, ani bych tě k sobě více nevzal; ale za to, že ti všechno odpustím, všem hvězdám musíš vyprávěti, jaké se zde na zemi dějí dva veliké zázraky. První, že Bůh je nejvyšší milosrdný, odpouští hříšníkům, a druhý, že mezi lidem dnem i nocí přebývá, duším sama sebe dává za pokrm.“

Hvězdička to slíbila a jenom litovala, a s ní ostatní hvězdičky litovaly, že nejsou lidmi, aby mohly těm dvěma zázrakům často, snad denně přítomny býti.

Co mám z toho?

Co máš z toho, že chodíš do náboženství? Co máš z toho, že chodíš do kostela? Co máš z toho, že chodíš k sv. zpovědi a k sv. přijímání? Tak mluvívali lidé ke katolickým dětem a k dospělým. Co si máme o tom mysliti? Odpovíme jim, aby to věděli, co máme z toho.

Co máš z toho, že chodíš do kostela? Odpovíme zase otázkou: Co má člověk z toho, že ani tajně nekrade, že nikomu z lidí neublíží a pomůže každému dle možnosti? To má z toho, že je řádný občan, který dá každému, co jemu patří. Jenže nestačí býti toliko řádným občanem. Je třeba býti řádným člověkem. Řádný člověk však musí dáti k a ž d é m u, co jemu patří.

Pán Bůh má větší právo na nás, než všichni lidé dohromady. Proto, kdo chce býti řádným člověkem, musí také Pánu Bohu dáti, co je povinen. Jsme povinni, Pánu Bohu dáti úctu, modlitbu. A to dáme Pánu v kostele. Můžeme se všude modlit, ale nikde tak dobře, jako v kostele. Můžeme se všude klaněti Bohu, ale nikde tak důstojně, jako v kostele. V kostele nic nás nevyrušuje, vše mluví o Bohu, Pán Ježíš je na oltáři, lidé jako bratři modlí se s námi. Tak opravdu dobře a poctivě i Bohu dáme, co jemu patří. Co máš tedy z toho, že chodíš do kostela? Jsi řádným člověkem.

Z toho hned víš, co máš z toho, že chodíš do náboženství. Tam se naučíš býti řádným člověkem, jak máš dáti Bohu, lidem i sobě, co žádá spravedlnost. My pak v katolickém náboženství naučíme se tomu nejlépe. Neboť naše náboženství nevynyslili si lidé, ale zjevil je Pán Bůh sám. Kdo nezná dobře katolické náboženství a nežije dle něho, nemůže vůbec státi se dokonalým člověkem.

Co máš z toho, že se chodíš zpovídati? Každý člověk chybí. Kdo se chyb nezabaví, je čím dále horší. Pán Ježíš řekl, že ve sv. zpovědi se nám odpustí všechny hříchy, litujeme-li jich a chceme-li se polepšiti. Zpovědník poví, jak se máme polepšiti a Pán Ježíš dá nám síly k tomu. Co máš tedy z toho? Že se můžeš státi lepším a dosáhnouti klidu a pokoje srdce.

Co máš z toho, že chodíš k sv. přijímání? Přijde k tobě Pán Ježíš skutečně. A to je tak vzácný host, takový poklad, že není třeba ani slova více.

Vidíš, to máš z toho. Proto se nikoho neboj a buď sebevědomým, hodným katolickým dítětem.

Blah. Eymard o velebné Svátosti.

Kdo dává dary, dává poznati více nebo méně jejich cenu. Ale ne tak Ježíš Kristus. Aby byl tím více láskyhodnější, aby nám byl tím blíže, skrývá svou slávu, své tělo, svou duši, své božství, nic není tu viděti, než zahalenou jeho dobrotou.

Poněvadž jest slavné jeho tělo, nemohl by se nám zjevit, aniž by nás neoslepil. Proto se zahalil. Tak nebojí se nikdo vstoupiti do kostela; jest všem otevřen. Každý ví, že jde k dobrému Otci, který nás očekává, aby nám prokázal svá dobrodiní a aby přátelsky s námi obcoval. Jak dobrý jest Pán Israělu!

Pojďte ke mně všichni! Ah, kdybyste mohli viděti radost Spasitelovu, když k němu někdo přichází! Skoro bychom řekli, že mu na tom asi velmi záleží, že tu asi mnoho získává...!

Ježíš uděluje tiše, bez okázalosti své dary, takže jich skoro nikdo nevidí. My je bereme a zapomínáme na Toho, kdo je daroval, jenž ukrývá své ruce, aby obrátil naši pozornost na své srdce, na svou lásku...

Ó, jak vypověděti všechnu lásku Boží v nejsv. Svátosti oltářní! Ježíš se nechá i urážeti, tupiti, zneuctívati. Jest to s ním hůře než na Kalvarii. Tam se aspoň slunce hrůzou zahalilo a skály pukaly... zde — nic!

V nejsv. Svátosti vede se ustavičný zápas lásky s nevděčností. Jest to Ježíš, jenž stále má více lásky, než může člověk ze sebe vychrliti zloby. Ježíš chce člověka milovati, i když on se tomu vzpírá, i když on tomu nechce. Spasitel chce mu dále všemožně dobře činiti. Myslí na vše, jenom ne na pomstu. Chce unaviti hříšníka svou dobrotou.

DÍTKO MARIÁRSKÉ Poslůvek dětských Družin

Moji milí sodálové a sodálky! Jsme v růžencovém měsíci. Chcete, abych vám něco o růženci pověděl? Znam zemi ukrytou v Alpách, kde bílá sněhová pole přecházejí v zelený koberec, na němž se vesele prohánějí stáda dobytka, který se svými zvonky se tak krásně hodí do alpské přírody. Když se večer setmí a zvonek s kostelních vížek se rozezvučí k večernímu pozdravu, tu v domcích se rodiny shromáždí k společnému růženci. Jeden předříkává, druhí mu odpovídají. A tak byste našli téměř ve všech vesnických chaloupkách. Kdybyste vkročili dovnitř, cítili byste, že tam vládne spokojenost a štěstí. Chcete radost uvést do vašich domovů? Začněte se modlit růženec, nejprve třeba sami a snad se to i druhým zalíbí a přidruží se k vám.

V letopisech starých Mariánských družin, které u nás před tři sty lety začaly se šířit, našel jsem následující příběh: V Olomouci chodil do školy jeden malý sodál. Jeho otec byl zarytým husitou a neměl rád katolické náboženství. Sodál doporučil jej modlitbám družiny. Tu najednou dojde zpráva, že se otec těžce roznemohl.

Syn spěchá rychle domů a nalezne otce v nebezpečení života. Usedne k lůžku a praví: „Tatínku, jen jedno Zdrávas a uvidíte, že Panna Maria vás uzdraví.“ Otec nechce ani o tom slyšet. Hoch neztrácí však důvěry, zdvojnásobuje své modlitby k nebes Královně.

Konečně paprsek milosti dotkne se ledového srdce otcova a on přivoluje: „Dítě, říkej jeden Zdrávas, já budu po tobě. Syn říká napřed a otec za ním. „Ještě jednou, to je pěkná modlitba,“ praví. I říkají druhý, třetí Zdrávas, syn přidá tajemství svatého růžence, také Otčenáše, až tak se pomodlí dva desátky. „Teď dost,“ praví otec, „já si trochu odpočinu.“ Tvrdý spánek nemocného velmi občerstvil a ztracené zdraví počalo se zase vracet. Jakou radostí oplývalo srdce malého sodála, když jej otec požádal o růženec a začal se jej sám modlit. Brzy nato dal si zavolat kněze, stal se katolíkem, vyzpovídal se a přijal velebnou Svátost a za nedlouho byl úplně zdrav.

Hleďte, co dovedl růženec v ruce sodála!

Družinské zprávy.

Z Jemnice na Moravě. I u nás jsme si založili dětský odbor při družině žen, a dívek a to již před vánocemi minulého roku. Přihlásilo se dobou asi 135 dívek a chlapců. Všichni však neměli té pravé snahy sloužit věrně Matičce nebeské. Větrík odfoukal tyto lehké plevy a zůstalo 95 zrneček. Dětský odbor koná schůze co nejčastěji, měsíčně přistupuje ke společnému sv. přijímání. Pořádaly jsme slavnost vánočního stromku, sehrály dvakrát pěkné divadélko. Zúčastňujeme se pilně církevních průvodů a poutí a to se svým praporem. Zvláště pouti mariánské v Kostelním Vydří zúčastnilo se mnoho dětí spolu s družinou dospělých, kdež při sjezdové akademii přednášely básně a zpívaly pěkné písně. Na konec zdravíme srdečně všechny ostatní dětské družiny a odbory a přejeme všem hojně požehnání Božího k horlivé družinské činnosti.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Na stupních tvých.

Na stupních klečím oltářních
a ruce spínám, Pane:
ó, Bože, vyslyš proseb mých!
Nechť mužnost v srdce bratří skane,
by hájit mohli tvojich práv
a proti peklu bojovati,
jež vede k vraždě slepý dav!
Dej, ať i on se k tobě vrátí!
Vdechni všem kněžím hojnost sil
a požehnání svého,
vlij lásku k církvi do všech žil,
chraň národ všeho zlého

Příchod Páně.

Mohl bych napsati také advent, a děti by tomu rozuměly. Znají dobře dobu, které říkáme advent, t. j. příchod Páně. Jak bývala tato doba krásná ještě za mých dětských let, jak je krásná dosud, kde zachovávají posvátné zvyky otců!

Záhy ráno ve tmě krajiny kolem chrámu probleskují malá světélka, rostou, blíží se chrámu. Po krátké době všechna ta světélka jsou shromážděna v lavicích kostela, u každého světla vážná tvář modlíciho se člověka. Začíná mše svatá, znějí roztoužené písně adventní „Rosu dejte nebesa“, a jiné, jedna krásnější druhé.

Je to jako svaté divadlo, kterým se má znázorniti, co bylo dávno, před dvěma tisíci let. Tehdy také hodní lidé cítili, že jsou ve tmě. Věděli, že mají přijíti k Pánu Bohu, věděli, že přijde Mesiáš, který jim cestu otevře. Cestu neviděli, a tak jako ve tmě toužili po světle, prosili, volali k nebi, aby již nastal příchod Vykupitele jejich. Tyto duše toužící po Pánu Ježíši byly jako světélka ve tmách smutku a nevěry.

My každý advent ve tmě chvátáme časně ráno do chrámu Páně. Chceme tím Pánu Ježíši ukázati, jak jej máme rádi a jak po něm toužíme. Kdyby nebyl přišel na svět, tak bychom po něm toužili, jako ony duše před dávnými věky.

Proto dětičky budou letos rády choditi na roráty. Vzpomenou si, že roráty je slovo utvořené z prvního slova adventní mše sv. „rorate“ = rosu dejte. Ta rosa znamená Pána Ježíše. Rosa když spočine na kvítkách, učiní je krásnějšími, z ní kvítka čerpají občerstvení svých krásných barev, rosa dává jim nové síly. Novou krásu, novou sílu dá Pán Ježíš dětskému srdcečku, když do něho přijde.

Tak máme vlastně míti stále advent. Stále má srdce lidské volati: Přijď ke mně, Pane Ježíši, Buď rosou mého života. Dej mi šlechetným dítkem Tvým býti. Dej mi osvěžení a sílu k dobrým skutkům.

Jako dříve lidé toužili, aby přišel Pán Ježíš na svět, tak nyní a stále mají toužiti lidé, by přišel k nim Pán tím tajemným a sladkým způsobem sv. přijímání. A není to těžké, toužiti po Pánu Ježíši. Vždyť je tak dobrý, tak svatý, tak bohatý, tak milosrdný. Vždyť tak snadno můžeme jej u sebe přivítati.

Proto dětičky nejen budou rády choditi na roráty, nýbrž budou i při nich se těšiti, že aspoň jednou v roráty půjdou k sv. přijímání a pak po druhé o vánocích. Jaká to bude vzácná příprava na vánoce!

BOŘITA.

Marlino předsevzetí.

V kterém si klášterním ústavě pěstovaly sestry pěkný zvyk. Před adventem napsala si každá chovanka své dobré předsevzetí na lístek. Předsevzetí týkalo se hlavní chyby. Každá dívka měla se snažiti, aby co nejvíce tuto chybu přemáhala. A za každé přemožení směla pak vzíti si jednu slámku a vložit ji do jesliček v ložnici k tomu připravených.

Sestra Stanislava sbírala tyto lístečky s předsevzetími a pročítala je. Ze všech měla velkou radost, ale teď se jí pojednou roztáhl obličej k úsměvu. Měla v ruce Mariin lístek. Poznala to podle krásných kaněk. A hádejte, co si Marie umínila? Neuhodnete. Tedy vám to prozradím: „Já bych byla ráda prohlášena za svatou.“ Ano, ano, to byla celá Marie. Neposedný rarášek, s horkou hlavičkou, zlatým srdcem a hrdinskými předsevzetími, jež ale skoro nikdy nedošly vyplnění . . .

Nyní seděla s Božkou a Růžou a šila šatičky panenkám pro chudé děti.

Vesele stříhala látku. Aby s tím byla brzy hotova vzala pět kousků najednou. Vtom zvolala Božka: „Ale, Mařenko, co to děláš, vždyť nemáš látku dobře srovnanou! Půjč, já to sama nastříhám.“ Již se chtěla Božka zlobiti, ale — vždyť si umínila, že chce býti velmi laskavou . . . A proto řekla vlídně: „Víš, ty umíš tak vkusně zdobiti panenky — připravuj tedy jen ozdoby . . .“ Marii to zalichotilo a s pohrdáním hledí na Růžu, jež se moří s prádelkem pro panenky: „Jé, Růžo, ty jsi hloupá . . . Tolik do toho musíš píchat a ani to nebude vidět . . .“

Růžu to zamrzelo a proto jí odsekla: „Myslíš, že je to správné: Na vrch „huj“ a vespod „fuj“?“ Ale pak dodala laskavě: „Mařenko, já jsem si umínila, cvičiti se v trpělivosti. Tedy mám hodně příležitosti . . .“ Konečně byla panenka hotova. Pěkně nastrojena, ozdobena jako princezna. Marie uchopila panenku a utíkala ven. Spolužačky čekaly zas nějaký kousek. Pojednou zavzněl na chodbě hluchý smích. Po chodbě utíkala bělounká klášterní kočička. Byla oblečena do červené sukénky a na hlavě jí seděl klobouček gumičkou přitahený. Mourek přiběhl až k otevřené peci a — hup do ní. Za chvíli vylezl černý jako komíníček. Šaty panenčiny byly zkaženy. Božka a Růža hlasitě plakaly.

Sestra Stanislava zavolala si Marii a plísnila jí vlídně: „Hleď, zkazila jsi práci kolika hodin kamarádek i svou — připravila jsi nějaké chudé dítě o radost a potom takový sběh jsi v domě ztropila. Jak to napraviš? Za chvíli přišla Marie a prohýbala se pod tíží, již nesla: „Hleďte, ctihodná sestro, za onu panenku dávám

chudému dítěti svoji vlastní krásnou pannu, která zavírá a otevírá oči, Božce dám zápisník a míč a Růže 10 pěkných pohledů.“ Jak se mohla sestra Stanislava zlobiti na to dobré srdce? „Víte, ctihodná sestro, co jsem si umínila? Já chci býti prohlášena za svatou.“ „No, ale svatí nedělali takové nezbednosti. A jak jsi přišla na tento úmysl?“

„Ach, ctihodná sestro. Velebný pán byl v Římě na prohlášení ctihodné Zdislavy za blahoslavenou a vypravoval, jak to bylo krásné. A tak jsem si myslela, že když někoho prohlásí za svatého, že jest to ještě krásnější. A jak by to hezky znělo: Svatá Máňa . . .“

„Ale, Máňo, ty jsi hloupoučká. Myslíš, že někoho prohlásí za živa za svatého? To musí nejdříve umřít. A smrt musí předcházeti, hodný, velmi hodný život.“

„Á, to já nechci ještě umřít. Vždyť je mi teprve 10 let a maminka by plakala a tatínek by si cuchal vousy na bradě. Podívejte se, takhle by to dělal . . . Co si ale tedy mám vzít za nové předsevzetí? Já bych též velmi ráda vložila Ježíškovi několik slávek do jesliček.“

A ctihodná sestra jí pošeptala: „Slib Ježíškovi, že budeš přemáhati svoji bujnou povahu a neprovedeš hned každou hloupost, která ti napadne. Ani nevíš, jak je to ošklivé, když je holčička rozpustilá . . .“

Marie bojovala. Bojovala statečně. Kolikrát napadlo jí schovati sousedce tužku, pero, aby dala si na hlavu zástěrku a „dělala ctihodnou sestru“. Ale kdykoliv jí vyšlehl rarášek z očí, zafala pěstičky a řekla si: „Ne, a ne!“ A jakou radost měl Ježíšek z hodné dívenky.

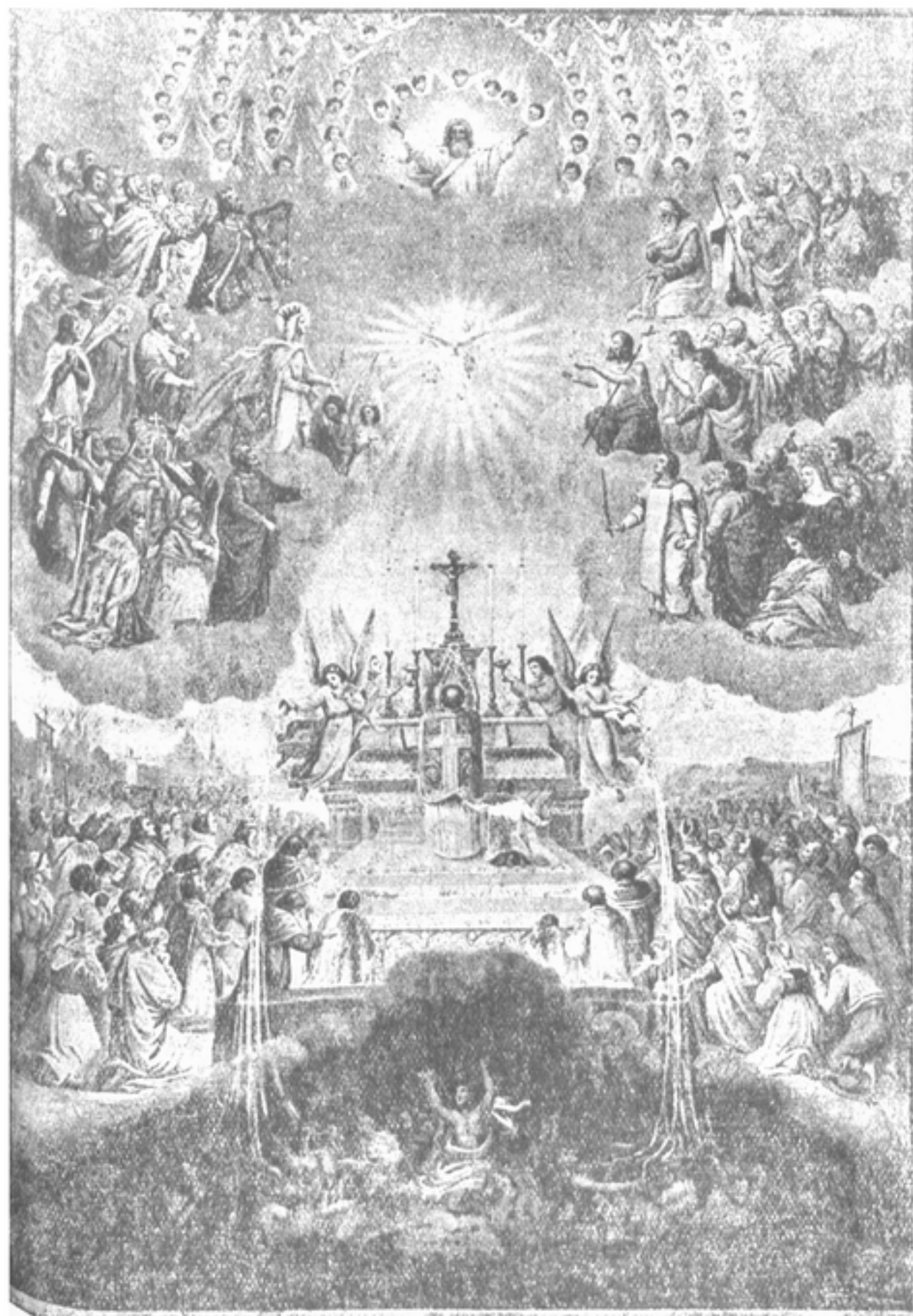
Marie dorostla a stala se vážnou slečnou učitelkou. Její zlaté srdce vedlo ji stále výš. Slečna Marie vystavěla velký ústav pro chudé děti pro které kdysi dělala panenky.

Ještě nebyla prohlášena za svatou a snad ani nebude, ale jedno se jí podařilo vyplniti. Působila Ježíškovi mnoho, mnoho radostí.

Katechismus — chrání nás před nevěrci a posměváčky.

Kdo se učí rád a pilně katechismu, dovede později, bude-li tázán, proč věří, správně a neohroženě odpověděti a zahnati chuť úsměškům a vtipům různých lidí, popírajících jsoucnost Boží a jiné články naší sv. víry. — Bylo to v roce 1854. Jistý úředník z Meranu (lázeňské místo v jižních Tyrolích) vracel se ze školní inspekce domů. Cestou potkal asi desetileté děvče. Počkej, tebe si vyzkouším, abych poznal, co umíš, pomyslí si v duchu úředník. A tázal se dívky: „Čemu jsi se učila ve škole?“ — „Čtení a psaní.“ — „A čemu ještě?“ — „Katechismu a biblické dějepřavě.“ — „Dobrá,“ pokračoval úředník, „řekni mi tedy, kolik je bohů?“ — „Jest jenom jeden Bůh,“ odpovědělo děvče mírně, ale pevně. „Jak se jmenuje ten Bůh?“ — „Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch sv.“ A dívka

se pokřižovala na čele, ústech a prsou. „Ale nejsou to tři bohové?“ vyptával se dále úředník. „Ne, jest jen jeden Bůh,“ určité odpověděla dívka; „a to jsou tyto tři božské osoby.“ — „Ale vždyť pravíš: Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch sv., nejsou to tři bohové?“ — „Ne, tyto tři osoby jsou jeden Bůh, protože mají tutéž přirozenost a podstatu,“ odpovědělo děvče poněkud ostřeji a šlehla hněvivě okem po pánu. „Dovedeš přece počítati: Bůh Otec; Bůh Syn; Bůh Duch sv. nejsou tedy tři?“ Dívka ustoupila o krok nazpět, obličej ji zaplál spravedlivým hněvem a rozhořčeně zvolala na smělého pokušítele: „Tys zlý pokušítel! Nejsvětější Trojice je tajemství, nikdo nedovede toho pochopiti. Jest jeden Bůh ve třech osobách; kdo nechce tak věřit, činí z Boha lháře!“

Ze života pro život.

Modlitba před jídlem. Ve ... ově žila před lety chudobná rodina. Otec, řemeslník, jakž takž vydělal na kousek chleba pro pět dětí. Třebas chudobní, byli přece všichni spokojeni. Brzy však odlétlo štěstí zpod jejich střechy. Onemocněl otec a brzy zemřel. Ubohá vdova stála u hrobu s pěti dětmi zcela opuštěna, bez naděje na podporu. Dnem i nocí pracovala, aby uživila děti. Nevinné děti důtklivě naváděla k časté a důvěrné modlitbě: „Otče náš, jenž jsi na nebesích ...“ Mnohdy však stály ubohé matce v očích slzy, když v poledne a večer slyšela děti modliti se: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes,“ a na stole ležel poslední kousek chleba, který sotva zahnal hlad. Veliké strádání a vysilující práce uvrhly však nebohou matku na lože. Dětky, nemajíce ani kousku chleba, stály s pláčem u lože nemocné a tázaly se, co počítí. Matka nevýslovně trpěla. Pláčíc pravila nejstaršímu hochu: „Františku, poohlédni se venku, snad ti dá některá dobrá duše aspoň nejnnutnější kousek chleba.“ František šel tedy smutně ulicemi města, žebrati se styděl. Zkusil sice štěstí u velkoobchodníka, byl však od prodavačů hrubě odbyt. Stíraje si slzy s tváří, odcházel z krámu. V tu chvíli však potkal ho sám obchodník, všiml si plačícího hochy a tázal se ho soucitně, co se mu přihodilo. Dítě se mu se vším svěřilo. — „Tu máš zlatku,“ pravil obchodník Františkovi, „za korunu kup chleba, druhou korunu mi přineseš zpět.“ — Radostně vykonal hoch rozkaz a přinesl korunu nazpět. Pán divil se jeho upřímnosti i poctivosti. S díky na rtech opustilo blažené dítě obchod. — Sotva František zavřel za sebou dveře, ulomil skyvu chleba, aby ukonejšil hlad. Náhle však si vzpomněl na matčin příkaz: „Děti, nikdy nezapomeňte před jídlem se pomodliti!“ Zbožně sepíal tedy hoch ruce a modlil se Otčenáš a modlitbičku, kterou je naučila matička. Potom teprve snědl chléb. Dojemné jednání hochovo pozoroval pán. Šel za dítětem, aby vypátral jeho domov a ujal se nemocné matky i strádajících dětí. Františka však vzal k sobě; když tento dospěl, slavil sňatek s jedinou dcerou obchodníkovou a zdědil veškerý majetek. Často vzpomínal František v pozdějších letech na své dětství a říkával: „Všechno své štěstí a blahobyť vdávám modlitbě před jídlem.“

Dobrá odpověď. V polepšovně odpočíval na loži nemocný mladý provinilec. Stará, bohabojná jeho matička jej navštívila a vážně a důrazně mluvila mu do svědomí, že i ostatní nemocní trestanci byli dojati jejími slovy. Když stará paní odešla, panovalo ve světnici hluboké ticho, nikdo neodvažoval se promluvit. „Eh, co,“ přerušil konečně kterýsi trestanec nepříjemné ticho, „ta stařena patří do minulého století a náleží k těm hlupákům, kteří ještě věří bibli. Nedáme si od ní nic namluvit, k tomu

jsme příliš pokročili.“ „Možná,“ ozval se druhý, kterého slova staré matky hluboce dojala, „možná, že patří k těm hlupákům; hlupáci ti však mají před námi — pokročilými — tu výhodu, že nepřijdou do polepšovny.“

Dětský nápad. Školní inspektor navštívil obecnou školu v...icích. Chvilí poslouchal zkoušení, potom začal sám zkoumati mladé rozumky. Vždy však obdržel správnou odpověď. Mezi jiným se též otázel: „Kupuje-li vaše matka u řezníka denně za 5 K masa, kolik to dělá za týden?“ Do vzduchu vyletěla Honzíkova ruka. „Nuže, maličký,“ řekl inspektor, „pověz nám, kolik to dělá?“ „Třicet korun,“ zvolal Honzík. Pan inspektor užasl. Pokusil se však přivést žáka na stopu omylu. „Hleď, týden má 7 dní, tedy 7 krát 5 je přece 35. Jistě jsi zapomněl na neděli a nepočítals jí.“ „O ano,“ řekl klouček, „neděli jsem čítal, ne však — p á t e k.“

S. D.

Matička mne učila!

Bylo to v r. 303. V maloasijském městě Antiochii vypuklo pronásledování křesťanů. Jáhen, jménem Romanus, stál před soudcem. Přestál již hrozná muka na skřipci, leč vůle jeho byla stále pevná: nebudu obětovati falešným, nepravým bohům. Místodržitel poručil, aby mu vyřizli jazyk. Klidně odpověděl mu na to Romanus: „Nutíš-li mne, abych zmlkl, budou zvěstovati pravdu místo mne nemluvnátka.“ Dal tedy soudce přivést tříletého synáčka, postavil ho před jáhna a posměšně mu nakázal: „Zkus to, ať tedy promluví moudrost dítěte.“ V pevné důvěře v Boha položil Romanus dítěti tuto otázku: „Milý synáčku, co je rozumnější: klaněti se pouze Kristu a jeho věčnému Otci, nebo uctívati tisícero bohů a model v různých podobách?“ Barulus, tak slulo dítě, odvětilo s úsměvem, aniž se rozmýšlelo: „Bůh může býti jen jeden. Poněvadž Kristus je Bůh, je Bůh pravý, věčný.“ Tato slova rozkatila soudce. „Kdo tě tomu naučil?“ obořil se na Barula. „Moje matička,“ řeklo dítě. „Přiveďte ji tedy, ať se dívá na muky vlastního dítěte,“ poručil nelidský ukrutník. Tato přišla a byla nucena patřiti na muka svého miláčka. Když však viděl soudce vytrvalost mučeného Barula, rozkázal, aby mu stali hlavu na popravčím místě. Ubohá matka sama vzala hrdinsky znetvořené údy polomrtvého dítěte, přitiskla je na prsa a zanesla je na místo popravky. „S Bohem,“ pravila synáčkovi, když jí kat bral Barula z náručí, „vzpomínej na mne, miláčku, v říši Ježíše Krista. Brzy staneš se mým přímluvcem u Boha.“ Pak se modlila: „Bože, přijmi své dítě!“ A do pláště zachytila krvavou hlavu, políbila ji s vroucností, již jest schopna pouze matka-křesťanka, a unášela drahý poklad — hlavu malého mučedníka — do své chýše. Šťastná matka!

Obrázek ukazuje nesmírnou cenu mše sv. Když kněz stojí u oltáře, v nebi všichni svatí se zbožně radují, na zemi lidé všech národů a všech stavů chvátají k oltáři, duše v očistci dostávají od andělů ulehčení svých muk.

DÍTKO MARIÁNSKÉ

Poslítek dětských Družin

Kdysi spěchal kněz s nejsvětější Svátostí k umírajícímu — tak vypráví zbožná legenda. — Bylo mu jíti močálovitou krajinou. Ve spěchu, aby co nejdříve přinesl spásný lék, klopýtl a upadl na zem. Při tom se mu otevřela svatá nádoba, v níž nesl nejsvětější Svátost, a svatá hostie mu vypadla a zmizela v blátě. I zalkal zbožný kněz a sepjav ruce vroucně, prosil Pána Boha o přispění, aby nemocný nebyl zbaven posily na cestu do života věčného.

A hle! Najednou vyrůstá před užaslým jeho zrakem ze země květina, roste, roste, ukáže se krásný květ, v jehož zlatém kalichu se třpytí bělostná sv. hostie.

Vroucně děkuje kněz, v posvátném údivu bere s úctou tělo Páně a spěchá rychle k cíli své cesty.

Učte se, milí sodálové a sodálky, z této legendy. I vaše srdce má a musí býti jako krásná květina, bělostná lilie, abyste byli hodni nositi v něm Ježíška, lásku k němu. I když kolem vás je močál, bláto, nečistota, vy se musíte zachovati bez poskvrny hříchu. Tak si toho žádá od vás Pán Bůh. K tomu vás vede úcta Marie Panny v její družině. Ona, Panna Neposkvrněná, září vám jako skvělý vzor a volá vás k sobě, abyste se od ní učili lásce k Pánu Bohu. Čiňte tak rádi. Úcta vaše buď nejen v modlitbě a písních k Matce Páně, nýbrž hlavně v následování jejího bohumilného ctnostného života.

Prozkoumejte své svědomí, a naleznete-li něco, co by se nelíbilo vaší Matce, odložte to. Proste Marii Pannu o přispění. Svou silou toho nedokážete. S její pomocí se vám však podaří.

Družinské zprávy.

Slyším s různých stran, že příklad 12 set malých sodálů působí a že i jinde se pomýšlí na zřízení dětských družin. Lidem se velmi líbí, vidí-li dítky přistupovat měsíčně ke stolu Páně, pěkně zpívat v kostele, zbožně se modlit, býti pilnými ve škole, poslušnými doma vůči rodičům, laskavými k sourozencům a slušně se chovati na ulici.

Pro sodála neb sodálku není v tom nic těžkého. Kdo pilně navštěvuje družinské schůze a dává pozor na vše, co se mu v nich radí, to všechno dovede hravě.

Váš pražský přítel.

Slavné přijetí dětí do Mariánské družiny dětí u sv. Kajetána v Praze. Láskou k Panně Marii a jejímu Božskému Synu naplněny ani jsme se nemohly dočkat dne přijetí. 14. května vykonaly jsme generální sv. zpověď a 15. května sv. přijímání. Odpoledne o 3. hodině bylo slavné přijetí, které vykonal dp. ředitel Mayer. S hrdostí vyznávaly jsme sv. víru. Pak vyvolily jsme si Pannu Marii za Paní, Přímluvkyni a Matku svou a slíbily jí s horlivostí a láskou sloužiti. Svatou radostí a nadšením naplněno naše srdce, když jsme přiklekaly k oltáři, abychom z ruky dp. ředitele přijaly odznak družinský — medailku a diplom.

S Božským dítětem, Máti,
rač nám požehnati.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

U jesliček.

Byla zima, když ses zrodil,
Ježíšku náš malý,
tys však přece zimu zvolil,
bychom líp tě znali!

Lépe znali lásku tvoji,
jež tě svedla na zem,
aby jsi se v krutém boji
utkal s pekel plazem.

U tvých jeslí poklekáme,
děkujem ti vřele,
vše, co máme, tobě dáme,
vezmi si nás celé!

METOD.

U jeslí je štěstí.

Tichou, tmavou nocí pojednou zazářilo jasné světlo, jehož lesk ozářil tmavé údolí betlemské. Nad udivenými pastýři vznášel se anděl, zvěstuje velkou radost. Nebe se otvírá a zástupy nebeských andělů zpívají: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem . . .“ Přišel na svět Vykupitel, aby přinesl radost a pokoj, volá k sobě z jesliček celý svět, volá zvláště k sobě děti: „Nechte maličkých přijít ke mně.“ Však, běda, se zarosenýma očkama vztahuje své ručky zpět, neboť lidé nechtějí k němu přijít, nechtějí být šťastni a Ježíšek dává se do pláče, neb ani jeho milé děti nepřicházejí.

Láskou zraněné srdceko nadarmo tluče i pro tebe dítě? Zajisté, že nikoliv. Za to, že s nebe sestoupil, aby ti dokázal, jak velice tě miluje, že leží na seně v tvrdých jeslích, ač jest Bohem, který všechno stvořil, nesmíš zůstatí nevděčnickem, jako velký zástup jiných dětí. Poklekni k jeho chudým jesličkám, skloň svou hlavičku na jeho kadeře, líbej ty malé ručky, jež ti žehnají, líbej jeho očka, jež tak mile se na tě dívají a štěstí v srdci rozlévají, potěš jeho svatou Matičku:

Mám rád tvé něžné Jezulátko,
ty chudé, svaté Jesličky,
kde s tebou klečím, čistá Matko,
a líbám jeho ručičky.¹⁾

Pak pocítíš, drahé dítě, v srdci pokoj, který přináší novorozené Jezulátko, pocítíš úsměv štěstí jeho svaté Matky, poznáš, jak blízko ti je, mnohem blíže, než myslíš, v samém tvém srdceku si udělá jesličky. S takovou láskou jej navštěvuj v chrámě, tak podáš náhradu jeho lásce za jiné nevděčnický.

Čekali na sv. Božíhoda.

Vánoční povídka z amerického západu od P. Fr. Finna T. J.
(Z angličtiny přeložil P. Jar. Ovečka T. J.)

I.

Na Štědrý den k večeru Jeník Grahamův a jeho sestřička Mařenka seděli na zemi u kamen v kuchyni a prohlíželi si obrázky ve starém časopise. Mařenka vysvětlovala obrázky bratříčkovi.

„Halo.“ zavolal Jeník a vyskočil. „Kdosi přichází.“ A běžel dychtivě ke dveřím. Po dupání nohou, prodírajících se sněhem, následovalo netrpké zabouchání. Jeník otevřel dveře a stál před mužem, který držel

¹⁾ Kl. Mariánský.

v ruce telegram. „To je pro vašeho tatínka — a je to spěšné.“ S těmi slovy posel zmizel ve tmě.

„Jen aby to nebylo něco zlého!“ pravila paní Grahamová. „Smím zaběhnout do stáje a zanést to tatínkovi?“ volal Jeník. „A smím jít také, maminko?“ žadonila Mařenka. A sotva maminka přikývla, už oba hopkují sněhem a brzy jsou u stáje, důkladného stavení, vzdáleného od domu, co by kamenem dohodil.

Ve stáji jsou čtyři koně; jeden z nich, Čarodějka, je nejlepší kůň na celém americkém západě. Pan Graham je milovník koní.

„Tatínku, telegram!“ volá Jeník. „A stojí na něm: „Spěšné“,“ dodává Mařenka. Pan Graham, který právě něžně hladil svého zamilovaného klusáka, vyběhl ze stáje a roztrhl obálku. Tvář se mu zasmušila, když četl:

„Topeka, Kansas.

Vaše sestra umírá a přeje si Vás — každá hodina drahá.

Jan Talbot.“

„Je to něco zlého?“ táže se Mařenka, chytajíc se otce za pravou ruku, zatím co Jeník, mlčky sice, ale dívaje se na otce s nemenší účastí, ho bere za druhou. „Ano, tetinka je velice nemocná a mám jen asi tři čtvrti hodiny na přípravu k vlaku. Pojdte, děti, musíme to hned říci mamince.“

„Opravdu, neštěstí nepřichází samo,“ zvolala pí Grahamová, slyšíc tu zprávu. „Včera musil chudák Jan ke své umírající matce do Kansas City.“

Jan byl jejich čeledín, statný, spolehlivý mladík, který na prvním místě měl rád všechny Grahamovy, ale hned po nich byl s tělem a duší oddán koním.

„Žádný večer bych tě nenechal samu,“ pravil pan Graham, „a na Štědrý večer teprv ne.“

„Ale přece musíš jít k Aničce, a ostatně, já se nebojím. Všecko je bezpečné. Žijeme tu už přes dvě leta — a nic se nestalo.“

„A tatínku, půjdete-li, přijde svatý Božíhod¹⁾ přece?“ staral se Jeník.

„Ovšem, že přijde. Já jsem mu vzkázal, že jsem postavil vánoční stromek nahoře v seníku, takže se nezmylí a přijde k nám do domu. Až ráno s Mařenkou vstanete, můžete zaběhnout do stáje a uvidíte že sv. Božíhod projde i nejlustšími dveřmi v Kansasu, i když je na nich sebe lepší zámek.“

„A tatínku,“ řekla Mařenka, „kdy chodí sv. Božíhod?“ — „Tak kolem půlnoci.“

O půl hodiny později líbal je pan Graham všecky na rozloučenou.

„Tatínku, mohu si nechat klíč od stáje?“ tázal se Jeník. — „Tu je, ale ať ho neztratíš!“

„A smíme tam zajít a podívat se dnes ještě jednou na Čarodějkou, tatínku?“ vmísila se v to Mařenka.

„Ale ano, tak s Pánem Bohem, Pán Bůh vás tu všecky opatruj!“

II.

Jeník spal několik hodin ve své postýlce, když Mařenka vkročila po špičkách do světnice.

„Jeníku!“ šeptala mu do ucha. Hoch se obrátil rozespalý.

¹⁾ Jako u nás nadílí na Štědrý večer Ježíšek, tak v Anglii a v Americe Father Christmas nebo Santa Claus (zkráceno ze Sanctus Nikolaus.) Překládáme: Svatý Božíhod.

„Jeníku!“ šeptala znova.
 „Co je, je už ráno?“
 „Jeníčku.“ pravila, když se hoch posadil v posteli, „ono je právě jedenáct hodin.“
 „Mně se chce spát. Jdi pryč!“ řekl bratr a uléhal.
 „Ale nechtěl bys vidět svatého Božíhoda?“
 „Cože?“ zvolal hoch a vyskočil z postele.
 „Přece víš, že tatínek povídal, že přijde někdy o půlnoci. Já jsem ani spát nemohla, když jsem na to myslela. Pojďme do stáje a budme docela zticha a možná, že ho uvidíme.“
 „Nesmíme“, řekl Jeník.
 „Ale smíme“, odpověděla Mařenka. „Nepamatuješ se, že jsem prosila tatínka, abychom tam směli zajít a podívat se dnes ještě jednou na Čarodějku?“
 „Máš pravdu.“ — A za několik minut dvě postavičky přeběhly po sněhu, odemkly a vklouzly do stáje.
 „Neměli bychom nechat dveře otevřeny pro svatého Božíhoda?“ tá-
 zal se Jeník.
 „Myslím ne“, odpověděla Mařenka. „Možná, že by ho to urazilo.“
 — Jeník zamkl dveře.
 „O o o—o! To je tma! Já se bojím.“
 „Pst!“ napomenula Mařenka. „Já mám sirky a budeme-li chtít, mů-
 žeme rozsvítit svíčky. Ale to by pak svatý Božíhod viděl, že my dva
 tu na něho čekáme a možná by ho to mrzelo. Pojď, půjdeme do Čaro-
 dějčiny oddělení a vlezeme do žlabu. Bude nám u ní veseleji.“
 Čarodějka tiše zaržála radostí, když ucítila, jak ji ruce jejích ma-
 lých drahých přátel hladi. Pak bylo nerušené ticho.
 Uplynula minuta — ač Jeníkovi se to zdálo hodina — když venku
 bylo slyšeti kradmé kroky.
 „Úž jde!“ zašeptla Mařenka a prudčeji oddychovala.
 Kroky se zastavily u dveří; pak kdosi tiše zahvízdnul.
 Při tom zahvízdnutí Čarodějka znovu radostně zaržála.
 „Vidíš, i náš kůň má radost, že svatý Božíhod jde,“ šeptal Jeník.
 „Pst!“ dýchla Mařenka.
 Minutu nebo dvě bylo slyšeti odmykání.
 „Myslím, abych šel a svatému Božíhodovi pomohl,“ šeptal Jeník.
 „Možná, že není na takový zámek zvyklý.“
 A už chtěl seskočiti se žlabu a provést svůj úmysl, když zámek
 povolil a dveře se otevřely a děti viděly ve světle lucerny, kterou držel
 v ruce, jak jakýsi muž stojí ve dveřích.
 Byl zahalen do těžkého kabátu, pokrytého korou sněhu — a potud
 se podobal obrázkům svatého Božíhoda. Měl také vousy — ale ty byly
 černé. Na rameni neměl rance, na tváři neměl úsměvu. V jedné ruce měl
 lucernu, v druhé pistoli. A mračil se a nehleděl pranic přívětivě.
 Jeník pozbýval kuráže. Ba počínal pochybovati, zda je to svatý
 Božíhod.
 Muž se na okamžik zastavil a pak zahvízdnul jako předtím. Čaro-
 dějka odpověděla tichým, radostným zaržáním.
 „Aha, tam je,“ mumlal muž pro sebe. Jeník to již nevydržel déle.
 „Halo, svatý Božíhode!“ zavolal nejistě.
 Muž se zarazil, ale pak pozdvihl pistoli s nataženým kohoutkem a
 obrátil plné světlo lucerny na Čarodějku a na obě děti.
 Byl to hezký obrázek. Klisna stála s překrásnou hlavou dychtivě
 obrácenou k příchozímu, Mařenka ji objímala s jedné strany, Jeník
 s druhé, a oba se dívali bez bázně na muže s nataženou pistolí.

„Pravda, ty jsi svatý Božíhod?“ volala Mařenka.

Cizinec snížil pistolí a postoupil blíže. „Ano, děti, já jsem svatý Božíhod.“

„Já jsem to věděl!“ zvolal Jeník. „I Čarodějka to ví. Jenom se podívej, jakou má radost, že tě vidí! Dívá se na tebe právě tak, jako se dívá na tatínka. Mám hroznou radost, že tě vidím, svatý Božíhodečku. Ale, kde máš ranec?“

„Je venku. Čekáte, děti, dárky?“

„Ošem, že čekáme,“ odpověděla Mařenka. Tento hošík zde je Jeník a já jsem Mařenka. Tatínek nám řekl, že dnes v noci přijdeš a tak jsme se tu schovali, abychom tě viděli.“

„No, děti,“ řekl svatý Božíhod jaksi přísným hlasem, „to by bylo proti mým pravidlům, kdybych někoho nechal se dívat, jak nadílím. Chcete-li dostati hromadu hezounkých vánočních dárků, musíte mi něco slíbiti.“

„Dobrá, svatý Božíhode,“ zvolal Jeník.

„Musíte se hezky vrátiti domů a jíti spat a neříkati ani slova až do rána. Slibujete mi to?“

„Slibuji,“ volal hošík. „A já také,“ přidala Mařenka, „ale napřed mi musíš, svatý Božíhodečku, také něco udělati. Tatínek nám řekl, že přijdeš místo Ježíška. Je to pravda?“

„A—ano,“ řekl svatý Božíhod, jaksi nejistě kašlaje a odkládaje pistolí, jako by se za ni styděl.

„My víme, že jistě máš Ježíška velice rád, a já myslím, že se rád podíváš na jesličky, která nám tatínek postavil. Je tam dvacet svíčiček a Ježíšek je opravdu hezký. Pojď, svatý Božíhode, tu je má ruka.“

Svatý Božíhod se zachvěl, když mu dítě položilo důvěřivě svou ruku do jeho. Měl velice naspěch. Ale dítě ho vedlo na druhou stranu stáje do prázdného oddělení. — Mařenka škrtla a rozsvítila několik barevných svíčiček a bylo viděti krásnou voskovou figurku Jezulátka, jak leží se skříženými rukama na malém čtyřhranném stupínku málo tlustším palce.

„Tetinka Jana byla v Paříži,“ vysvětlovala Mařenka, „a koupila nám to. Není to hezké?“

„Je,“ řekl muž, jemuž vyrazila na čele slabá rosa.

A teď, svatý Božíhode, já vím, že si chceš kleknouti a pomodliti se. Jeník a já se vždy modlíme.“

Svatý Božíhod klekl. Schýlil hlavu a neviděl, co Mařenka dělá. Najednou to jím trhlo, vzhlédl — a viděl Mařenku klekati, zatím co ze stupínku, na němž leželo Jezulátko, vycházelo líbezné cinkání vánoční písně; bylo to: „Nesem vám noviny“. Opět se zachvěl a rosa na čele se mu srážela v krůpěje, zatím co poslouchal líbezně vážný nápěv.

„Podívej se,“ šeptala Mařenka.

Najednou voskové Jezulátko otevřelo modrá očka a voskové ručky se rozpíaly a rozevřely, jako by chtěly sevřít celý svět do svého hřejícího, mllujícího objetí.

„Není to krásné?“ šeptal Jeník, a hlas jeho zněl vroucně, jako v modlitbě.

Pak se ručky Jezulátka pomalu opět skřížily a modrá očka se opět zastřela záclonkami hezkých víček. Ježíšek spal. Okamžik bylo ticho, ale hned jím zaznělo líbezné cinkání písně „Sem, sem pastuškové.“

„Zazpívejme svatému Božíhodovi,“ zašeptal Jeník. A sotva to dořekl, oba vpadli do radostného nápěvu té vánoční písně a zpívali něžně jasnými hlásky a s velebností živé víry.

Ještě ani nebyli u konce, když svatý Božíhod hodil svou pistolí jakožto dárek před jesličky; už nemohl dále.

„Nechtěl bys políbit Jezulátko?“ tázala se Mařenka.
„Netroufám si,“ odpověděl zamlženým hlasem.
Z dále bylo slabě slyšeti cosi jako dusot koně cválajícího tryskem.
„Pán Bůh vás opatruj, vy—vy—vy andělci; Pán Bůh vás opatruj a mně odpusť!“

A s těmi slovy se kvapně obrátil ke dveřím, jimiž zmizel, jak kdyby se propadl, zatím co dusot koně se blížil hlasitěji a jasněji. Děti běžely ke dveřím, ale hleděly marně po svatém Božímohu. Ještě upíraly oči do tmy, když přicválal jezdec na zpěněném koni.

„To je tatínek!“ zvolala Mařenka. „Veselé vánoce, tatínku, my jsme viděli svatého Božímohu a on utekl, když vás slyšel přicházeti.“

„Je s Čarodějkou všecko v pořádku?“ zvolal pan Graham, seskakuje s koně.

„Jak by nebylo?“ odpověděl Jeník a jal se vykládati o nočním dobrodružství. Mařenka sem tam doplňovala a pan Graham poslouchal, přemáhaje výraz pohnutí v tváři.

„To je škoda, tatínku, že jste zastrašil a odehnal svatého Božímohu; on nám ještě nedonesl ani jediného vánočního dárku,“ řekla Mařenka, když Jeník skončil svůj výklad.

„Ba donesl, děti; jen pojďte a podívejte se!“ A šly nahoru a viděly. Byl to nejkrásnější vánoční stromek v Kansasu a byly tam všechny dárky, o kterých se Mařence a Jeníkovi jen mohlo zdáti.

„A teď, dětičky, pojďme dolů k Jeslíčkám a poděkujme Ježíškovi.“

A šli a klekli a poděkovali Ježíškovi — Mařenka a Jeník za své krásné vánoční dárky, a jejich otec za záchranu Čarodějky z parát jejího dřívějšího čeledína, který byl padělal dva telegramy, vešel do stáje jakožto zloděj, zůstal v ní jakožto svatý Božímohu a odešel z ní dojat a hnut litoostí při pohledu na dětinnou nevinnost a lásku, kterou mu tam Ježíšek zjevil.

M. KVĚTOVSKÝ.

Vánoční pověst.

V zahradě, zaplavené měsíčním svitem, pod košatým stromem na malé lavičce sedí stařec. Jeho dlouhý, šedivý vous splývá až na kolena, na nichž sedí vnouče a pohrává si s dědečkovými vousy. Stařec se nehýbá, oči jeho jsou upřeny k nebi, z úst dere se častý vzdech: „Ó, kéž by již přišel...“

Malý Josef se vzpřímil a hmatal dědečkovi po tváři, neboť byl slepý. Nahmatal oči, tváře a vtiskl mu sladké políbení.

„Kdo má přijíti, dědečku?“ dodal si odvahy hošík.

„Ty malý všetečko,“ pohladil ho po kadeřavé hlavě, „sedni si tiše a poslouvej.“ Stařec začal temným hlasem:

„Když Jehova vyhnal naše prarodiče z ráje pro jejich neposlušnost, jak jsi slyšel...“

„Ano, dědečku, protože je had svedl,“ skočil mu do řeči hošík.

„... plakali hořce nad svým proviněním,“ pokračoval děd, „proto smiloval se Jehova... ano, smiloval se nad nimi a slíbil jim, že pošle Mesiáše, který by vysvobodil lid z moci hadovy...“ stařec umkl a rozvažoval o příslibení Jehovy.

„Kdy přijde, dědečku . . .“ ozval se hošík po chvíli, „jaký bude?“ avšak stařec již neodpověděl.

Josef myslel, že dědeček usnul, opatrně sestoupil a hmataje cestu, odešel domů.

Děd však se již nevzbudil. Jeho duše odešla k otcům na věčnost, aby tam v pokoji čekala na příchod Vykupitele . . .

*

Byla tichá, jasná zimní noc. V dětském pokojíčku, do něhož nakukovaly zvědavě hvězdičky přes husté záclony, bděli dva hoši, ač bylo pozdě v noci a vše dřímalo sladkým snem.

„Já jsem viděl Mesiáše,“ vypravuje slepý Josef užaslému bratříčkovi, „byl maličký a smál se na mne a volal na mne, abych k němu přišel. Já půjdu k němu, já půjdu k němu . . .“, pronáší toužebně . . . „doved mne tam . . .“.

Užaslý bratříček se poněkud vzpamatoval.

„Kam tě mám dovésti, vždyť je venku tma a maminka nás nepustí.“

Pojednou zazářilo denní světlo. Hoch zvědavě vyhledl oknem.

„Ó . . .“ vydralo se z jeho rtů.

„Doved mne tam,“ žebraá znovu slepý Josef, „to je on, já ho viděl . . .“.

Starší bratříček Abel již neváhá déle, rychle přehodil si šat i bratříčkovi a spěchají mlčky k místu, odkud vychází záře a zní zpěv andělů.

Nebylo to daleko. Prostý chlév, v němž leží v jeslích překrásné děťátko, u něho klečí matička, dvě věrná zvířátka je zahřívají svým dechem. Před dítětem klečí řada pastýřů radostí jásajících a přinášejících mu dárky. Takový obraz spatřil bratříček slepého Josefa již z dálky.

„Jen blíže,“ pobízí ho slepý hošík.

Abel s Josefem tlačí se zástupem maličkých co nejblíže. Již jsou u samých jeslí — jaký div — Ježíšek vztáhl ručky, usmál se a Josef vzkřikl radostí.

Spatřil najednou tu krásu. Nevěděl, zda bdí, či sní, ale tolik pochopil, že by měl též Ježíškovi dáti za to dárek.

Josef se dlouho nerozmýšlel. Přikročil k jesličkám sklonil svou hlavičku do rukou P. Marie a zašeptal: „Mám rád tvého hošíčka.“

Matička se pousmála, pozvedla děťátko a vložila je šťastnému Josefovi do náruče.

Uplynula leta. Kristus dokonat na kříži. Přistoupili k němu Josef z Arimathie a Nikodem, aby jej pohřbili. Josef objal tělo Kristovo a zaslzel, neb si vzpomněl, s jakou slastí choval téhož Krista jako dítě v Betlemě.

DÍTKO MARIÁNSKÉ

Poslůvek dětských Družin

Vánoce.

Za krátký čas zvony roznesou široko daleko radostnou zvěst, že jsou zase vánoce, a v kostelích rozhlolí se píseň „Narodil se Kristus Pán“. Stromeček, jesličky: toť dvě slovíčka, která naplní radostí každou dětskou duši. Vánoce lze nazvat opravdu svátky dětí.

Syn Boží stal se dítětem, aby děti v něm měly příklad všech ctností, které mají zdobit dětskou duši. Stal se dítětem, aby co nejvíce dětí k sobě přitáhl. Jak šťastné jsou dívky, které to vědí a mohou čerpat u jesliček mnoho milostí pro sebe i pro jiné. Ale kolik je dětí, které žijí v pohanství a nemají ani tušení o Ježíškovi, o jeho narození a jeho matičce. Zdaž by sodál nebo sodálka mohla zapomenout na to množství dětí, které dosud nepoznaly štěstí žít v pravé víře? Má tedy snad jít do pohanských zemí a obracet děti na pravou víru? To by ani nebylo možné! Je však prostředek neobyčejně účinný, který otvírá srdce Božského dítěte v jesličkách. Je to modlitba, kterou sodál a sodálka posílá rukama Matičky Boží. Nechť se tedy o vánocích modlí zvlášť horlivě u jesliček, aby Bůh poslal misionáře do oněch zemí a hodně mnoho dětí aby poznalo Ježíška a jeho matku.

A ještě něco bych vám rád sdělil. Vy můžete působit také slovem i příkladem mezi dětmi. Jak to? Snad jsou mezi vašimi spolužáky někteří, kteří se nechtějí modlit, nechodí do kostela, třeba i někteří odpadli od víry. Naskytne-li se vám příležitost upozornit takové dítě, v jaké nebezpečí se vydává, že to není jedno, k jaké církvi kdo náleží a jakou víru kdo vyznává, pak to slušně učíte. Nejvíce však bude působit váš dobrý příklad. „Ty děti, které se modlí, jsou přece jen hodnější“, bude-li to možno o vás říci, tím vykonáte velice mnoho dobrého.

Družinské zprávy.

Jevíčko. Po krátké době, kdy náš dětský odbor byl založen, nadešel den, který nám z paměti nikdy nevymizí, den slavného přijetí do dětské družiny, který byl konán 11. září. Byla to chvíle velmi dojemná, když jsme se společně zasvětili Královně nebes. Bylo přijato 16 čekatelů. Po přijetí byly konány zase dále besídky, na které se tolik už těšíme, zvláště když nám důstojný pán něco předcítá o Panně Marii. Chodíme často k sv. přijímání. Hrajem rozmanité hry i divadlo jsme sehráli. Pro osvěžení těla pořádána byla vycházka k obrázku Panny Marie v Gydle. Všichni doufáme, že i u nás dětský odbor Mariánské družiny se pevně zakoření.

Praha. Družina dětí u sv. Ignáce. Dne 13. listopadu o svátku sv. Stanislava přijala Matička Boží pod svou zvláštní ochranu zase 7 nových sodálů a 4 sodálky. Jejich příklad přitáhl několik nových čekatelů a čekatelek. Družina utěšeně se rozvíjí a brzo bude schopna již apoštolské činnosti. Mnohé dobré duše se ujaly velikého díla: zakládání „Besídek“ ve všech částech města. Při tom naši malí sodálové a sodálky prokázali jim mnohou službičku.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Jak velká je tvá dobrota!

Opuštěn, sám dlíš v svatostánku,
ač z lásky dlíš jen s námi,
jak pusté mnohdy chrámy,
jak bídnou míváš schránku!

Však stále ruce rozpínáš
a všechny voláš k sobě,
tíž všechnu s beder snímáš,
kdo přicházejí v mdlobě.

Za všechny křivdy mlčíš tak,
kající ale líbáš,
snímáš jim hříchu přítzrak,
pláš láskou — soudce skrýváš.

Pozdě!

Na kraji vesnice jest větší statek pilného rolníka. V něm žily dvě čiperné osůbky, Jeník s Mařenkou. Rodiče nemohli se mnoho dětmi zabývat při svých velikých starostech, zato avšak u babičky byl jejich druhý domov. Babička je vždy milým úsměvem vítala, nikdy se jí nezmrzelo rovnati věci, které jí přeházela její vnoučata.

Tolik krásných věcí bylo u babičky. Voskové Jezulátka v šatečkách zlatem vyšíváných, Pán na kříži s pohledem tak vážným a přece tak milým, nebeská Matička s mečem v srdci. A krásný obraz anděla strážného, a všechny ty obrazy svatých. Děti na vše se vyptávaly, babička neúnavně odpovídala. Poslouchaly napiatě a tak záhy věděly mnoho o Pánu Bohu, o jeho svatých. Zbožně pak spínaly ručky a říkaly za babičkou modlitbičky.

Často brala babička děti do kostela. Tam ukazovala na pozlacený domeček na oltáři, před kterým hořelo červené světélko, a pravila, že v tom domečku jest Pán Ježíš, že je dobře pozoruje a proto že musí se uctivě chovati. Pak jim ukazovala zastavení křížové cesty, vypravovala, co z lásky k nám trpěl Pán Ježíš. A tak se stalo, že když děti přišly po prvé do školy, uměly z náboženství ze všech nejvíce.

Děti rostly a začaly se ukazovati také chyby jejich. Zvláště Marie byla velmi ješitnou. V neděli zazvonilo na mši svatou. Babička s Jeníkem hned poslechli hlasu zvonu. Mařenka však nemohla býti hotova se strojením — a když konečně byla hotova, byl kněz již u oltáře. Jedné neděle přišla Mařenka, až když ministrant zazvonil k obětování. Děti byly všechny na svých místech — a když Marie se jimi tlačila na své místo, všichni se po ní ohlížely, až jí z toho bylo úzko, až jí srdéčko prudce tlouklo strachem, že dnes jistě i babička ji vyplísí.

Babička však neplísnila. Zavolala k sobě děvčátko zaražené a pravila: „Dej pozor, Marie, co ti budu vypravovati.“

Víš, že každé dítě při narození dostane svého strážného anděla. Tomu Pán Bůh uloží, aby svého chráněnce provázel po všech cestách jeho života. A nebeský strážce nehne se od svého svěřence. Jakmile dítě vejde do kostela, klaní se jeho anděl Pánu Ježíši před oltářem. Kolik dětí je v kostele, tolik je tam strážných andělů.

Jednou však nebylo jedno zdlonhavé dítě, včas v kostele — a v řadě andělů před oltářem také byla mezera. Spasitel ze svatostánku vážně a smutně hleděl na tu mezeru. Konečně přišlo dítě a s ním jeho anděl, jenž musel je provázeti. Nesměle, se zahalenou tváří blížil se anděl k oltáři, neboť se styděl za dítě

sobě svěřené. Prosil za odpuštění pro svého svěřence a zdálo se, jako by plakal. Byl to smutný den pro strážného anděla, druzí andělé cítili s ním jeho tíži.

Pán Ježíš však naň laskavě pohleděl a těšil jej: „Ode dneška nikdy již nebude mezera v řadě andělů.“

„Ne, babičko, jistě nebude,“ s pláčem zvolala Mařenka, jež pochopila, že to byl její anděl strážný.

Od té doby chvátala vždy v neděli, by přišla včas na mši svatou. A když jí říkali, že má dost času, odpověděla: „Já nechci, aby se za mne můj strážný andělíček musel stydět.“

Dětičky, nestydí se nikdy za vás anděl strážný?

KVĚTOVSKÝ:

Tuláci.

Od severu vane ostrý vítr a zdvihá umrzlý sníh a provádí s ním divé reje. Neradno vycházeti v takové nepohodě, lépe jest sedět u teplých kamen.

Po silnici, přes naváté závěje sněhu, pracně dere se kupředu malý zástup „otrhanců“.

Vpředu žena s velkou nůší razí cestu pěti drobným dětem, které před každým zavátím severáku schovávají se za matku, jako kuřátka ke kvočně.

„Maminko, já už nemohu . . .“ naříká děvčátko, chytá se za rozpálenou, sněhem ošlehanou hlavičku.

„Já ti pomohu . . . hehehe . . .“ ušklíbá se hrubě matka a zahrozila pěstí.

„Ty jedna . . .“ dodal si chuti dvanáctiletý bratříček a udeřil děvče do hlavičky, až se zapotácelo.

Mařenka se dala do pláče, ale nikdo si jí více nevšímal.

Kráčeli zase chvíli mlčky, jen drobotina hlasitě oddychovala a halila se těsněji do chatrných cárů.

„Maminko,“ naříká znovu děvče, „já už vás ani nevidím a je mi zima . . . ma—min—ko“ a klesla do závěje.

Krutý bratříček, domnívaje se, že se Mařenka na oko svařila, přiběhl k ní a chtěl ji kopnouti.

Probudil se však v něm malý plamínek lásky k sestřičce a nahnul se k ní, aby ji zvedl.

„Mami,“ křičí poděšeně, „Mařa umřela.“

„Zahrab ji do sněhu a pojď,“ zahučela krutá matka, „o jedno břemeno méně“ a od srdce si odplivla.

Vytáhla z hadrů láhev a hodně si přihnula, aby zapila lítost. Vítr donesl vůni nápoje k nosům drobotiny, která mlsně zamlaskala.

„Maminko, dej mně taky,“ žebroňil jeden.

„Já chci taky,“ řekl druhý. Matka se ani neohlédla. Dítka si nelámaly nad tím hlavičky, byly již otvrdlé.

Nejstarší, Jan, začal házet na Mařenku sněh. Děvče však zasténalo a zvedlo prosebně ruku. Hoch neodolal, pozvedl ji; opřena o bratříčka, těžce oddychujíc, namáhavě se brala kupředu.

„Jeníku, proč se na nás matička nikdy neusměje?“ otázalo se najednou děvče, dusíc vzlykot.

Janem to pohnulo. Dosud nikdy na to nemyslel, domníval se, že tak musí býti.

Viděl najednou před sebou všechny dny, na něž se mohl upamatovati, nikde úsměvu, nikde lásky. Přitulil se k sestřičce na její rozpálenou hlavičku, pochopil najednou celý její bol.

„Mařenko, odpusť mně, že jsem tě udeřil,“ prosil pokorně. Děvče se pousmálo.

„Jeníčku,“ začala po chvílce znovu, „proč nás nemá nikdo rád, lidé nám nadávají, děti házejí po nás kamením, pokřikují za námi . . . a proč nemáme chaloupku jako jiní, proč nemůžeme chodit do školy . . .?“

Na takové věci Jeník nikdy nemyslel. Zamyslel se a nevěděl, co říci.

„Víš, Jeníku, jak jsme byli v Odraném celý rok, slyšela jsem ve škole o Ježíškovi a velebný pán mně slíbil, že za rok mohu též jít k sv. přijímání, ale my jsme za měsíc odešli . . .“ Mařenka se dala znovu do pláče.

Jeník šel vedle ní jako zločinec. Chodil též nějaký čas do školy, ale nedával pozor, neví ničeho o Ježíškovi, ani o sv. přijímání, a to jej zahanbovalo.

„Víš co, Mařenko,“ napadlo pojednou hochovi, „utečme mamince.“

„Když já nemohu . . .“, naříkala holka; sotva se vlekla. Blížili se k vesnici.

Jeník byl již celý zpocen, neboť sestru téměř nesl.

„Zde si odpočineme a zítra mamince uprchneme,“ navrhol znova hošík, „ty můžeš potom zase chodit do školy, já . . . třeba budu žebroti i pro tebe.“

„Ale kde budeme spát?“ otázala se nesměle Mařenka.

„Víš co,“ napadl Jeníkovi nový plán, „půjdeme na faru a ty řekneš, že chceš jít k sv. přijímání . . . a potom velebný pán nám pomůže.“

Děvče slabě přikývalo; slabosti přibývalo, již nemohla jít, Jeník ji vzal docela na ruce. Matka s ostatními již odpočívala v hospodě.

Jeník mířil s děvčetem rovnou k faře. Nebylo nesnadno ji nalezt, nedaleko kostela nejlepší dům mezi dochovými chatrčemi.

Staříčský pan farář zahlédl z okna dojemný obrázek, Jeníka, jak vleče Mařenku k faře.

Vyšel mu naproti.

„Velebný pane,“ zvolal poděšeně, „Mařenka, myslím, umírá a chtěla by tak ráda k . . .“, hošík zapomněl, jak tomu Mařenka říkala.

K nemocnému.

„Ježíška chci,“ zašeptalo děvče.

Staříčká sestra pana faráře rychle uchystala postel a připravila stůl, pan farář odběhl do kostela.

„Umiš se zpovídati?“ tázala se stařenka děvčete, které se poněkud v teplé světnici vzpamatovalo.

„Umím,“ zašeptalo, a slzy radosti tekly mu po tváři. Stařenka k ní přisedla a z velkého nebesklíče pomáhala v přípravě.

Za několik okamžiků přišel pan farář, a to v nejvyšší čas. Vyzpovídal Mařenku a se slzami v očích podal jí první sv. přijímání — a zároveň její poslední . . . Brzy vydechla dušičku.

Líbezný úsměv na tváři značil nebeskou radost, jíž zakusila ubohá Mařenka v poslední hodině.

Jeník se dal nyní do hořkého pláče.

„Mařenko, sestřičko . . .“ volal žalostně, až srdce pukalo, ale Mařenčina zavřená očka se již na bratříčka neusmála.

„Co s tebou, hochu?“ tázal se dobrotivě pan farář, „odkud jsi, nebo čí jsi, kde máš maminku?“

„Nevím, čí jsem, lidé nám říkají tuláci,“ odpověděl s pláčem. „Za maminkou nepůjdu, protože nás jenom tluče . . .“

Za několik dní našli nedaleko vesnice zmrzlou ženu s třemi dětmi. Byla to Jeníkova maminka.

Z Jeníka se stal, pomocí pana faráře, pracovitý řemeslník. Vzpomínka na Mařenku jej vždy dojala k slzám

B. JÍLEK

U sv. Petra.

Chcete, milé děti, navštívit se mnou Řím? Ono město, kde zemřeli sv. apoštolové Petr a Pavel, kde tolik mučedníků vylilo svou krev za víru v Krista Pána, kde zemřela sv. Anežka a její družka Zuzana, sv. Cecilie, sv. Anastazie, kde dokonil mučedník nejsvětější svátosti sv. Tarsicius, hošík Pankrác a jeho ochránce sv. Šebestián a tolik a tolik jiných. Ale je to příliš daleko, ani byste tam nedošly, proto vám budu raději sám o tom všem vyprávěti a někdy vám též ukáži nějaký obrázek.

Tak nejdříve půjdeme do největšího chrámu římského, k sv. Petru. Na ohromném náměstí svatopetrském stojí vysoký sloup, obelisk, vytesaný z jednoho kamene; na něm je nápis: Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne. Tento sloup je obrazem církve sv., církve jediné, která je jako skála nerozborná, v níž vládne a kraluje Kristus Pán.

Do chrámu musíme vstoupit postranním vchodem; hlavní vchod sluje zlatá neboli jubilejní brána, kterou otvírají jenom papeži jednou za 50 roků, když o jubilejních slavnostech vcházejí do chrámu. Hned nalevo, blízko vchodu připravuje se náhrobek velikého přítele dítek, papeže Pia X. Vždyť on vám dovolil, abyste

směly co nejdříve a co nejčastěji přijímat svátostného Spasitele. Vedle něho je tu ještě celá řada papežů pochována

Přicházíme k hlavnímu oltáři; dobře si jej prohlédněte, takový jste u nás jistě neviděli. Nad ním stojí celá kaplička, skoro tak veliká jako váš kostelíček. Takových oltářů je zde v Římě více. To bylo proto, že v prvních dobách křesťanství, kdy ještě nově obrácení křesťané nebyli dosti utvrzeni ve víře, zakrýval se celý oltář při proměňování zvláštními záclonami, aby přítomní neviděli to velké tajemství, které se konalo na oltáři. A všimněte si ještě, což pak se kostelník zmýlil, že postavil kříž obráceně, zády k lidu? Ó ne, to je proto, že zde kněz při mši sv. nestojí před oltářem, nýbrž za ním, takže přes celou mši sv. je obrácen tváří k lidem; proto i kříž je obrácen tváří ku knězi a zády k lidu.

Pod tímto oltářem, na němž smí sloužit mši sv. pouze sv. Otec, je hrob sv. Petra, ale bohužel pouze hrob. Tělo sv. Petra bylo v dobách pronásledování ukryto na bezpečnější místo, ti, kdo je ukryli, zemřeli a tak nikdo nyní neví, kde jeho tělo je ukryto. Hledali je v katakombách, podzemních pohřebištích prvních křesťanů, ale dosud se nepodařilo je nalézt.

Vysoko nahoře nad oltářem vidíte nesmírnou kopuli a v rozích obrazy čtyř evangelistů. Každý z nich drží v ruce pero dlouhé, víc než dva metry a přece se vám zdá, že drží v ruce obyčejnou násadku, jaké sami užíváte; tak veliké jsou ty obrazy, ale jsou vysoko položeny, že se zdá, že nejsou větší než obyčejný dospělý člověk. A celý chrám je tak veliký, že kdybyste u vchodu sebe více volaly, u oltáře by vás nikdo neslyšel.

Než, pojďme dále. Za hlavním, papežským oltářem je ještě jeden oltář a papežský trůn. Tam prohlásil papež Pius IX. před více než 60 lety článek o Neposkvrněném početí Panny Marie, jejíž svátek se již od nepaměti slavil osmého prosince. Pak ještě napravo uvidíme velikou sochu sv. Petra, jak sedí na mramorovém křesle, v levici drží klíče království nebeského a pravicí žehná. Když věřící jdou mimo, políbí nohu světce. Na svátek sv. apoštolů Petra a Pavla bývá oblečena socha v papežská roucha a na hlavě má papežskou korunu, tiaru.

Chrám sv. Petra je obrazem naší církve římsko-katolické. Ona je ohromná budova pro všechny věřící, celý svět obsahující a je v ní tolik krásy, že každý musí uznat, to není dílo lidské, nýbrž Boží. Ona má svou neviditelnou hlavu Krista a jeho viditelného zástupce na zemi, římského papeže. A jsme šťastni, že patříme k této církvi, poněvadž v ní jsme spojeni se svým Spasitelem, od něhož se nikdy a ničím nedáme odloučiti.

Psáno v Římě v listopadu 1921.

DÍTKO MARIÁNSKÉ

Poslůvek dětských Družin

Velká duše.

Malý Ludík chtěl býti knězem. Ale nejen na obecné škole, I na gymnasiu si uchoval svoji snahu a přání. Ale později se zkazil, stal se z něho hýřil, který ubíjel své schopnosti vzácné, čas i své zdraví jen v radostech a požitcích. Ale brzy se světa nabažil a vše se mu zhnusilo. Proto si vyjel do světa. Slyšeli jste již o rozkošném zámku Miramarském? Sem si tedy Ludík — teď již pan Ludvík Choliš — zajel, aby viděl zas něco nového. Ludík procházel se nádhernými parky. Kdesi stál na cestě starý zmrzačený voják. Ludvík nerad viděl lidskou bídu a proto sáhnul spěšně do kapsy a hodil vysloužilci peněz do čepice. Ludvík pospíchal dále. Vtom zaslechl nedaleko rozhovor italských lodníků. Pojednou ozvala se z jejich středu hádka a ošklivé, velmi ošklivé klení proti nejsvětější Svátosti, jak jen italští dělníci a lodníci dovedou klít. Invalida kleknul na jedno koleno, neboť měl druhou nohu dřevěnou a zvolal hlasitě: „Pochválena budiž bez přestání nejsv. Svátost oltářní.“ Ludvíkovi bylo to podivné a proto se vrátil k žebrákovi a tázal se ho, proč tak činí.

Starý voják mu odpověděl: „Milý pane, nejsem již k ničemu na světě, a tak aspoň snažím se dátí P. Ježíši náhradu za urážky, jichž se mu dostává. Kdykoliv slyším tyto dělníky anebo i jiné lidi klít, vzdávám hlasitě chválu a čest nejsv. Svátosti.“

Ludvík pocítil, pojednou tmou a prázdnotu ve své duši. Cítil se nesmírně zahanben před tímto prostým, ubohým mužem, jenž ho tak překonával čistotou svých úmyslů. Vyňal ještě jednu peněženku a bohatě starce podaroval. A řekl mu: „Modlete se za mne!“

Žebrák se asi velmi dobře modlil, neboť Ludvík zanechal špatného života, činil pokání a stal se hodným svatým knězem.

Proč jsem vám vypravoval tuto příhodu? Chtěl jsem vám jen ukázati, že toho není mnoho třeba, abyste mohli P. Ježíši působiti radost, a že i malí lidé, i vy, děti, můžete mnoho, mnoho vykonati podobnými maličkostmi.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Před svatostánkem.

Mám rád tě, dobrý Ježíšku;
tys ke mně dříve láskou vzplál,
jen z lásky k žití povolal
a vdech' mi čistou dušičku.

Mám rád tě, žes k nám sestoupil
a dítky vlídně hladíval,
i je žes krví vykoupil,
a v nebe svoje přijít zval.

Mám rád tě, žes nám sebe dal,
dej, bych tě víc vždy miloval!
Ježíšku, za lásku co ti dám?
Tobě své srdce zachovám!

Kde bydlíš?

Jednou řekli Pánu Ježíši někteří z jeho posluchačů: „Mistře, kde bydlíš?“ A Pán jim odpověděl: „Pojďte a vizte! Šli tedy a uzřeli, kde bydlí; a zůstali u něho ten den. Tak vypravuje evangelium sv. Jana. Nevíš, proč se tázali Pána Ježíše, kde bydlí? Protože se jim u něho líbilo, a chtěli zase k němu přijít. A proto také u něho zůstali, jak mohli nejdéle, celý den.

Dítko milé, tuto otázku také bys mělo dáti Pánu Ježíši, když o něm slyšíš vypravovati, jak byl dobrý, moudrý, mocný. Co by Pán odpověděl tobě? Hleď, myslím, že by to bylo asi takové:

Ty řekneš: Pane Ježíši, kde bydlíš? Pán odpoví: „Dítě, bydlím docela blízko u tebe, ve vašem kostele na oltáři. Pojď a viz, jak je tam krásně. Pojď, a viz, jak je tam smutno — když mne zanedbávají moji miláčci, děti. Pojď ke mně. Chci ti nejenom otevřít svůj příbytek, nýbrž chci ti své vlastní srdce otevřít, chci ve svatém přijímání tak se s tebou spojit, že ani otec tvůj ani matka tvá nejsou ti tak blízko jako já v té svaté, blažené chvíli.

Pane Ježíši, kde bydlíš? Bydlím všude, protože jsem Bůh všudypřítomný. Ale nerad bydlím u dětí, které mi nabízejí za příbytek dušičku hříchy a nedobrotou ušpiněnou. Pojď a viz, jaká je tvoje dušička, a vyčisti ji. —

Pane Ježíši, kde bydlíš? Bydlím ve Svátosti oltářní jedině na oltářích své církve katolické. Pojď a viz, že jenom v této církvi římsko-katolické mne jistě nalezneš vždycky. Zůstaň věrným této církvi, protože, kdo jí se zpronevěruje, také můj příbytek opouští.

Dušičko, vyhledávej Pána Ježíše tam, kde on bydlí, a buď tvou radostí u něho býti a k němu a pro něho si choditi.

MARIA ALFONSA:

Slzičky.

(Z Měsíčkových pohádek.)

Několik dní přšelo, pan Měsíček nepřišel. Květinkám bylo smutno po něm a jeho pohádkách, šeptaly, proč aspoň na chvíli nesestoupil zas.

Stýskaly si, slibovaly, až se slunečko a teplé večery vrátí, přijde k nim zas, jak pozorně budou naslouchati každému slovu i pohádce, třeba že nebyla o zakleté princezně, jak některé stále chtěly, nebo o hloupém Honzovi. Nelíbilo se jim poučování, jak hodnými a ctnostnými mají býti všechny dětičky, zbožností získat si lásku Ježíškovu.

Konečně se dočkaly slunečného tepla, světla a v příští noci přišel i Měsíček. Ani nepoznal, že zmokly, již měly všechny opět vyžehlené, urovnané šatičky, aby se mu líbily. Když jedna květinka vyprávěla, jak jim bylo po něm a pohádkách smutno, usmál se a zamyslel. Po chvíli rozhlédl se kolem a řekl:

„Ale, nevyrostly tu slzičky, nebyl tak velký váš žal.“

„Pane Měsíčku, slzy také rostou? To dosud, nevím ač jsem nejchytřejší ze všech květinek,“ vykřikl Tulipánek, ale vzácný host si ho ani nepovšiml, neodpověděl na to.

„Dvakrát jsem viděl z lidských slzí vyrůst květinky, slzičky zvané, první v krvavých šlépějích Kristových, po kterých šla jeho Matka a přehořce plakala. Druhé na hrobě dítky, zemřelého touhou po Ježíškovi.“

Pamatujete se na povídku o svaté Růži, zrozené v jesličkách. Srdečko Božského dítky — Poupěte přineslo velkou, svatou lásku světu a když dospělo, usmrtili Je za všechny oběti. Svatá Matička jeho věděla o tom již tehdy, když jej chovala v klíně a na loktech svých. V době, kdy pozemské matičky jen hýčkají své dítky a myslí na jejich budoucnost, radost a stálé štěstí, neměla ona chvíli klidu a stále před sebou jeho umučení zřela. Tušila, čelo že zraní věnec trnový, ruky a nohy že budou probodeny i to Srdce plné lásky k duším lidským, které tak milovala. Ona šla již od jesliček cestou křížovou, ale nikdy tolik a tak bolestně neplakala, jako když Ježíše skoro všichni přátelé opustili a ona za ním v průvodě na Golgotu šla.

Ach, milé květinky, vy si nedovedete představit žalosť jejího srdce! Všechny bolesti pozemských matek ničím nejsou proti její a víte, proč ještě plakala, když v krvavých šlépějích svého zmučeného Syna šla? Věděla, že mnozí lidé, ano i dětičky nevděčný budou a nevzpomenou na ni ani jediným „Zdrávas Maria milostí plná,“ ráno, večer.“

„Oh, to my nikdy nezapomeneme, vždyť víme, jak nevděk bolí, a tím více Ježíška a svatou Matičku jeho Marii!“ přerušily jej květinky.

„Já, pane Měsíčku, nikdy nepláči, ani když vedle mne umírá, nebo naříká nemocná květinka. Zacpu si uši, nebo do ní kopnu!“ chlubil se prostořeký Tulipánek.

Měsíček se na něho rozhněval.

„Nemáš soucitné srdce jako dítky, které znám, myslíš jenom na sebe a proto ti Pán Bůh slzí nedal. Nevíš jak jemnou je ta duše, která mnoho trpí a plakat musí? Slzy jsou perlami, vzácným darem, bez nich puklo by tisíce lidských srdcí každý den, proto je Bůh sesílá zároveň s bolestí. Jenom se ptejte někoho, kdo soucitné srdce má, dobrý je a v lítosti plakat nedovede, jak je mu hrozně!

Když se lidé vraceli, někteří hrůzou omráčení přechali s Golgoty při Kristových slovech „Dokonáno jest!“ uviděli v jeho šlépějích drobné, červené květiny a hned je pojmenovali slzičkami Panny Marie. Rostou většinou na mezích a stránkách i podle cesty. Dítka a dospělí je trhají, otírají lístky o víčka oční a při tom říkají: „Panny Marie slzička, nebolívejte moje očička.“

A nyní vám povím o těch druhých slzičkách, které se změnily v květiny. Lidé tomu nechtěli věřit, ale já ano, neboť jsem v tiché, teplé noci viděl je růsti na hrobě.

Slyšel jsem plakat mnoho dítek, také hučivých a vzdorovitých, které vynucovaly slzy, když se jim nedalo, co chtěly, a maminku pláčem trápily ve dne v noci. Těch si nevšímám, ale slitostí jsem hleděl na malou Blaženku, která se touhou po Ježíškovi uplakala. Maminka jí náhle zemřela v době, kdy si mnozí lidé mysleli, že jsou více nežli Bůh a není Jeho zde třeba. Snažili se o to, aby nejdříve z dětských srdíček vypuzen byl, proto odstraňovali kříž ze školních světnic, nepřáli si vyučování katolickému náboženství, ani společných bohoslužeb. Zapomněli, že dětská srdečka náleží Ježíškovi tak, jako květiny zahrádce a On je dovede upoutati probuzenou vzpomínkou na Jeho svaté dětství, chudé jesličky a láskou, nevinností. Nejvíce však rajským květem, svatou Hostií, do níž se skrýl, aby jim ve svatostánku hodně na blízku byl.

Skoro všechny dítka přinesly do školy rodiči podepsané lístky, že si vyučování katolického náboženství přejí, neboť nenaučí-li je velebný pán ctít, milovati Krista, ani jich by neposlouchaly, nevážíly by si jich a staly by se metlami v jejich stáří. A žaláře ani polepšovny by potom nestačily pro zlé, v mládí bez náboženství vychované děti.

Mezi několika, které nesměly se náboženství účastniti, byla Blaženka. Otec nechtěl, maminka, která by dovolila, spala v hrobě, dceruška ji nemohla ze spánku smrti probudit. Když velebný pán v příští hodině přečetl jména těch dítek, obrátil se k tabuli, jako by jim chtěl něco psáti, ale Blaženka viděla, že pláče, poznala, jak je mu líto těch, které nesmějí Ježíška, to milé Božské Pacholátko ve Chlebě andělském skryté, milovati. Bylo jí už deset roků, dobře chápala všechno a ve chvíli, kdy měla s ostatními dítkami odejti z náboženství, pocítila u srdečka velkou bolest a zároveň lásku k Ježíškovi svátostnému jako nikdy. Druhé se vzdálily, ona dosud seděla a když ji ty, které zůstaly, posílaly, chytla se lavice a hlasitě zaplakala. Velebný pán šel k ní, pohladil po vlasech a řekl, že může zůstat.

Právě v oné hodině dítkám vyprávěl, jak musí býti čisté jejich srdečko, když čekají Krista ve svaté Hostii. Má býti podobno malé kapličky, kde je oltář plničky vonných květin ctností, pokrytý

bělostným rouchem a kolem svatostánku — ve středu srdce — hořící svíce, plameny lásky. A když se zmínil, jak se tam Ježíšek usídlí a vytrvá, dokud jej nezapudí hřích, náhle se otevřely dveře a bez pozdravení vešel Blaženčin otec v dělnické haleně. Když mu dali — na pokyn kněze — křesťanské pozdravení, rozkřikl se: „Nestojím o ně! Kde je naše děvče?“

Již ji uviděl, běžel k ní, násilím odtrhl od lavice které se pevně držela, a když šli kolem kněze, klekla před ním a spjatýma rukama prosila, aby ji bránil, otec ji udeřil, odvedl ven. Tak zlý byl, neměl v srdci víry, ani lásky. Potom před každou hodinou odešel z práce, aby se přesvědčil, jde-li domů. Poslechla, ale její srdečko chřadlo touhou po svačostánku a Ježíškovi. Protože slabému tělu i srdci lítost škodila, onemocněla a za nedlouho umřela. V onen den, kdy šťastné dívky její třídy uchystaly Ježíškovi v srdíčkách svých kapličku pro Ježíška.

Teprve, když kladli do hrobu k matce její rakvičku, poznal otec, že měl andělíčka v dětském těle, proto dušička stále toužila po spojení s Bohem. Hořce plakal, když za nedlouho viděl na čerstvém hrobě dítku plno rudých kvítek slziček. Věděl, že rostou nejvíce na příkrých místech, podobných cestě na Golgotu, zde jsou vzácností. V hlubině svědomí ozvaly se výčitky, že Blaženka i v hrobě pláče, protože násilím odloučil její srdečko od Ježíška.

Měsíček domluvil a ohlédl se. Všechny květinky plakaly soucitem nad ní, očka si zástěrkou nebo šátečkem utíraly.

Tulipánek spal a spal, ani se před usnutím nepomodlil.

B. JÍLEK:

U sv. Anežky.

Mnohá z vás jmenuje se Anežka, ale zdali též znáte život své svaté patronky? Proto vám nejdříve povím něco o životě této mladičké světice a potom se podíváme na místo, kde stával její rodný dům.

Anežka byla dceruška zámožných křesťanských rodičů římských. Ještě neměla plných třináct let, když se o ni ucházel syn prefekta římského Symfronius, aby ji pojal za manželku. Anežka však z lásky k Ježíši Kristu jeho návrh nepřijala. Symfronia velice bolelo toto odmítnutí a zármutkem chřadl stále víc a více, až konečně se svěřil svému otci, nebude-li Anežka jeho manželkou, že zármutkem zemře. Otec Symfroniův snažil se nejprve prosbami a sliby pohnouti Anežku, aby změnila své rozhodnutí. Když však prosby nic nepomohly, chtěl hrozbami dosáhnouti svého cíle; avšak statečná dívka ani hrozeb se neulekla. Proto se prefekt

rozhodl svěsti ji ke hříchu; syn jeho Symfronius chtěl na ni vztáhnouti svoji hříšnou ruku, ale anděl Boží, který Anežku chránil, zasáhl jej a on klesl mrtev k zemi. Nyní viděl nešťastný otec, čeho se dopustil. I prosil Anežku, aby vrátila jeho synu život. Anežka ihned zapomněla na příkoří, jakých se jí od obou dostalo, a vroucně se modlila k Bohu, aby mrtvého mládence vzkřísil. Bůh neoslyšel jejích proseb; — když dokončila svoji modlitbu, Symfronius opět ožil a chválil Boha křesťanů, proti němuž pohánští bůžkové nejsou ničím.

Otec soudce byl nyní na vážkách: bál se ublížit Anežce, která vrátila život jeho synu, ale bál se též shromážděného pohanského lidu, který žádal smrt malé křesťanky. Přenechal tedy soudní řízení svému zástupci a odešel do ústraní.

Zástupce prefektův Arpadius chtěje se zalíbiti lidu odsoudil Anežku k smrti upálením. Ihned byla narovnána hranice dříví a na ni vložena malá mučednice. Ale div divoucí! Plameny rozdělily se na dvě strany a popálily kolem stojící pohanské diváky, Anežce však neuškodily. Rozkázal tedy soudce Anežku stíti. Tak zemřela malá mučednice, ale velká světice.

* * *

Asi půl hodiny za poslední branou římskou stojí kostel sv. Anežky, na místě, kde byl rodný její dům. Brzy po smrti sv. Anežky stála tu malá kaple, která je nyní proměněna v krásný chrám. Tělo sv. mučednice je uloženo pod hlavním oltářem. Nebylo sem uloženo hned po její smrti, vždyť křesťané byli od pohánů stále pronásledováni a mučeni a nemohli míti svých kostelů; teprve když nastoupili v Římě křesťanští císařové a křesťané směli veřejně své náboženství vyznávat, bylo sem přeneseno z katakomb.

Víte, co jsou katakomby? Něco jste o nich snad už slyšeli, proto si je raději hned prohlédneme.

Průvodce dá nám každému do ruky svíčku, sloupek, a již sestupujeme po schodech do jakéhosi sklepení. Asi po dvaceti schodech jsme dole v úzké chodbě, která se stále zahýbá, brzy napravo, brzy nalevo odbočuje nová chodba. Po obou stranách jsou dlouhé výklenky; některé jsou zakryté deskou, na níž jsou vytesány nápisy i různé obrazy, jiné jsou otevřeny. Když nahlédnete dovnitř, spatříte hlínu a zbytky kostí mučedníků a prvých křesťanů; neboť katakomby byly původně hrobky určené k pohřbívání mrtvých, avšak v dobách pronásledování se v nich křesťané též skrývali a konali svoje bohoslužby.

Na konci chodby jest obyčejně malá kaplička, kde byli pochováni mučedníci, kteří se vyznamenali zvláštní statečností. Nad

jejich hrobem býval obyčejně oltář, na němž se konala oběť mši svaté. V rozích byly prosté lampičky: miska, někdy též pouhý důlek ve zdi, do něhož se nalil olej a vložil knot, jenž pak přečnival dolů přes okraj. Vše je tak prosté, jak prostá byla srdce těch, kteří vše opustili pro Krista a byli ochotni i život dáti za jeho víru.

Prohlédněme si ještě některé nápisy. Tu čtete, že zde pochová chlapec jménem Diokles, tam zas vidíte obrázek vojína; jinde zas, že odpočívá zedník, hrobník, tam zas nad velkým výklenkem je malý, jakoby pro maličké děťátko — a skutečně, na desce je napsáno, že je zde pochována matka umučená i se svým děťátkem. Pak opět dívka třináctiletá a chlapeček devítiletý, kteří se nebáli smrti pro Ježíše Krista.

Snad mnohý z vás je také pronásledován pro svoji víru, ovšem ne tak jako první křesťané, nýbrž posměchem, nadávkami; úškleby od svých spolužáků, nebo i dospělých. A vy byste se styděli za svoji víru a báli se veřejně ji vyznati, když v dávných dobách malé děti jako vy za tutéž víru v Krista život svůj položily?

Psáno v Římě v prosinci 1921.

Ze života.

V. S. Co činiti při sv. přijímání . . .

Kterási chudá služka často přistupovala ke stolu Páně; činila to vždy s velkou láskou a nadšením, ale vždy naříkala, že nedovede dobře uvítati Pána Ježíše. „A proč? tázala se jí kdysi její paní. „Ach,“ odvětila, „vidím, jak druzí mají modlitební knížky . . . a z nich povídají Spasiteli jistě velmi krásné věci! . . . Já však . . . nemám žádnou knížku!“ . . . „Ale co tedy děláš při sv. přijímání?“ — „Nic, jen pláči . . .“ „A nad čím pláčeš?“ — „Oplakávám své hříchy a svou nevědomost.“ — „A nic víc?“ „Prosím Spasitele o milost, abych ho milovala, abych byla hodná a přišla za ním do nebe. Pak vzbuzuji úkony víry, naděje, lásky a lituji všeho, jak mi poradil zpovědník; a konečně prosím Pannu Marii a sv. anděla Strážného, by za mne prosili.“ —

„S Pánembohem“ ve Spanělsku.

Španělské noviny ohlašovaly tuto pěknou příhodu: „Onehdy kráčel v městě Bilbao ulicí de la Infantas pěší pluk. Právě došla část vojska na hlavní náměstí, když tu přijížděla vstříc drožka s knězem, který držel v rukou nejsvětější Svátost a jel zaopatřiti umírajícího. Spatřiv to plukovník, vzpřimi se v sedle a velel: „Stát!“ Četa za četou se zastavovala před „Králem králů“, jenž jel mimo v prostém povoze. Pluk změnil pochodové postavení a na znamení rohem, padají vojíní na kolena a obnažují hlavy, a plukovní hudba hraje královský pochod tak dlouho, dokud nezmizel povoz s nejsvětější Svátostí za rohem. Opět znamení rohem a vojsko kráčí dále.

Dít k o m a r i á n s k é.

METOD.

Věneček.

U potoka stojí kaplička Panny Marie.

Dvě sestřičky sedí v jejím stínu, v klíně mají chrpy a jiné polní květinčky a vějí věnce.

Do práce ještě nemohou, jsou maličké, jen tu a tam útrpně pohlížejí svýma upřímnýma očkama na rodiče, jak se namáhají v potu tváří. Anička letos chodí první rok do školy a Tonička jsou čtyři leta. „Andulko, co je to na tom obrázku?“ táže se nevinně Tonička. „Jé, ty nevíš, že je to Panenka Maria,“ udiveně odpovídá Anička. „A čím je to děťátko, co ho chová?“ táže se dále Tonička. „To je Ježíšek,“ vysvětlovala dále Anička.

Chvilí mlčela. Zatím dopletla Andulka věnec a položila ho Toničke na hlavu.

„Já dám ten věneček Panence Marii,“ napadlo Toničke a již vstala a chtěla . . ., než běda, nemohla tam dosíci.

„Andulko, pomoz mně,“ volala na sestřičku.

„Já tam dosáhnu,“ řekla Anička a chtěla jí vzít věneček. Než Tonička nepovolila: „Já dám i Ježíškovi hubičku, pomoz mně,“ bránila se.

Anička si klekla, opřela se lokty o zemi, Tonička stoupla jí na záda a radostně volá: „Už tam dosáhnu!“ pověsila věneček Panence Marii na krk a ještě se natahuje polibiti Ježíška a vtom bác . . . stoupla na kraj, nožička jí sklouzla a ona se skutálela až na cestu, vedoucí podél potoka.

Anička se zasmála, neb myslela, že sestřička skočila. Vtom však hnali se po cestě koně plným tryskem s velkým vozem. Vozka je chtěl zastaviti, než nebylo již možno, již zoufale křičí, myslí, že už ji přejede . . .

Matka náhodou pohlédla na děti a byla svědkyní, co se stalo.

„Ježíš, Maria,“ vykřikla a padla do mdlob.

Hospodář nyní nevěděl, kam napřed, myslel, že s Toničkou už je pozdě, jal se křísiti matku.

Než Panna Maria s Ježíškem pomohla.

Koně jako by vedeni neviditelnou rukou náhle uhnuli s cesty na pole a šťastně minuli ničeho netušící Toničku.

Vstala rychle, chytla si hlavičku, do níž se uhodila, ale pohled, že má Panenka Maria její věneček, ji potěšil.

Zatleskala ručkama a vesele se s Aničkou zasmály, jaký udělala kotrmelec . . .

Také matka přišla brzy k sobě a vidouc děti zdravé, poklekla s nimi před sošku Panny Marie a vroucně děkovala za zachránění.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilian Soukup, dominikán.

Líbezný květ.

Nám denně na oltáři
bělostné poupě rozkvétá,
v nebeské svatozáři
vždy ráno na zem zalétá.

Se vůně libá lije
do věrných srdcí, duší všech,
žár touhy žhavé sije,
nám z nitra vabí bolný vzdech:

Pojď, Kvítku drobný, sladký,
spočinout na mou hrud,
och, že je ten čas tak krátký!
Ne, Pane, na věky se mnou buď!

La.

Tichý Pozorovatel.

Mařenka si myslila, že je velmi hodné děvčátko. Vždyť tak často slyšela o sobě pochvalu. Uměla dobře ve škole, pomáhala ráda mamince a chodívala každou neděli na mši svatou.

Co na tom, že si někdy zalhala, že večer usnula bez modlení a že si prohlížela v kostele nové šaty? Však to nikdo neví a proto tím nijak její hodnota netrpěla. Nedělala si proto žádných výčitek, vždyť maminka ji měla i tak ráda a ostatní též.

Její babička však to těžce nesla. Častěji zastihla Mařenku při lži, často byla svědkyní, jak večer usíná, aniž by udělala kříž. Měla ji však ráda a proto ji chtěla odvyknouti její chyby. Čekala jen, až se naskytne příležitost.

„Mařenko, někam půjdu,“ pravila babička jednoho dne, „chceš-li, můžeš jít se mnou.“

„A kam, babičko?“

„K jedněm chudým lidem; jsou bez práce a mají hlad. A chudým patří pomoci.“

Mařenka byla ihned pohotově. Po cestě se vyptávala, kdo jsou tito chudí lidé a jak jim může pomoci.

„Dáme jim dřítí peří a budeme potřebovati pradlen,“ vysvětlovala babička. Mařenka umlkla se svými otázkami a myslila si v duchu, jak budou tito lidé rádi, že se jim naskytne příležitost k výdělku.

Došly na místo. Babička zaklepala, leč nikdo je nezval dál. Chytila za kliku a bylo otevřeno.

„Snad jsou někde venku,“ poznamenala, „půjdeme dovnitř, však oni přijdou.“

Vešly do malé světničky a Mařenka se otrásla. Podlaha dlouho již nemytá, po stěnách visely pavučiny, haraburdí špinavé a roztáhané, sem tam pohozené hadry a malým okénkem nebylo téměř ani viděti. Posadily se na jakousi lavici a čekaly. Mařenka se přikrčila k babičce šeptajíc: „Ti zde mají škaredě.“

„Buď ticho,“ napomínala babička, „nevěděli, že přijdeme. Jak jsem tu byla ponejprv, měli zde čisto. Čekali na mne tenkrát.“

Seděly již hodnou chvíli, ale stále nikdo nešel. Mařenku přecházela trpělivost.

„Babičko, mně je zde smutno, pojď domů,“ žadonila.

Babičce samé nebylo tam nijak volno a proto, když ještě chvíli nikdo nešel, odcházela domů. Mařenka si venku oddychla, jako by se sebe shodila něco těžkého.

„Tam bys nechtěla bývat, viď babičko?“ ptala se.

„Ne,“ řekla babička. „Neodřískám se chudoby, ale i chudoba může býti v čistotě.“

„A proč oni nemají, babičko?“

„Protože jim na tom asi nezáleží. Kdyby milovali čistotu, nesnesli by tam onoho nepořádku.“ Sly chvíli mlčky, až Mařenka zavedla jinou řeč.

„Babičko, my půjdeme zase brzy k sv. přijímání. Maminka mi říkala, že budu mít nové šaty. Však jsem měla pěkné, když jsem byla u prvního svatého přijímání, víd?“ „Nu, mělas“ řekla babička nějak zdlouhavě.

„Jsem zvědava, jaké bude mít Anička šaty. Jestli snad také nové? No, však uvidím,“ rokovala hlasitě. Babička ji náhle přerušila. „Poslouchej, něco ti povím, dej pozor. Jak pak se ti líbilo u těch lidí, od nichž jdeme?“

„Brr,“ otřásla se Mařenka.

„Nu, vidíš, a tvoje srdíčko je též taková světnička, do které má přijít návštěva vznešeného Hosta. Jak pak ji máš upravenou?“

Mařenka se zarděla. Nevěděla skutečně, jaký pořádek má ve své světničce — vždyť — ale vždyť jí přece všichni říkají, že je hodná. Babička však byla najednou neúprosná. Připomněla jí všechny její lži, o kterých věděla, řekla jí, že zapomíná večer modlit se a konečně, že svou zvědavostí v kostele stává se nevhodnou k Pánu Ježíši.

Mařence se točila hlava. Viděla najednou světničku svého srdce v nepořádku, zaprášenou, viděla ji jako onu, ze které se vracela teď s babičkou, v níž jí bylo smutno a úzko. Zdálo se jí, že tam stojí Pán Ježíš nepovšimnut, smuten, a čeká, až Mařenka se vrátí ze své roztržitosti. Čeká a pozoruje zatím ty chyby, o kterých Mařenka myslí, že jí neškodí, protože je nikdo nevidí. Dala se do pláče a slibovala babičce, že se opravdově polepší.

A jak vy, dětičky, vítáte svého Pána? Máte světničku ve svém srdci dobře připravenou a čistou? Zajisté. Vidíte, vždyť nikdo z vás by nechtěl, aby v jeho srdíčku zůstal Pán Ježíš státi smuten a opuštěný. — A říkají-li o vás, že jste hodny, vy samy dejte pozor, je-li to skutečně pravda. Nemyslete si, že to, neb ono nikdo nevidí, neboť se na vás stále dívá a stále o vás ví onen tichý pozorovatel Pán Ježíš a vy přece říkáte, že jej milujete.

M. ALFONSA:

Poslední s Pánem Bohem.

Byl jeden hošíček a jmenoval se Václav. Byl hodný, poslušný, rád se modlival, měl z něho radost Ježíšek i tatínek a maminka. Někdy ovšem také trochu zlobil — to by nebyl ani chlapcem — ale nikdy ne mnoho. Poněvadž všechny dítky rády si hrají, milují pohádky, tedy i maličký Václav

si hrával a nejraději na kostel. Ovšem, on byl velebným pánem a mladší bratříček musil mu přisluhovat.

Když se velice dobře učil, poslali jej na studie, ale ani tam nezapomněl na Ježíška svátostného, často Jej navštěvoval, zvláště, když se mu stýskalo po útulném, drahém domově. U svatostánku vyšeptal všechny své bolesti.

„Ty jsi zde, Ježíšku, opuštěný a mně je také smutno, budu zde chvilku s Tebou a hned bude oběma veseleji,“ říkal.

Bůh nenechá nic bez odměny, zlé ani dobré a tím méně obět jemu přinesenou. Student měl z modliteb a zbožností užitek veliký. Nejen že smutek z duše zmizel, jako by ze svatostánku vyšlo slunce a rozehnalo mraky, ale dal mu mnoho darů milosti a poznání, že si přeje, aby se knězem opravdovým stal, Bohu sloužil, celý život zasvětil.

Život lidský prchá rychle, jako sen a než se tatínek s maminkou nadál, byl jejich syn vysvěcený na kněze a měl první mši svatou.

Po primiční niši odejel na svoje kněžské působiště a byl šťasten, protože tam měl hodně dětičky, které se nejenom na hodinu náboženskou těšily, ale rády chodily do kostela i ve všední dny. Těm, co nevynechaly mši svatou v neděli, dával zelené, červené a žluté lístky s nábožnými průpovídkami, a kdo jich měl deset, dostal pěkný obrázek za ně. Nemusil například jako pan kaplan v sousední farnosti, že se kostelu vyhýbají nejenom velcí, ale i malí a je to tak smutné.

Líbilo se mu tam, všichni jej měli rádi, jenom zdraví mu chybělo. První, druhý i třetí rok měl síly dost, ale později poznal, že jej Pán Bůh na světě dlouho nenechá. Ale vždy si včas vzpomněl, kdo chce přijít za Kristem, že musí vzít kříž na ramena svá a následovat Jej a Bůh že neurčil každému dlouhé stáří. Někdo vykoná v několika letech více dobrého, než jiný za půl století a ještě delší dobu a koho volá k sobě v mládí, toho miluje, neboť osvobozuje od strastí života.

Domů o tom psát nechtěl, aby se nelekali, z lidí ostatních by jej nepochopil nikdo, tedy hledal útěchy zas jenom před svatostánkem. Někdy býval v kostele sám s věčným světlem, které nikdy nepovědělo to, co tam v bolestech vyšeptal.

„Kdo jiný, Kriste ve svátosti, mohl by choré duši, tělu znavenému útěchy dát? Ty jsi spása v Tebe doufajících, naděje v Tobě umírajících, bez Tebe není světla, blaha ni radosti.“

Ty's rajský Květ nám Pannou čistou zrozený, Ty's také studánkou na lidské pouti, která vždy poutníky znavené, po osvěžení a životě věčném žíznící, občerství, k další cestě posilní.

Také já, Ježíšku, poutníkem jsem. Mohl jsi mne z vůle své přesvaté do jiného povolání povolati, ale Ty jsi chtěl, abych knězem byl, hodným knězem a jsem ti vděčný za tu milost, bez reptání ponesu těžký svůj kříž, nemoc zlou.

I smrt mi sladkou bude, když ji přijmu z rukou tvých Což, kdybych si deset i více roků života vyprosil a v té době ztratil tvoji lásku, co by mně prospěl dlouhý věk?“

Vždy jej potěšil, uklidnil svátostný Ježíšek, miliony čistých duší milovaných, ctěných a hříšnými tak tupený a nenáviděný, vždyť musí podati důkazy o tom, že nadarmo nesestoupil s nebe v Chléb-hostii. Kdyby jen obyčejným chlebem byl, oh, dávno by nikdo před svatostánkem neklekal.

„I když tělo zhyne, duše nezemře, neboť Ty jsi v ní, Pane!“ šeptal ku sv. Hostii při pozdvihování a s hlubokou vírou hleděl na Spasitele skrytého v ní.

Každému dá Pán Bůh vedle žalosti a bolestí radost a také P. Václavovi ji dal, on totiž nejraději chodil s Pánem Bohem nemocné a umírající zaopatřovat. A byla mu ta radost častěji přána, neboť farnost měl velikou,

několik vesnic přifařeno k ní a pan farář byl starý, neduživý, zastával ho všude. Když Krista svátostného k nemocným nesl, zdálo se mu, že nese Světlo, před kterým stínem je všechna záře slunce a světla na obloze zářících, a teplo jeho hřálo až do duše, která jásala, když se mu podařilo umírajícího s Bohem smířit, ztlumit úzkosti před blížící se smrtí.

Když se domů potom vracel, po celou cestu Bohu děkoval, že jedna duše je opět spasena a co by se s ní bylo asi stalo bez jeho božské lásky. Nejednou vzpomněl, že také k němu hodinka smrti přiblíží se a je nutno, připravovat se na ní po celý život, zvláště kdyby přišla náhle.

Nastal čtvrtý rok jeho působení, Deštivý, nevlidný podzim zhoršil chorobu tak, že byl upoutaný na lože a lékař mu předpovídal, že jen jaro a slunko zas může na čas jeho zdraví zlepšit. Trpěl tiše, jen mu bylo líto, že nemůže navštěvovat svatostánek.

V posledním týdnu před adventem se mu ulevilo tak, že mohl na chvíli povstat s lůžka. Radoval se z toho, věřil, že Bůh jeho život aspoň o rok prodlouží zas, aby mohl k jeho cti a chvále pracovat. Jeden den mu bylo tak volno, jako by uzdravení bylo za dvěma jeho kaplánky, ač lékař, který jej ten den přišel navštívit, zakázal každou námahu, delší dlení mimo lůžko.

Pozdě večer probudilo jej prudké zvonění u farských dveří. Přišli pro pana faráře, aby šel do přespolečné vesnice s Pánem Bohem. Kněz nedbaje stáří ani únavy vstal, teple se oblékl, obul, do rukou vzal pevnou hůl a rychle vyšel z fary do kostela a s Nejsvětějším, kterého jednou rukou na prsou držel, vydal se na cestu, kostelník a farník dvěma světly ji osvětlovali. Nedbal neschůdné cesty, věděl, že chudšas na povoz peněz nemá a zadarmo nikdo nepojede.

Došel asi k nemocnému, když někdo zazvonil u fary po druhé. Mocná velká touha, povstat a jít k oknu, zmocnila se ho. Necítil slabosti, volně dýchal, jako by plíce jeho zdravé, silné byly, vstal, otevřel je, a když nahlédl ven, slyšel, že někdo prosí úpěnlivě, aby k nim šel velebný pán s Pánem Bohem a sestra pana faráře před lety ovdovělá, sdělovala, že to není možno, aby počkal, až se ze sousední vesnice vrátí.

„Do té doby stařenka umře,“ slyšel naříkavý hlas. „Běžte pro druhého kostelníka, hned se obleču a půjdu,“ z okna na ně zavolal, a než se hospodyně nadála, stál u ní oblečený, připravený na cestu.

„To je jistě stařenka Beránková z výměnku, leží už od jara,“ řekl, když nad ním sepjala ruce a hleděla jako na zjevení.

„Ano, ano, pane kaplane, ale pro Boha, co myslíte, snad nechcete jít ven, vždyť se usmrtíte!“ hrozila se znova, vidouc jeho bledost, oči horečně planoucí. Usmál se.

„Mýlíte se, matičko, nikdy ještě mně nebylo tak dobře, jako nyní a snad by hříchem bylo, kdybych umírající nepřinesl posíly.“

Již přispěchal kostelník s klíčem od sakristie — od hlavních dveří měl pan farář s sebou — a vydali se na cestu.

Kněz nemluvil, jen se usmíval, a když poklekl u svatostánku, poklonil se Ježíškovi až k zemi, potom přistoupil, chvějící se rukou vložil do schránky a vešel do noci, která se zachvěla při každém tichém zazvonění zvonku, který s sebou nesl. Když se blížili k místu, viděli celý statek ozářený a hned v síni čekali je, klekali před Nejsvětějším. P. Václav vešel do výměnkářské, pěkně vybičené světničky, půl hodiny pobyl u stařenky, potěšil ji, vypovídal, podal Tělo Páně, a když udělal poslední pomazání, stařenka se vzchopila, usedla, usmála se a zašeptala: „Už se nebojím! Ježíši, Maria, Josefe, svatá Anno!“ A umřela. Pan kaplan poslal kostelníka domů, sám se vracel k faře. Několik málo kroků před ní opustily jej všechny síly, s námahou došel ku dveřím a nemaje síly zazvonit, usedl na prahu. Vtom

ucítil teplý pramének, řinoucí se z krku do úst a ztrácel vědomí. Ještě zaslechl blízké hlasy a sklesl k zemi.

Právě přicházel pan farář s kostelníkem a poděsili se nálezem u farských dveří. Zabušili na okno, zazvonili, až hospodyně poděšeně vyběhla a vidouc kaplana chrlicího krev, počala plakat a rukama lomít, jak je možno, že jeho návratu nepozorovala, když k vůli němu bděla, čekala, kdy uslyší jeho kroky.

Odnesli jej na lůžko a když mu byla první pomoc poskytnuta, šel pan farář do chrámu, aby přinesl Nejsvětějšího a chorého zaopatřit. Když procítl k vědomí, krátce se vyzpovídal, jenom znamením, když mluvit nesměl, potom vztáhl ruku, sám vzal Ježíška v Hostii bílé do svých dlaní. Než jej do úst vložil, dotkl se chorých prsou, na nichž ležel studený obklad a teprve s kouskem ledu pozřel . . .

Rety se několikrát pohnuly, oči přimhouřil. Myslíce, že usíná, ponechal jej, modlíce se tiše, společně. Po chvíli pan farář povstal, a jeho ruku vzal do své a cítil, jak chladne, život prchá z těla. Když zjistil skon, poslal domácí pryč a sám u něho dlel až do chvíle klekání, po němž zazvonili dvakrát umíráčkem.

Celá farnost zaplakala, když uslyšeli, že umřel na cestě domů od statky, u níž byl s Pánem Bohem ve svém životě naposled.

B. JÍLEK:

U sv. Cecilie.

Dnes půjdeme hodně daleko, proto dejte, děti, pozor, neskočte, aby vás nebolely cestou nožky!

Jdeme okolo Kolosea, kde bývali křesťané za dob pronásledování předhazováni za pokrm divé zvěři; než o tom budu vyprávět jindy. Pak jdeme dlouhou cestou, zvanou „cesta Appiova“. Zde býval jakýsi hřbitov pohanských Římanů. Římané neměli zvláštních hřbitovů jako my, nýbrž pochovávali své mrtvé podél cest a nad jejich hroby stavěli nádherné pomníky a kaple. Podél Appiovy cesty byly nejkrásnější pomníky římské; a dnes, kam se poděly? — nevidíte z nich nic než hromady kamení.

Pak uvidíme ohromné jakési budovy. Kde pak městské domy, to jsou jen nízké baráčky, proti těmto budovám! Ptáte se, cože to je? Jsou to zbytky velikých lázní císařských z dob pohanských. Tyto budovy, jakož i mnohé jiné, bývaly stavěny od otroků, kteří bývali pro špatnou práci bez milosrdenství týráni, ano i zabíjeni. Proto pracovali pokud mohli, co nejlépe, aby se uchránili před ranami svých dozorců — a proto se tyto stavby zachovaly až na naši dobu.

Potom přicházíme ke kapličce zvané „Quo vadis“. Znáte tu legendu, která sv. Petr na radu křesťanů v době pronásledování uprchl v noci z Říma, aby si zachránil život? Na tomto místě zjevil se mu Kristus Pán kráčejející do Říma, z něhož sv. Petr prchal. Apoštol udiveně táže se Krista: „Quo vadis, Domine? Kam jdeš, Pane?“ A božský Spasitel mu odpovídá: „Jdu do

Říma, abych se dal znovu ukřižovat!“ Sv. Petr porozuměl této výtce; on je nyní zástupce Krista Pána na zemi. On musí tedy, bude-li toho potřeba, dát i život za své ovečky, jako to učinil Kristus Pán. — Vrátil se zpět a brzy nato byl ukřižován.

Konečně po dvouhodinné cestě přicházíme ke katakombám sv. Kalista. Sestoupíme dolů pod zem. Po několika zatačkách v tmavých chodbách přicházíme k papežské kapli. Tam právě přistupuje zástup dítek po prvé k sv. přijímání. Jak krásnou vzpomínku budou mít po celý život! Přijímají po prvé do svého srdíčka božského Spasitele na tom místě, kde první křesťané se posilovali tímže nebeským pokrmem v dobách pronásledování, kde tolik mučedníků a papežů bylo pochováno, kde leží svatý

Tarsicius, malý hošík, který se raději nechal k smrti utlouci od pohan-
ských chlapců, než aby jim vydal Nejsv. Svátost, kterou nesl ne-
mocnému. — Než nemusíte těmto dětem závidět! Vždyť vy ve
své vlasti přijímáte téhož Spasitele, kterého přijímají oni, a ten
dovede i vás tak silně v boji proti nepřítelům vaší duše, jako
silil první křesťany.

Zajdeme tedy do vedlejší kapličky, kde je hrob sv. Cecilie.
To je dnes cíl naší cesty.

Cecilie byla křesťanskou dcerou vznešených rodičů římských.
Otec proti její vůli zasnoubil ji pohanskému měšťanu římskému
Valeriánovi. Cecilie obrátila jej i jeho bratra na víru křesťan-
skou. Brzy potom oba bratři podstoupili mučednickou smrt.

Pohanský soudce hledal nyní majetek obou bratrů, aby se ho zmocnil; zatím však Cecilie, znaje jeho úmysly, rozdala vše chudým a připravovala se na smrt. Když se o tom soudce dověděl, rozkázal ji upáliti v jejím domě; avšak plameny svaté panně neuškodily. Zvědév o tom soudce, rozkázal ji stíti; tři rány zasadil vojín světici, ale hlavu jí stíti nemohl; zanechal ji tedy položivou s krvácejícími ranami v jejím domě. Tři dny žila ještě světice a kázala přicházejícím křesťanům o Ježíši Kristu. Když pak již nemohla mluvit, aspoň třemi prsty vyznávala svoji víru v Nejsv. Trojici. V této poloze, jak nám ukazuje obrázek, konečně po třech dnech zemřela, a na tomto místě pochována.

Kdo sílil mladičkou dívku Cecilii, že se nelekala útrap pronásledování a že hrozné bolesti po tři dny bez reptání snášela? Byl to božský Přítel dítek, který miluje duše čisté, zvláště duše dětské. Přijímejte jej často do svého srdce a sami zakusíte, jaké síly vám dodá v překonávání vašich malých nesnází a utrpení.

Psáno v Římě, v lednu 1922.

ALEŠ:

„Máme papeže.“

Kdo z vás neslyšel radostná slova: „Máme zase papeže.“ 6. února daleko od vás, od vaší dědinky, celé svaté město Řím ozývalo se radostným voláním: „Máme papeže, máme papeže Pia XI.“ A ozvěna těchto slov rozlétla se po celém světě a zalétla až k vám, až do té nejzapadlejší vesničky naší vlasti. Mnohý z vás jistě se tázal: Kdo je to papež? Kristus Pán založil svou církev na sv. Petrovi, když mu pravil: „Ty jsi Petr, skála a na té skále založím svou církev.“ Sv. Petrovi dal Kristus Pán klíče království nebeského a uložil mu, aby pásł jeho stádo, církev katolickou, a slíbil, že stále s ním zůstane, aby nepadl a v řízení církve nechybil. Tato slova neplatila jen pro osobu sv. Petra, ale pro všechny jeho nástupce v úřadě římského biskupa, nejvyšší hlavy církve katolické. Sv. Petr zemřel, ukřižován hlavou k zemi. Ale na jeho místo nastupuje vždy nový Petr, nový biskup římský, papež. Papež znamená tolik co otec. Jest otcem velké rodiny, která má dítky v celém širém světě. A proto v celém světě ozývá se ono radostné volání: „Máme papeže, máme Otce, máme zástupce Kristova na zemi.“

Milé dítky, radujte se a oslavujte v těchto dnech sv. Otce, jako každá pořádná, zbožná rodina oslavuje svého otce, hlavu rodiny. Oslavujte ho obětováním sv. přijímáním, modlitbou za něho. Sv. Kateřina Sienská často oslovila sv. Otce: „Drahý můj Otče, zástupce Kristův na zemi.“ — A vy, drahé dítky, což nejste malými Benjamins tak velikého Otce? I vy jste jeho dítkami, poněvadž jste ovečkami onoho velikého stáda, jehož nejvyšším pastýřem jest papež. Jste nejmenšími dítkami této veliké rodiny, která má společného Otce, papeže. A proto radujte se a modlete se za svého Otce! —

CASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA:

Tys zvítězil!

Jak blesk jsi zaplál,
když v ranních mlhách hrob se otevřel,
dav zpátky prechal,
když Tebe v moci, v světlech jasu zřel.

Tak dosud vstáváš,
když lidí zloba Tebe sráží níž,
a cítit dáváš,
že vítěznou je zbraní svatý Kříž.

I v dnešní chvíli
Ty jistě, Pane, u nás zvítězíš!
Dej, bychom žili
jak ti, již zdobí tvoji svatou Říš!

Znameníť lék.

V minulém století žil v Bavorsku hodný kněz P. Hofreuter. Obdržel od Boha zvláštní milost přiváděti na pravou cestu staré a zatvrzelé hříšníky; byl proto znám v celém okolí a často vyhledávána jeho pomoc. — Kdysi díval se z okna a spatřil sedláka, jenž stál u jeho dveří a rozmýšlel se, má-li vejíti. Duchovní poznal, kolik uhodilo, sešel do průjezdu, otevřel dveře a tázal se, přeje-li si vyzpovídati se; ať jen jde dál, že ho přijme s radostí. Sedlák dodal si přece odvahy, vešel do domu, vyzpovídal se a odešel pak vesele a spokojeně domů. Byl hostinským kdesi na venkově. — Po šesti letech hlásila se u něho kmotra smrt. Když ho domácí farář zaopatřil, prosil ho hostinský: „Prosím vás, pane faráři, až zemru, vyřídte pozdrav P. Hofreuterovi a že jsem se od té doby, co jsem se u něho vyzpovídal, nedopustil ani jednoho těžkého hříchu, ba nedovedu se upamatovati, že bych se byl s rozvahou a vědomě dopustil lehkého hříchu.“ — To byla jeho poslední slova, potom blaženě skončil. —

Ano, dobrá zpověď je znameníť lék, jenž osvobozuje srdce od zlobných náklonností, i když ne najednou, tedy pomalu — a pomáhá nám udržeti se na dobré cestě.

To je třeba si pamatovati nyní v době velikonoční. Každý věrný křesťan má tu přísnou povinnost vyzpovídati se. A nejenom se vyzpovídati, nýbrž přijmouti nejsvětější Svátost ve svatém přijímání. Když tak učiní, jest dokonale znamenitým tento lék sv. zpovědi ve spojení se svatým přijímáním.

Svatá zpověď vyprázdňuje srdce od všeho hříchu. Ale aby se tam zase hřích tak snadno nemohl vrátiti, přichází Pán Ježíš ve svatém přijímání. Když jej křesťan s láskou přijme, dá mu Pán sílu, aby zvítězil nad vším, co je zlé, pomůže mu konati, co dobré jest a ušlechtilé.

Děti milé, tak musíte si vážiti sv. zpovědi a sv. přijímání — v nich vždy znovu ze smrti hříchu sebe vzkřísiti, tak jako Pán Ježíš o velikonocích povstal z hrobu. A jako Pán Ježíš nikdy již neumřel ani neumře, tak řekněte mu při velikonočním sv. přijímání: Nikdy již se nechci zabýti hříchem.

La.

Boží zahradiční.

Vesna rozhodila po přírodě svůj nádherný plášť. Pěkně se chodí mezi lučinami. Jejich zelené koberce tak mile lahodí oku.

Mařenka se ráda mezi nimi procházela ve volných chvílích

a těšila se z malých květiněk. Jedenkrát šla s ní její přítelka Jenička. Šly po mezi poseté chudobkami a vyprávěly si.

„Zítra má přijet tetinka se sestřenkou,“ pravila Jenička. „Tolik se na ně těším; jen přijedou-li jistě. Tetinka jest totiž churavá, kdyby se jí pohoršilo, neprijela by. Co myslíš, Mařenko, přijedou?“

„Já nevím,“ pokrčila Mařenka rameny.

„Tak víš co? Vypočítáme si to,“ řekla Jenička a schýlila se pro chudobku.

„Přijdou, nepřijdou — přijdou, nepřijdou...“ počítala, trhaje lísteček za lístečkem.

„Jeničko, proč jsi utrhla chudobku a proč ji ničíš?“ otázala se Mařenka.

Jenička se na ni podívala překvapeně. „No, to se tak počítá,“ pravila. „Co ti vyjde na konec, to bude. Ty to neděláš?“

„Já netrhávám květiněk. Babička mi říkává, že je máme šetřit, protože rostou k slávě Boží a člověka těší svou vůní a krásou. Jak jest to tvrdé, když utrheme květinčku a pohodíme ji a ona, chudinka, v prachu pozvolna uvadá.“

Jenička byla dojata. Nikdo jí ještě takto o květinách nemluvil. Kolik ona už jich poničila! A nebylo to ze zlého úmyslu, byla to jen nevědomost a její nevšímavost.

„Mařenko, nebudu již nikdy trhávat květiněk,“ pravila náhle.

„Jsi hodná, Jeničko; já to vím a mám tě za to ráda. Ale i květinuku můžeš někdy utrhnouti. Já také někdy trhávám. I tomu mne babička naučila. Udělám někdy kyticíku a položím ji ke kříži. To jsou utrženy květiny proto, aby ozdobily obraz svého Stvořitele. Bývalo mi jich dříve líto, že tam usychají, ale babička řekla, že kdyby mohly mluvit, řekly by nám snad, že rády umírají u nohou svého Tvůrce.“

Jenička chytila Mařenku kolem krku. „Mařenko, ty umíš tak pěkně vykládat a já Tě mám za to tolik ráda.“

A Jenička se opravdu polepšila. Nejen, že již neničila svévolně květiněk, ale zamilovala si je. Bylo-li jí jít přes louku, která byla poseta obyčejně chudobkami, skoro bázlivě došlapovala, aby je nepoškodila. A dokonce, vykládala si s nimi. Brávala hlavičky kvítek mezi prsty a každému měla co pověditi.

„To se tak krčíš k zemi, že ti říkají chudobka? Nic si z toho nedělej, jsi taková hezoučká. A co ty, kohoutku, se tak parádíš? Jako bys tu byl sám. A hleďme, to mateřídouška zde tak pěkně voní. Jsi taková maličká, málem bych byla na tebe stoupla.“

A květiny, jako by jí rozuměly, tak důvěrně k ní zvedaly své hlavičky. A jaké nosívala květiny ke kříži?

Z každého druhu utrhla několik, všem vysvětlovala, proč je trhá a kam je ponese. Nemluvila ústy, myslila si to potichu, to

jest mluvila k nim srdcem a zdálo se jí, že slyší od nich odpovědi. A u kříže říkávala:

„Pane, já Ti nesu Tvoje květiny, ony chtějí býti Tvoji ozdobou.“

A zdálo se jí, že květiny se více rozvily a rozvoněly a Pán že se na ni laskavě dívá. A jistě že se na ni laskavě díval, když tak milovala dílo Jeho moudrosti.

A vy, děti, máte nejvíce květiny milovat, protože vy máte jim býti nejbližší. Květiny jsou krásné svojí čistotou a prostotou svojí vydychují. A vaše dušičky jsou také takové květiny. Krásné jsou, dokud jsou čisty od hříchu a oblažují svojí dětinnou prostotou. Jen ruka zlá dovede ničit květiny úmyslně. A kdo si ničí kvítka ctností v duši, je sám k sobě zlý a ukrutný. Hleďte, toto jsou některé z těch krásných květiněk dětské dušičky: Tichost, vlídnost, poslušnost jest její vůní, nevinnost její krásou. Jaká krásná kytička ze ctností pro Ježíška. Kdo by nechtěl býti květinou na Božím oltáři?

Jeden básník praví: „... být květem, který u Tvých nohou spočívaje, byl zvednut a na Tvém srdci zdlouha vad.“

Nuže, děti, když vidíte květiny, vzpomeňte si, že možno květinami lučin způsobiti radost Pánu Ježíši, když jimi ozdobíte jeho obraz nebo jeho oltář. A největší radost že má váš Spasitel, když ve svém srdečku si budete pěstovati krásné květiny ctností. Když potom Pán Ježíš ve svatém přijímání přijde do srdečka, bude to jako o Božím těle: bude jako na oltáři plném kvítí.

A bylo by rovněž velmi krásné toto: Pěstovati si doma květiny a na svátky Pána Ježíše půjčiti je do kostela na ozdobu oltáře a svatostánku. Tak by ty květiny samy za dětičky se klaněly Pánu Ježíši a vypravovaly by mu o jejich lásce a dobrém srdečku. Tak může každé hodné dítě Božím zahradníčkem, milovati a pěstovati kvítka pro Pána Ježíše.

M. Alfonsa:

Konvalinka.

To bylo ruchu, to bylo spěchu v mraveništi pod ořeším. Ani hodinku, snad ani minutku žádný mraveneček nepostál, neodpočinul. Však při setkání navzájem si povídali, že Pán Bůh stvořil každého k pilné, užitečné práci. Zvláště jeden z nich byl pilný a nešel by si ani odpočinouti, kdyby druzí bděli. Jenom jeden malý mraveneček něčeho nechtěl dělati a nechtěl, ani když mu sľbili sladkou jahodu. Druzí už dávno byli užitečnými, uměli stavěti mravenčí domy a mosty a sklepy, on však stále se jen houpal na ořeší, skákal dolů a zas tam vylezl a tak dlouho, dokud jej hlad nevolal domů. Býval trestán. Ale sotva vyšel ven, už zase byl na ořeší a houpal se a houpal, div si hlavu nesrazil. Vtom viděl nad sebou skákat veverku a umínil si, že dovede to, co ona, musí se tomu naučiti. Lsbilo se mu, jak se drží větve,

hlavičkou dolů, a houpá, chtěl to udělati po ní. Nožkami se zachytil spodku větvice a začal zpívat:

„Houpy, houpy, snědly kočky kroupy
a kořata polívku...“

Sotva to dořekl, nožky mu sklouzly a on udělal kotrmelec a už byl dole na zemi. Nejen to, ale pojednou cítil hrozné bolesti v zádech a přední nožky si polámal. Snad by tam i umřel, kdyby kolem nešli kamarádi jeho z mraveniště, neslyšeli nářek, volání o pomoc. Nesli spolu sladkou jahůdku na hostinu, kterou chystali doma, nechali ji tedy na cestě, vzali si potlučeného na záda a nesli za maminkou. Tatínek je potkal hned u dveří mraveniště a šel domů pro metlu, že ho pořádně vyplatí, ale maminka tolik prosila, tedy jí slíbil, že mu to odpustí. Honem ho položila do postýlky, přikryla peřinkou, ale když celého prohlédla, poznala, že je zle, musí přijít pan doktor. Tatínek už byl zase v práci, a nikdo jiný jít nechtěl, všichni řkali:

„Proč pak ten lenivý mraveneček nešel pracovat? Chtěl dělat pána, jako by nevěděl, že největším pánem je ten, kdo zvítězí nad vlastní nedbalostí, leností, pilnou prací je užitečný. Nikdy nechtěl slyšet, že nás Pán Bůh stvořil k práci a jen k práci, všem lidem a broučkům že máme být vzorem vytrvalosti a pilnosti. Ano, jen se tomu smál, myslel, že přijde na svět, aby tancoval.“

Maminka už by běžela pro doktora hrobařka sama, ale nesměla se od postýlky pohnout. Jak odešla, už plakal a křičel, že umře, jak bude sám. Když nikdo nechtěl jít, přišel za ní ten hodný, pilný mraveneček, který ani o spaní nestál, byl by stále pracoval. A řekl:

„V neštěstí máme každému pomoci. Půjdu pro pana doktora, řeknu, co se stalo!“

Šel nadarmo, hrobařik odešel prý daleko do jedné zahrádky v městečku. Mraveneček nedbal, ač neznal cesty, vydal se za ním. Když přišel na palouček, našel na zemi vytrženou malinkou konvalinku i s cibulkou. Nařkala, že zde leží bez užítku, že nemůže růst do země, aby mohla být lidem pro radost. Prosila, by ji nenechal zahynouti, aby ji vzal s sebou a zasadil do zahrádky.

„Ale vezmu, ano vezmu, už jsem se ohlížel, co mám s sebou vzít, abych nešel prázdný, po lehkou, když stále něco nosím, vždyť nejsi tak těžká.“

Uchopil za kořínky cibulinky a vlekl, vlekl, nedbal, že cesta daleka. Za chvíli však se mu zdála těžká, čím dále těžší a konečně musil odpočívat. Konvalinka potom prosila, aby ji odhodil stranou a sám šel, když je tak znavený a k cíli ještě daleko. Ale myslíte, že tak učinil? Ne, on byl vytrvalý, nedbal na nic a dále šel. Někdy je musel položit, hledat si dále cesty, zase pro ni vrátit a opět šel, říká se cestou:

„Komu se nelení, tomu se zelení!“

Když už byl na konci lesa blíže silnice, kterou mu mimo jdoucí mraveneček jako pravou cestu k oné zahradě ukázal — pojednou se nebe, od rána zasmušené, zamračilo, zahučel hrom a blesk se kmital... Ach, ubohý mraveneček, jak se polekal! Nikdy bouřky neviděl, vždycky se před ní schoval, do své komůrky. Každou chvíli myslel, že ho hrom udeří, zabije. Což, konvalinka neměla strachu, věděla, co je to, že Bůh i nyní, jako jindy, všechno ochraňuje. Konečně bouře minula, mraveneček dostal se na cestu a spěchal, chváta, co mohl. Chvilími se jenom ohlížel na překrásnou Boží duhu, která se v oblouku klenula nad lesy.

Teď se mu šlo dobře, prach byl deštěm přitlučený k zemi, nelétal do očí, ale proto přece sotva šel už, jak byl znavený, konvalinka těžká. Ale nechtěl a nechtěl ji nechat uprostřed cesty, když nesl již tak daleko, cvičil svoji sílu a vytrvalost a přál si, aby jej viděly všechny lenivé a nedbalé dětičky. Asi uprostřed cesty, kde po obou stranách rostly zelené hlávky na

polích, uviděl strašáka na bidle. Vítr pohazoval jeho roztrhaným, šosatým kabátem a plecháč na hlavě — hůlce rachotil, jako když v dálce hučí hrom...

Bál by se toho, kdyby mu cizí mraveneček jdoucí mimo neřekl, že to je strašák na zajíce, aby zelí nekousali, ale žádný zlý člověk. Šťastně se dostal konečně do městečka a hned první brouček na čestě u krajní zahrady mu řekl, kde pan doktor hrobařík je.

„Umřel mu bohatý strýček Zlatohlávek, přijel mu na pohřeb!“

Našel jej v zahradě označené, právě se chystal sednouti do kočárku, taženého zelenými, travními koníčky. Mravenečkovi zbylo aspoň tolik času, že mohl cibulku vložit do jamky na záhonek, nyní plný konvalinek, vyrostlých z něho. Usedl k panu doktorovi, neboť už nemohl na nožkách ani stát. A pan doktor byl samá řeč.

„Inu, inu, milý mravenečku, bude to zlé. Dobře, že jste mne zavolali. Více lidí, více ví. Tomu lenivému mravenečku pomohu, ale myslím, že na přední nohy zůstane chromý.“

Pravdu měl. Až někdy potkáte chromého mravenečka, to je on. Nechtěl jsem však vyprávěti jen o něm, neboť se mně vždy mnohem lépe líbí onen pilný mraveneček, co mu život zachránil a jedinou cibulkou naplnil záhon vonnými konvalinkami, které na něho stále vzpomínají a jsou mu vděčné.

Kéž by tak pilnými a vytrvalými — jako onen mraveneček — byly všechny dětičky.

B. Jílek:

U sv. Klimenta.

Znáte život sv. Cyrila a Metoděje? Zajisté jste slyšeli též o tom, kterak kazali víru křesťanskou pohanským Chazarům a při tom zázračně našli ostatky sv. Klimenta, papeže a mučedníka, druhého nástupce sv. Petra. Slyšeli jste též, kterak tyto sv. ostatky přinesli k našim předkům na Moravu a konečně jak je zanesli do Říma, kdež brzy nato sv. Cyril zemřel. Ostatky sv. Klimenta byly uloženy v kostele, vystavěném na místě, kde stával jeho rodný dům. Také sv. Cyril byl tu po své smrti pochován.

Prohlédněme si tedy kostel! Hlavní oltář je podobný, jako jsme viděli u sv. Petra; kolem něho je kamenné zábradlí, tam bývají zpěváci při mši sv. Po obou stranách jsou dvě mramorové kazatelny, vykládané drobnými barevnými kaménky, které jsou dohromady tak složeny, že z nich je pěkný obraz; na těchto kazatelkách se zpívá epištola a evangelium při slavné mši sv.

Napravo od hlavního oltáře je kaple sv. Cyrila a Metoděje, kde pod oltářem je tělo sv. Cyrila. Tuto kapličku dal vyzdobiti veliký ctitel sv. Cyrila a Metoděje, papež Lev XIII. Nad oltářem je obraz, znázorňující papeže Lva, kterak prosí oba světce za přímluvu. Na stěnách jsou výjevy ze života sv. Cyrila: sv. Cyril hájí svoje učení před papežem a pohřeb sv. Cyrila.

Pomodlivše se u hrobu našeho světce, sestupujeme do druhého kostela, pod zemí. Zde jsou totiž tři chrámy nad sebou. Dva podzemní chrámy se nazývají krypty. První krypta je starý křesťanský chrám z prvních dob, kdy křesťané nesměli si stavěti

chrámy; proto budovali si pod zemí, pod svými příbytky nebo v katakombách kaple, ve kterých se shromažďovali k bohoslužbám.

Zde spatříme mnoho krásných starých obrazů. Nejvíce se nám líbí obraz, kterak Kristus Pán žehná sv. Cyrilu a Metoději; nad každým z nich vzuáší se archanděl. Obraz tento prý maloval sám sv. Cyril. Pak je tu ještě kamenný hrob, v němž byl původně pochován sv. Cyril, a vedle hned světnička, kde bydlil sv. Kliment dříve, než se stal papežem.

Náš obrázek ukazuje nám, jak vypadá hlavní oltář v římských kostelích; takový oltář je ve velechrámu sv. Petra, u sv. Klimenta a téměř ve všech zdejších kostelích. Nejsv. Svátost bývá na vedlejším oltáři, nikoliv na hlavním, proto není na tomto žádného svatostánku, nýbrž pouze kříž a šest svíček. První křesťané totiž neuchovávali Nejsv. Svátost jako my, nýbrž jenom při mši sv. přistupovali k sv. přijímání.

Sestoupíme ještě hlouběji do třetího chrámu, totiž pohanské krypty. Zde býval uctíván bůh slunce. Pohané vidouce blahodárné účinky slunce na všechn život na zemi a nedovedouce si vy-

světlti, odkud má tuto sílu, domnívali se, že ve slunci sídlí nějaký duch, který slunce ovládá a řídí; tomuto duchu obětovali různé oběti jako bohu, aby si ho naklonili a aby on jim dával příznivé počasí. Proto je zde oltář, na němž byla zabíjena obětní zvířata, miska, v níž si kněz po oběti umýval ruce, sedadla, na kterých odpočívali ostatní pohanští kněží, přítomní obětem, a konečně kámen s vytesaným obrazem onoho boha slunce v podobě člověka a po dvou stranách východ a západ slunce.

Zde byl uctíván nepravý bůh slunce, po němž však přišlo Slunce pravé, Ježíš Kristus, jenž přinesl světlo duším, aby poznaly, že pohanští bůžkové nic nejsou a nic nezmohou.

Psáno v Římě, v lednu 1922.

Z jedné Mariánské dětské družiny posílají vám pozdrav a toto čtení:

Modlitba.

Matá, svatá Helenko,
Ty něžná fialinko
Nejsvětější Svátosti,
pomoz nám,
ať s vroucností
z hříchů svých se zpovídáme,
Tělo Páně přijímáme.
Chceme Ježíška milovati,
hříchů všech se varovati,
by nás jednou jako Tebe,
vzal k Matičce své do nebe.

Vy, milé děti, které se připravujete na první svatou zpověď a sv. přijímání, utěšte se o pomoc k malé Helence, zvané fialkou Nesvětější Svátosti. Jistě ji znáte. A když ne, zeptejte se veleb pána. Pová vám o ní.

Mariánská družina dítek v Praze v klášteře u sv. Anny se hlásí také mezi ty, kdož chtějí dělati radost Matičce Boží a Svátostnému Spasiteli. Začali jsme loni v říjnu a již je nás přes 50 a to od 3. obecné až do 2. měšť. Vyvolili jsme si Královnu posvátného růžence za ochránkyni a druhými našimi pomocníky jsou Andělé Strážní. Na zjevení Páně jsme zpívaly koledy u jeslíček v naší kapli, a 19. února jsme pořádaly spolu s družinou dívek představení „Pasačka z Lurd“ k uctění Panny Marie lurdské. Hlavní naší snahou je přispěti misiím. Sbíráme vše, co se dá, pro „Černoušky“.

Milé děti! Slečna, která Vám posílá časopis „Pán přichází“, na nějž často netrpělivě čekáte, Vás prosí, abyste všechny, které jste dosud tak ne učinily, co nejdříve daly Vašemu důst. pánu, který Vám časopis objednává, Kč 2-20, aby důst. pán je mohl zaslati nám do Olomouce. Ušetříte nám tím mnoho peněz na portě.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Naši Matičce.

Zase se smějí kvítky na nivách
a ptáci v závod jásají,
má nebe dneska nejkrásnější nach,
neb všichni Paní vítají.

Se snáší na zem Máti s Dítěm svým,
a mile žehná kraji v dál,
požehnej nám též dítkám maličkým,
vždyť na ně Syn tvůj vždy se smál.

Vonná Ti kvítka malých srdeček
dáváme s písní prostinkou,
přijmi tu úctu upřímnou a vděk,
ó, zdráva buď, Tys naší Matičkou!

M. ALEŠ:

Dětem Marliným.

Když jste byly ještě maličké, po každé z rána přicházela dobrá matička k vaší postýlce a líbala vás, obouzela, a vztáhnuvši láskyplnou náruč k vám, volala: „Vzhůru, můj miláčku, pojd k mamince.“

Právě tak činí druhá matka, Boží Matka, každý den, ale zvláště v tento krásný měsíc májový, volajíc: Vzhůru, miláčku, pojd ke své Matičce.“ Jest to nejsvětější Panna, která vás volá a zve k sobě každý den, ale zvláště v tento měsíc jí zasvěcený. A kdo z vás, drahé dívky, by mohl odmítnouti tak láskyplné pozvání své božské Máti? Kdo z vás by nepadl v něhyplnou náruč tak dobré Matky každý den, ale zvláště v tento měsíc? Kdo z vás by nepoložil radostně svou hlavu na srdce tak něžné Matky?

Když k ní se modlíte, nestojí před vámi jen Anděl Strážný, ale jest u vás sama přeslavná Královna, vaše božská Matka, takže mluvíte přímo k Ní v pozdravení andělském: Zdravas Maria... a ve vroucí prosbě: Svata Maria, Matko Boží...

Choďte ke své Matičce, milé dívky, scházejte se v tomto měsíci každý den u jejího oltáře, před jejím svatým obrazem, přicházejte. abyste Ji vyhledaly, navštívily a uctily, jako vděčné dívky. Rozuměly jste? Všichni svatí mívali zvláštní radost z oltáře Mariina, a před oltářem Matky Boží po celé hodiny prodlévali v radosti a nevýslovném štěstí. Před tímto oltářem nalézali útěchy a zvláštní přízně Boží sv. Dominik, sv. Petr mučedník, sv. Tomáš Aqu., sv. Kateřina Sienská, sv. Růžena z Limy a blažené dítě Imelda a mnoho a mnoho jiných. Kéž vás, milé dívky, vidí Panna Maria každý den klečeti u svého májového oltáře, aby na vás vylévala plnost milosti Boží. A pak jest to také povinná vděčnost a věrnost k Matce Boží, která nás pohání jíti k Ní, milovati Ji, modliti se k Ní.

La.

Jako v pohádce.

V naší staré, pohanské vlasti měli prý jedni rodiče dívku, Božetěšku jménem. Byla nápadně tiché povahy a nejraději sedávala v zahradě pod mladou jabloní, stejného stáří s ní. Opřena o její kmen, hleděla k modré obloze a lidé si o ní říkali, že šeptá cosi divného, když myslí, že jí nikdo nepozoruje. A ještě o ní říkali, že nějak mrtvě slouží domácím bohům a že se vlastně zdá, jako by jim vůbec nesloužila.

Jednou, když stála zase pod svojí jabloňkou, vyšel otec, aby

ji nepozorovaně poslouchal. Stála tu jako květ liliový, ruce měla vztaženy k nebesům a šeptala:

„Bože, který si jistě tam na nebi, slyšíš zde svoji Božetěšku? Ty, Bože, kterého znají ptáci nebeští, ku kterému stromy rozpínají větve své, o němž si květiny povídají, Ty se podívej na mne a mezi ně mne započítej. Chci Tě s nimi oslavovati, s nimi chci se k Tobě modlití, jimi chci Tebe milovati.“

Její hlas se chvěl jako lehké vlnky věterku a její očka hořečně se leskla, jako plaménky svíce na našich oltářích. Její otec nemohl toho déle snést. Přiskočil k ní, obořil se na ni přísnou otázkou:

„Jakého tu ctíš boha? Viděla jsi na mně aneb na matce své, že bychom byli nevěrní svým bohům? Nebojíš se, že tě stihnou blesky Perunovy, když v oblacích jiného boha vzýváš?“

„Nebojím se blesků Perunových,“ odpověděla tiše Božetěška. „Nemají moci před Bohem, kterého já ctím.“

„A kdo ti vnukl tuto bláznivou myšlenku o jakémsi novém bohu?“ tázal se otec pohněván.

„Všechno, otče, všechno, co jest kolem mne. Ty stromy zde, ta jabloňka moje, ty květiny kolem, ptáci v oblacích, hvězdy na nebi, ten celý kraj mi povídá o tom novém Bohu, o Bohu velikém a láskyplném, před nímž nic není moc našich bohů mstivých a uskočných.“

„Pama-uj si, dnes byla jsi v zahradě naposled. Nectíš-li naše bohy, nemusí tě ani slyšet tvůj vymyšlený Bůh.“

Božetěška tiše nechala se vléci domů. Ohlédla se jen po své jabloňce a volala za ní: „Jabloňko má, šeptávej to zde za mne.“

Nastaly jí dny domácího vězení. Vycházela jen zřídka a vždy jen v průvodu rodičů. Začala chřádnouti jako květinka, kterou odstranili se slunce. Jedné noci polekala své rodiče.

„Božetěška je mrtva,“ vykřikla matka, když ucítila vedle sebe ztuhlé tělo své dcerušky. Oplakávali již svou dcerušku. Jaké však bylo jejich překvapení, když ráno vstávala jako jindy. A to se nyní opakovalo. Na noc Božetěška ztuhla, jako by v ní duše nebylo, a ráno vždy znova se probouzela. Její otec si umínil, že musí vyzkoumati důvod těchto přeměn. Vzpomněl si, jak volala za jabloňkou, když ji vlekl od ní domů.

Když příští noci ležela zase ztuhlá, vyšel a zamířil k zahradě. Zůstal však státi zaražen, nevěda, zda uvěřiti tomu, co vidí. V zahradě stojí Božetěška vztyčená, ruce má pozdviženy k nebesům a oslavuje svého Boha. Rozběhl se, chtěje ji potrestati a znovu užasl. Místo Božetěšky stojí tam její jabloňka a rozpíná mladé své větve k nebesům. A v korunce její jako by listí ševalilo divnou píseň o neznámém Bohu, o Bohu nad nebesy, o Bohu, kterého Božetěška ctí. Zesinal.

„To ona v noci přejde do tohoto stromku, aby zde mohla mluvit svoje nesmysly, když ve dne jsme jí to překazili. — Však i tohle se ti překazí, počkej!“

Ráno šel kácet jabloňku. Bolestně zasténal mladý peň pod krutou sekerou a na lůžku současně zasténala Božetěška. — Zase tak divně to zašeptalo v korunce, když dopadla na zemi, jako by, umírajíc, povídala o svém Stvořiteli. A doma držela matka hlavu umírající dcerušky, jejíž rty šeptaly o Bohu na nebi, o Bohu velikém a láskyplném, ku kterému ona odchází.

Když se otec vrátil, aby oznámil, že záhadný stromek je odstraněn, našel Božetěšku mrtvou.

Tak, tohle byla pohádka. A teď se podíváme ještě na jednu Božetěšku. Ovšem tato nepřecházela do mladé jabloňky, ale milovala také svého Boha. A byla šťastnější než ta v pohádce, protože znala svátostného Spasitele a směla jej přijímat. Uměla však, jako ta v pohádce, oddělovati svoji dušičku od těla. A jakým způsobem?

Po večerní modlitbě říkávala: „Ježíšku, Ty jsi teď v kostele úpině sám, nikdo tam není, kdo by s Tebou bděl. Proto duše má jde tiše k Tobě, kleká před Tvůj svatostánek a chce bdíti s Tebou.“ Probudila-li se v noci, její rty vždy zašeptaly: „Ježíšku.“ To proto, že duše skutečně bděla s Ním. Když ráno procitla, zase první její slovo byl pozdrav: „Ježíšku.“ Uměla sebe viděti, jak klečí před svatostánkem, vstala od mřížky, poklonila se a vrátila se k tělu. To bylo odloučení duše od těla naší druhé Božetěšky, to bylo její noční klanění.

Vidíte, někdy můžeme jednati jako v pohádce. Naučte se i vy odloučiti na noc dušičku od těla a poslati ji před svátostného Spasitele k tichému klanění. Jak se bude líbiti Ježíškovi v noci v kostele, když tam s Ním budou bdíti dětské dušičky!

KVĚTOVSKÝ:

Dítka Mariánské.

Kolem Koupilova domku se rozprostírá zelená louka, posetá hlavičkami pestrých kvítků. Při líbezně hřejivých paprscích májového slunce, při zpěvu ptáčků, to se to pěkně dětem skotačí. Jsou veselé, neznají bolu, smích a radost se daleko rozléhá.

U vysoké břízy, jež zde pyšně drží vysoko svou korunu na štíhlém bílém kmeu a svými větvemi jako by dávala na jevo radost s dětmi, sedí bledé děvčátko, zabalené pečlivě; očkama beze všeho lesku pohlíží na kvítka, jež jí družky daly do klína.

Děvčátko se nesměje, s bolem pohlíží na hry ostatních. Však v jeho očkách, hlubokých, vpadlých jeví se něco tajemného, vábivého.

Mařenka skládá kytíčku, jest to její každodenní práce. Matička ji sem ráno přinese, večer pak, kdy slunce naposled líbá

zemi svými paprsky, když se vrací s pole, vezme Mařenku s sebou. Mařenka jest nemocná dlouho, ba ani zdráva nikdy nebyla.

Její potěšením ve smutku, když vidí ostatní skotačit, jest, skládati květinčky v kytičku a pak postaviti před malý oltárek P. Marie ve svém pokojíčku.

Mařenka má velmi ráda P. Marii. Stále upírá svá černá očka na ni, diví se její kráse, líbí se jí modrý pás, jímž jest přepásána. Často též odříkává růženec od té doby, co slyšela od maticčky vypravování, jak se zjevila P. Maria Bernardetě, hodnému děvčátku, jak ji povzbuzovala k modlitbě růžence.

Mařenka byla dnes na louce s dětmi naposled. Nemoc jí více nedovolila vstáti. Stále upírala zraky na sv. Pannu, trpěla tiše, nestěžovala si, jen hubené prstíky svíraly růženec.

Jen toho litovala, že nemůže přinést P. Marii čerstvou kytičku. Největší radost jí způsobila družka, jež ji přišla navštívit a přinesla jí čerstvé květinčky. Pak jen zářila a na sv. Pannu se usmívala.

Přiblížil se její poslední den.

Mařenka jako by to tušila, přijala Ježíška.

„Dnes už přijde,“ říkala každému, když se jí na něco tázali.

„Kdo přijde?“ tázala se jí matka.

„Panna Maria . . .“, řekla tiše a usmála se.

Byl poslední den májový.

Slunce se sklánělo za hory, na kostelní věži se ozval zvon, volající věřící k poslední májové pobožnosti.

„To jí vyzvání na přivítání,“ šeptá si Mařenka.

Od Koupilů šli všichni, jak činívali každodenně. Mařence rozžali svíčky na jejím oltáříčku, aby konala pobožnost doma.

Blažený úsměv se rozprostřel na jejím bledém líčku.

V kostele zpívají „Tisíckrát pozdravujeme tebe . . .“

K Mařence doléhá otevřeným oknem slabý ohlas . . . Družička se svým slabým hláskem s ostatními.

Náhle slyší sladkou hudbu, jež doprovází touze píseň. Jest jí při tom tak blaze. Zpěv se blíží . . . Ve světničce se vyjasnilo, jako by slunce, jež již dávno zapadlo, se vrátilo a rozlilo svou záři.

„Již jde . . .“, šeptá Mařenka, „a všechny moje kytičky má kolem sebe,“ usmívá se děvče.

„Jak jsi krásná, Panenko . . .“ nadořekla. Její dušička odešla zároveň s Královnou máje do nebe, kde jest máj věčně.

Když se vrátili domů, našli děvče s rozpjatýma rukama, jako by běžela vstříc někomu, a na rtích úsměv.

„Panna Maria si pro ni přišla,“ zašeptala matka a políbila studené čítko svého andílka.

Svatý učenec.

Jistě jste již, milé děti, slyšely ošklivou výčitku katolické církvi, že prý chce msti hodně hloupé lidi, aby s nimi mohla dělati, co chce, a že se vždycky stavěla proti vědě a pokroku.

Mohl bych vám říci, že od 1. století po Kristu veškeré umění a všechna věda se uchýlila do katolických chrámů, mohl bych říci, že na př. co zde Řím má, má od papežů, kteří učinili ze svatého města jediné velké museum. Ale, to by snad trvalo tuze dlouho a snad byste toho nachápaly. Proto vám raději vyliším krásný život jednoho velkého profesora práva; víte, to je ten, co učí soudce a advokáty. Z toho uvidíte, že může někdo býti velmi dobrým katolíkem a též velkým učencem. Chci tedy mluvit o největším italském právníku a — velkém světci, jenž se jmenuje Contardo Ferrini.

Contardo Ferrini narodil se 4. dubna 1859 v Miláně. Až do svého prvního sv. přijímání byl velmi prudký a těkavý. Když se však začal připravovati k první návštěvě milého Ježíše, umínil si pevně změnit svou povahu. Po delší námaze se mu to podařilo. Již tehdy obrátila se celá jeho mladá duše k Bohu. I mezi zkaženými druhy uchoval si zbožnost a nevinnost. Ač byl nejzbožnější z třídy, byl též nejlepším žákem. Mnozí, vidouce jeho nadání, litovali ho, že neužije radostí, ale malý Ferrini znal jiné radosti a ponechal ostatním jejich radosti, po kterých přichází hořkost a omrzení. Možná, že i vám někdy řeknou: Jak jest tvrdé tvé katolické náboženství, když ti toho tolik zakazuje! Ale tu odpověz všem pokušitelům jako Ferrini: „Kdo by se zlobil na matičku, když bere dítěti z ruky něž anebo jinou nebezpečnou hračku . . .?“

Mladý světec bydlel v ústavě. Jeho druhové začali pojednou do veřejné čítárny dávat špatné knihy a časopisy. Všichni mlčeli, jen Contardo se ozval. A nebál se ani, když mu nadali „svíčkových bab“ a „pámbíčkářů“. Když nepomáhaly jeho prosby, odřekl druhům svou návštěvu čítárny a více ho již druhové v čítárně neviděli. Když mu bylo 21 let, již byl doktorem práv. Oč zde předčil své „pokrokové“ druhy, kteří v těchto letech právě dokončovali gymnasium nebo lyceum, zatím co on již měl hotové studium na universitě. V 28 letech stal se profesorem na universitě. Kromě své italštiny již tehdy ovládal 9 cizích jazyků. Jeho spisy způsobily skutečný rozruch v celém světě.

A tento učenec byl nevýslovně zbožný.

Ačkoliv byl tolik zaměstnán, že musil dlouho do noci pracovati, přece ať byl druhého dne jakkoliv znaven, vždycky šel na mši sv. A protože mnoho pracoval, potřeboval mnoho posily.

Proto každodenně též přistupoval ke stolu Páně, na němž nám Pán klade své tělo jako posilující chléb duše i — těla. Celý kostel byl vždy neobyčejně vzdělán nad tím, jak se „pan profesor“ zbožně a pokorně blížil ke sv. Hostině. Dlouho ještě zůstával po mši sv. a děkoval božskému Spasiteli za návštěvu. Často pak přes den zalétala jeho mysl ke svatostánku, kde byl jeho život, jeho síla. Nikdy neodolal mocné touze po Ježíši a tak každodenně vyšel si odpoledne do kostela, kde byla vystavena nejvyšší Svátost. Zde se modlil — modlil a to tak vroucně, že se celá jeho tvář změnila, že býval podoben andělu.

Z kostela zase se vracel svým knihám a neúmorně studoval. Ve 24 letech stal se pro své zásluhy členem společnosti velkých učenců, jež se jmenuje Akademie, a do kterých se přijímají obyčejně jen starší mužové, tak kolem 50 let. U Ferriniho musili učiniti výjimku, protože „znal více, než všichni právníci v městě dohromady“.

Při tom při všem byl svatý učenec neobyčejně skromný. Nikdy nemluvil o sobě ani o svých velkých pracích. Nikdy též nečítal pochvalných posudků o svých knihách. Tím potvrdil přísloví, že jen prázdná hlava se nafukuje, že prázdný soudek nejvíc zvučí.

Mnozí se mu posmívali pro jeho zbožnost, vykládali si o něm, že jeho nábožnost jest nemocí, ale Ferrini byl hrdý na „takovou nemoc“. Věděl, že jen v Bohu jest pravá moudrost a nic ho nepřekvapilo, že tuto moudrost lidé nazývají pošetilostí. Vždyť zase u Boha je pošetilostí to, co lidé nazývají moudrostí, a pravou moudrost dává pouze Bůh.

Leč Contardo nebyl zamračeným svatým, nebyl takovým ošklivým, nevlídným profesorem, před kterým se i veselé slunečko schovává. Ferrini se prý snad ani neuměl mračiti. S jeho tváře zářila ustavičně čistá, svatá radost, která jest známkou velkých duší. Říkal: „Veselí jest známkou víry v Boha a v jeho přislíbení, záleží ve štěstí žiti v jeho přátelství a v jásotu nad jeho dobrotou.“ Jak krásný jest náš život i v utrpení, je-li naše duše v rukou Božích, když se odevzdáme jeho vůli a plesáme láskou k tak vznešenému cíli, jenž zcela uchvátil naše srdce!

Ferrini horlivě zaséval, apoštoloval mezi známými a přáteli. V květnu vodíval je k obrazu Nebeské Královny, ve všední den na mši sv., nevěřící přesvědčoval, slabé sílil a pevné povzbuzoval do výše. Jeho pouhá přítomnost byla bohatým příkladem.

Universita v Pavii vystavěla mu nádherný pomník. Tři slova na něm vystihují celého světce a učence: „Prostý, pevný a zbožný!“

Takový byl Ferrini až do své smrti. Všem stojícím kol jeho lůžka zdálo se, že se jich tvář dotýkají andělské perutě, když Ferrini s úsměvem na rtech skonal 17. října r. 1902.

Snad nemůžete následovati velkého učenice ve vědě, leč ve zbožnosti můžete býti všichni a vždy jeho následovníky. Též to si zapamatujte, že jen do čistého srdce sestupuje Pán a s ním jeho moudrost. Ferrini byl tolik zaměstnán a našel si chvílku pro svátostného Spasitele, rád se sešel se svými přáteli u Matičky Boží a vy byste si chtěly, milé dívky stěžovati, že nemáte kdy? Tomu nevěřím. Kolik věnujete na skotačení a kolik svému Ježíškovi? Budete jako Contardo Ferrini?

Ze světa.

Český Dub. „Dětská besídka“. Po krátké době, kdy byla u nás založena Dětská besídka katol. dítek, nadešel den sv. Štěpána, kdy za řízení Mariánské družiny dívek pořádali jsme vánoční slavnost. Slavnost zahájena byla krátkou řečí sodálky M. P., která rodičům kladla na srdce, aby chránili dítkám víru v Ježíška. Pak zpívány byly vánoční koledy, po nich předneseny byly básně a výstup dvou dráteníčků. Dále provedeny byly divadelní hry „Do Betlema“ se zpěvy a „Štědrý večer opuštěného dítky“. „Malá prosebnice“ svým milým přednesem pohnula srdcem každého a její sbírka pro nejubožší vynesla 75 Kč, které rozděleny slepým, hluchoněmým a sirotkům v Johaneu. V naší besídce čile pracujeme, neboť děti se každou neděli přihlašují. Je nás nyní 18 hochů a 24 dívek. Scházíme se každý měsíc v místnosti Mar. družiny, kde jsme již za krátký čas zažili mnoho radostí. Výbor Družiny rozdělil nám schůze takto: V první části asi čtvrt nebo půl hodiny jsou náboženská cvičení, napomínání, výstrahy, poučování; v druhé části jest zábava, na př. luštění hádanek, dětské hry a cvičení zpěvu. Těšíme se vždy a nemůžeme se ani dočkat dne, kdy zase bude schůze.

David Vojtěch,
III. měšť. šk.

Hádkanky.

1.

```

      e e
      e
e e e e e e e e e e
e e e e e e e e e e
e e e e e e e e e e
e e e e e e e e e e
e e e e e e e e e e

```

2.

r ž

3.

u k

4.

z vody vystupuje
z hloubi země se dobývá
tak se mnoho děvčat nazývá
v něm ptactvo šveholí
toho bratr zlý o život připravil

Začátečními písmenkami jest
vyjádřeno naše krásné české město.

Pět vylosovaných luštitelů obdrží pěknou knihu. Rovněž knihu obdrží, kdo získá 5 nových odběratelů pro „Pán přichází“. Rozluštění a jména nových odběratelů pošlete: **Matici cyrilometodějské, Olomouc, Wurmova 13.**

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Srdce Páně.

Bohatá Studnice světa kdys vytryskla,
na hoře krvavé vojín ji otevřel,
v zraků kdy Matčině slza se zaleskla
Spasitel vítězně muka svá dotrpěl.

Na věky bude teď téci ten svatý zdroj
na věky pro naše strasti a bolesti;
zhřešil kdo, tady své hříchy a rány hoj,
bojíš se, zdroj ten ti výš cestu proklestí.

Pijte jen všichni ze studně posvátné,
ke zřídlu lásky zde chylte své suché rty!
Srdce své všechněm dal v hodině památné,
Srdce své Jemu i všechněm dej také ty!

Kdesi v malém městečku skrývá se v zastrčené uličce starý, nezhledný dům. Celý den hrčí tam vozy, až se okenní tabule otrásají, špíny tam leží všude, až je to ošklivé. Nejhorší, že do těch domků nemůže proniknouti dobrotivé slunko svými paprsky. A v takovém domku bydlila Růženka. Jmenovala se Růženka, ale byla to růže bílá, protože její voskové tvářinky se mnoho nečervenaly. Nebylo divu! Bydlila až někde pod půdou v takové studené, nevlídné světnici, která měla pouze jediné okénko. Sem zabloudil pouze občas sluneční paprsek. Jinak bylo ve světnici jako v hrobce. Růžence bývalo smutno doma, zvláště když odešel tatíček ráno do práce. Ten smutek tak přetvořil celou její bytost, že byla plachá jako zajíček a — stále churavěla. Když se dověděly její družky o nemoci hodné kamarádky, začaly ji navštěvovati a přinášeti maličkosti, aby jí udělaly radost. Byly velikonoce a děti se těšily na první svaté přijímání. Jen Růženka nemohla, protože již dlouho nechodila do školy. Jak ji to bolelo! Zatím, co jednoho odpoledne plakala ještě nad svým neštěstím, zaklepal někdo na dveře a za chvíli se v nich objevila Máníčka, nejhodnější holčička z třídy. Dnes ale přinášela nějaký divný dárek. Chtěla potěšiti Růženku — růžovým keříčkem v kořenáči. Ale, jak se ulekla, když viděla tmavou světničku a malé okénko. Leč Růženka ji ujistila, že celý den zapadá do světničky proužek slunečního světla a že bude růžičku stále nositi do světla, že snad přece rozkvetne.

Teď měla Růženka novou starost. Stále, jak postupoval neb ustupoval sluneční paprsek, stěhovala svou růžičku. Netušila, že sama jest takovou růžičkou, která potřebuje slunce, milého Ježíše, který by ji zabříval. Toužila po něm, ale nevěděla, jak by k němu přišla. Byla vždy tak bázlivá. Až se jednou svěřila Máníčce se svou bolestí. Odvážná Máníčka hned příští den uvědomila o tom velebného pána. Zamrzelo Otce Josefa, že mezi tolika děvčátky zapomněl na jednu, nejhodnější a nejnešťastnější. Co nejdříve ji navštívil a počal připravovati ke sv. přijímání. Byl vděčen svému „kaplánekovi“ Máníčce, že ho upozornila; vždyť pozoroval, jak Růženka chřadne, jak zvolna umírá. V červnu, první pátek zasvěcený božskému Srdci, měla Růženka po první přijmouti své božské Slunečko.

Venku zatím bývalo tak krásně! Slunko se smálo na děti a vábilo je ven, od knih a hnalo do přírody. Teď měla Růženka méně návštěvnic. Děti mají nerady smutek a raději si hrají. Jen Máníčka zůstala věrná. Občas přišla i její matinka a snažila se svou péčí nahraditi Růžence předčasně zesnulou matičku. Tatíček plakal denně, když viděl svou Růženku umírat, bylo to jeho

jediné dítě. Ač byl zručný strojník, odevšad byl propuštěn, či vyhnán, protože byl věrný katolík a při utvoření portugalské republiky otevřeně odsuzoval násilnosti proti církvi. Tak pracoval jako nádeník. Dnes tam, zítra jinde, jen aby ho nikdo zas nepoznal. Manželka se upracovala, když chtěla nahraditi mužův výdělek a tak tu zůstal otec sám se svou Růženkou.

Bylo pěkně venku a hle, i růžička počala pojednou se rozpukávati. Za několik dní otevřela se hrst červených drobných kvítků. Jakou radost měla Růženka, Mánička i velebný pán. Teď chodíval velebný pán každý den. Blížil se vytoužený den. Růženka napjatě poslouchala a nejvíce se jí vryla do paměti slova P. Josefa: Pán Ježíš dal nám v nejsv. Svátosti všechno, dejme mu i my vše... A Růženka vzala to doslova. Neměla nic, než tu růžičku; Máňa říkala, že jí zaplete kvítečka do vlasu ke sv. přijímání, tak se na to těšila! Teď jí napadlo, obětuj i tu růžičku zítra k prvnímu pátku na oltář Srdce Páně.

Namáhavě slezla Růženka se schodů a zvolna šla do blízkého kostela, kde byl chudičský oltář božského Srdce. Postavila na oltář svou milou růžičku a obětovala sebe i všechno k zítřejšímu dni. S nesmírnou námahou vrátila se domů. Musila ulehnutí. Za chvíli přišla Mánička se svou mamičkou a upravovaly pokojík k zítřejší slavnosti. Růženka silně pokašlávala. Teď chtěla Mánička postavit k postýlce růžičku; nenalezši ji, obrátila se tázavě na družku. „Dala jsem ji Ježíškovi, protože jsem ji měla ráda, ale Ježíška ještě radši!“ Matička Mániččina se domyslíla všeho i zhoršení nemoci.

Druhý den tonul pokojík v moři světél. Tatiček nešel ten den do práce. Zůstal u své Růženky, jež přijala Ježíška jak anděl. Bídou a prací zmořený otec propukl ve pláč a zvolal: Pane, ty nám dávaš anděly; proto jsi pravým Bohem a dále chci pro tebe trpěti... To upozornilo mimoděk na něho. Matka Růženčiny přítelkyně dovtípila se mnoho a otázkami pak všeho. Otec dostal slíbené nové dobré místo ve svém oboru. Vše jávalo, ale den tak krásný měl jinak skončiti. K poledni počala Růženka kašlati, dusiti se. Lékař dělal vše možné, ale pak krčil rameny. To stačilo... Večer nebylo Růženky mezi živými. Odešla za svým Slunečkem, aby mu byla líbeznou růžičkou v nebi. Obětovala růžičku i sebe...

Tak mi vypravoval portugalský klášterní bratr a protože se mi to líbilo, napsal jsem to vám, milým českým dítkám. Buďte i vy růžičkami božského Srdce! Vůní svých ctností obveselujte je, když je jiní tolik zarmucují. Nebo jest to tak těžké?

Almužna udělená stojí prý před nejvyšším Soudcem a jako obhájce přimlouvá se za toho, kdo ji udělil. Almužnu lze udělit různým způsobem. Čímkoliv můžeme posloužiti svému bližnímu v jeho potřebách, to může se nazývati almužnou. Podíváme se na několik těchto způsobů.

V mých dětských letech chodíval k nám stařeček o berličce; toho my děti jsme měli nejraději. Chodíval pravidelně v pátek a nikdy nepřišel s prázdnou. Nosil nám vždy kytičky navázaných květiněk. Chodívali jsme mu za ves naproti, a když ho některý z nás první uviděl, zajásal: „Stařeček!“ a všichni jsme se pustili do běhu, který u něho budeme dřív.

A tak jsme si ho v průvodu přivedli do vesnice. A doma každý z nás se za něho přimlouval, aby dala maminka stařečkovi víc. A ten stařeček se nám zdál někdy tolik divný, divný proto, že se dal někdy do pláče, když jsme k němu přiběhli, a my jsme nevěděli proč. Jednou ze směřejších se ho otázal:

„Stařečku, proč pláčete? Vždyť my vás máme všichni rádi a ke všem musíte jít.“

„Naše maminka mně řekla, že smím vás přivést k obědu,“ řekl jiný.

„A k nám taky.“

„Dnes k nám!“

A málem by se byla strhla o stařečka hádka, kdyby nás nebyl chlácholil.

„Půjdu, děti, půjdu; hezky po pořádku: Dnes k vám a podruhé zase k vám,“ těšil, ukazuje s jednoho na druhého. Někdy s námi sedl na mez a vykládal. Říkával nám: „Děti, zůstaňte vždycky takové, jaké jste dnes. Hodné, štedré. Ne jenom tak štedré, že nezavřete dveře před žebrákem, ale daleko více štedré, takové, jako jste dnes.“

Nechápalí jsme a stařeček vysvětloval:

„Jest větší žebrota, než kterou na mně vidíte. Jest utlačené srdce, které hledá dobrého slova, které hledá, kdo by jím nepohrdal, které se dívá, může-li je také někdo míti rád. Váš stařeček nemá ničí lásky, jenom tu vaši dětskou příchynost a proto k vám dvojnásob rád spěchá a trhává pro vás květinčky, třeba že je chromý.“ A zase plakal. A děti jej těšily a ujišťovaly, že mají rády svého stařečka.

* * *

V jedné vesnici byl hoch, který neměl rozumu. Bezcitní jeho druzi si z něho tropívali smích a velci — žel Bohu — s úsměvem

k tomu přihlíželi. Hoch se rozzuřil, nabral kamení a bil do toho, kdo byl nejbližší. Bylo nebezpečí, že někoho poraní a nikdo se neosmělil zabránit mu v tom. Odněkud šla paní, která pro něho měla vždy vlídné slovo, a kterou on měl za to rád. Jak ji uviděl, rozběhl se i se svým kamením k ní. Lidé na ni volali, ať se schová, ale ona klidně šla hochovi vstříc.

Hoch se u ní zastavil, s pláčem jí žaloval a pěstí hrozil těm, kteří mu ublížili. Paní jej pohladila, napomenula, aby neházel, a hoch — pustil kamení, usušil slzy a šel potichu dál.

Zahanbení stáli tu jeho protivníci, když viděli soucitné jednání s tím, o němž mysleli, že jest jen pro jejich vyrazení.

* *

Z nádraží šla stařenka přetížena balíky a sotva se již vlekla. Po každých několika krocích se zastavovala, aby si odpočinula. Lidé ji předbíhali, ale nikdo si stařenky ani nevšimnul. „Já dnes nedojdu,“ zanaříkala. Uhnula s chodníku, aby nepřekážela lidem, a zůstala bezradně státi. Náhle ji překvapily dva dětské hlásky: „Stařenko, my vám pomůžeme, chcete?“

„Děti, sám Pán Bůh vás sem posílá,“ chvalořečila a radostně se s dětmi rozdělila o své balíky. Tak došla stařenka s pomocí dětí šťastně domů a dětem se večer dobře usínalo, protože je blažilo vědomí vykonaného dobrého skutku.

*

Jistý hoch měl otce pijana, který, když se opil, dělal výtržnosti. Hoch to těžce nesl; styděl se před svými spolužáky, kteří měli otce vzorné. Jednou šel se školou někam na výlet. Sešlo se tam ještě více škol a spojily se.

Cestou potkali nějakého opilce. Vykřikoval na ně a hoši si s něho tropili smích. A pak se rozpředl hovor o opilství. Každý vypravoval o nějakém opilci, kterého znal.

Nášemu hochu bylo úzko. Čekal, kdy některý jeho spolužák řekne, že zná také jednoho opilce — jeho otce. A skutečně — teď jeden začíná mluvit:

„Hoši,“ pravil, „zanechme už těch opilců. Podívejte se, jaká je tu krásná krajina.“

A pozornost všech obrátila se na krajinu. Náš hoch si oddechl a podíval se vděčně na svého přítele. Cítil dobře, že tento z ohledu na něho snažil se dát řeči jiný směr.

A mnoho podobných příkladů dalo by se ještě napsati, které všechny naznačují almužnu.

Almužnu chudému ze svého majetku, almužnu pohrdanému laskavým slovem, utlačovanému soucitem, přetíženému prací al-

mužna pomocí, tomu, o němž víme snad jeho chybu, almužnu svým mlčením.

A tak můžeme téměř každým krokem býti štědrí, tak štědrí, jak nás učí náš Spasitel.

Měsíc červen je zasvěcen srdci Pána Ježíše, jež bylo tak dobré, že rozdávalo tolik podobné almužny lidem. Jak to bude krásné, budou-li moje děti v červnu zvláště pamatovati na udílení takové almužny z lásky k Pánu Ježíši. Vždyť i ve velebné Svátosti jest Pán Ježíš proto přítomen, aby takovými almužnami těšil srdce lidí.

B. JÍLEK:

U sv. Tarsicia.

Vzpomínáte si, jak jsme byli u hrobu sv. Cecilie v katakombách sv. Kalista? Navštívíme nyní na tomtéž místě hrob svatého Tarsicia.

Nad katakombami stojí malá, prostá kaple beze všech okras a ozdob. Jediná její ozdoba je oltář a hrob, kde byl pochován malý mučedník sv. Tarsicius. Sestoupíme opět známou cestou dolů do katakomb; brzy jsme v tak zvané papežské kapli. Zde v této kapličce konávali papežové služby Boží, odtud řídili a spravovali církve sv., zde umírali a zde byli též pohřbíváni. Nápisů nám ukazují, že na tomto místě je pohřbeno deset svatých papežů, mučedníků, mezi nimi papež sv. Štěpán.

Když sv. Štěpán řídil církve Kristavu, vypuklo opět kruté pronásledování; křesťané byli vyháněáni, zbavováni majetku, mučeni a usmrcováni. Proto papež Štěpán uchýlil se do katakomb sv. Kalista, kde byl jeho život v bezpečí. Mnoho křesťanů, mezi nimi i mnoho kněží a jáhnů bylo polapeno a dlouho byli nuceni, aby vyžradili, kde se skrývá nejvyšší pastýř církve, papež Štěpán, avšak marně. Papež zatím staral se o náhradu za umučené kněze a posvětil v papežské kapli u sv. Kalista několik kněží, jáhnů a akolytů, mezi nimiž byl i akolyta Tarsicius.

Akolyté za starých časů měli úkol přísluhovali biskupům a kněžím při mši sv. Oni je doprovázeli na všech jejich cestách. chránili je před nebezpečenstvím, vyřizovali různá poselství, navštěvovali nemocné a zajaté křesťany — a někdy bylo jim dovoleno i Pána Ježíše v nejsv. Svátosti donášeti zajatým, k nimž se kněží nemohli dostat.

Pohanští vojáci však brzy vyslídili úkryt papeže Štěpána. Když konal právě nejsv. obět mše sv., vtrhli z nenadání do katakomb a nedbajíce posvátného místa papeže u oltáře usmrtili a s ním všechny jáhny a přítomné křesťany. Církve zbavena byla své hlavy, proto doufali, že se jim snáze podaří celou církev vyhubiti.

Druhého dne kráčel mladičký Tarsicius ulicemi Říma nesa pod oděvem nejsv. Svátost jednomu zajatému křesťanu, jenž se chystal na smrt. Cestou však jej obklopil hlouček pohanských hochů, kteří chtěli, aby si s nimi hrál. Sv. hošík nesa svatý poklad na srdci spěchal dál. A jeden z chlapců zvolal: „Ty jsi křesťan! Ukaž nám, co to neseš!“ a chtěli mu vyrvat nejsv. Svátost. Tarsicius se bránil, co má sil, ale co to pomůže, když jich je proti němu tolik. A pohanští chlapečci chápou se kamení, jímž házejí po Tarsiciovi. Jdou kolem i dospělí, a když slyší, že ten chlapec je křesťan, též oni zvedají kámen, aby jej po něm vrhli.

Obrázek ukazuje olomouckého pana arcibiskupa dra Antonína Cyrila Stojana, jak o loňské pouti do Říma byl u † sv. Otce Benedikta XV. Pan arcibiskup má děti velmi rád; proto vám ten obrázek ukazuji, a také proto, byste se za něho modlili.

Tarsicius vida, že již živ nevyvázne, nebrání se, ale modlí se k Pánu Bohu, aby uchránil nejsv. Svátost před zneuctěním. Rád obětuje svůj život, jen když Pán Ježíš v podobě chleba nedostane se do rukou pohanů. — Za několik okamžiků klesá na zem v potůčcích vlastní krve a vypouští svou čistou dušičku.

Pohané vrhnou se na jeho mrtvé tělo a chtějí mu vyrvat jeho poklad; ale marně jej hledají. Tarsicius ničeho nemá. Snad se mu podařilo nepozorovaně přijmouti svátostného Ježíše do svého srdce,

✱

☐ ☐ ☐

5.

6.

7.

u

qnz

Ā **vāika**

$$Z \equiv S$$

Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné Kč 2.20. — Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci.
Zodpovědný redaktor František Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci